

Volum coordonat de Marius Chivu

Primul meu porno

Seria „Prima dată” este îngrijită de Laura Albulescu.

Redactor: Raluca Dincă

Tehnoredactor: Robert Antonescu

DTP copertă: Alexandru Daș

Seria „Prima dată” este ilustrată de Andrei Gamarț.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Primul meu porno / coord. de Marius Chivu.

— București: Art, 2011

ISBN 978 - 973 - 124 - 454 - 9 I. Chivu, Marius
(coord.) 82 - 93 - 94 = 135.1

© Editura ART, 2011, pentru prezenta ediție

Tipărit la C.N.I. „CORESI” S.A.

Pornografia este erotismul celorlalți”.

André Breton

Prefață

Mulți oameni cu carte au scris o grămadă de M» lucruri deștepte despre pornografie și semni în *Istoria erotismului*, Georges Bataille vorbește despre orgie ca despre o „operațiune a sacrului” și despre „animalitatea naturală a obscenității a cărei oroare ne întemeiază ca oameni”.

În *Istoria corpului*, Alain Corbin atribuie pornografia aristocrației, adică lumii excesului și ludicului; „punerea în scenă a obscenității arată o sărbătoare a eului” care eliberează individul de identitatea socială și îi dă puterea, prin ejaculare, să domine simbolic forțele naturii.

Jean Baudrillard dezvoltă, în *Societatea de consum*, ideea că sexualitatea supradetermină întregul domeniu al comunicării în masă și, din moment de tot ceea ce este oferit spre consum primește o conotație sexuală, pornografia este „sexualitatea însăși oferită spre consum”. Baudrillard vorbește chiar despre „metafizica culturală a sexului reificat”.

La Ioan P. Culianu, pornografia realizează „instaurarea fantasmei erotice în aparatul spiritual prin culoarul ochilor”, iar pentru André Béjin actorii de filme

porno nu ar fi decât catalizatorii vizuali ai „unui avatar al masturbăției”.

În logica lui Michel Onfray *pornografia* este „ocazia de a încarna posibilitățile unui corp descreștinat și postcreștin”, atribuindu-i, în această lume capitalistă și liberală, câteva valori: cultul performanței, supremația cantității asupra calității, diviziunea muncii, dominarea stăpânilor asupra sclavilor, folosirea unui corp formatat etc.

Firește, există și abordări mai puțin „flatante”. Andrea Dworkin e de părere că producțiile porno sunt dramatizări ale „crimei sexuale” împotriva femeii manifestate prin violența penetrării și prin pângărirea ejaculării, multiplicând vizual „eroziunea integrității corpului femeii”. Iar pentru Germaine Greer pornografia ar putea fi doar ilustrarea actului sexual mecanic transformat într-o „masturbare în vagin”.

Nici concluziile întunecate nu lipsesc. Susan Sontag spunea: „pornografia este, în ultimă instanță, nu despre sex, ci despre moarte”. Baudrillard însuși credea că „în inima pornografiei se manifestă sexualitatea bântuită de propria dispariție”, așa cum și pentru Onfray „pornografia este pulsionea morții”.

Dar să ne întoarcem la pornoșagurile noastre.

Deși este dedicată pornografiei și conține, inevitabil, câteva texte explicite, antologia de față nu este o carte despre sex. Copilăria, comunismul, cultura populară sunt, de fapt, temele acestor texte în care rememorările, autobiografiile și ficțiunile mixează amintirile cu romanțările, datele istorice cu miturile, faptele sociale cu legendele urbane, clișeele cu referințele culturale, texte populate de comuniști, legionari, capitaliști, contrabandiști, actrițe, curve, părinți, vecini și mulți, foarte mulți adolescenți.

Primul meu porno este un pretext pentru o incursiune într-o vârstă deopotrivă a inocenței și a cenzurii care oferă astfel priviri mai îndepărtate și mai adânci unei epoci culturale și politice tot mai greu de înțeles. Căci din

perspectiva faptului că, în urmă cu doar câteva decenii, pornografia însemna cultură populară occidentală interzisă, antologia de față este și o carte politică.

Pentru ca pornografia să se întâmple, era nevoie, atunci, de contrabandiști, de video playere și de casete (râs) copiate, de proiecții clandestine în case de cultură sau în sufragerii, de canale TV sârbești, reviste, postere sau cărți de joc erotice cumpărate din talciocurile orașelor de graniță. Pornografia însemna atunci și nudiștii de la 2 Mai, și videoclipurile rock; și *Playboy*, și *Kamasutra*; și antena parabolică, și televiziunea iugoslavă; și basmul *Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici* (în versiunea lui de cartoon erotizat), și *Ultimul tango la Paris* de Bertolucci sau *Decameronul* lui Pasolini.

Dar antologia de față transcende epoca comunistă. Pornografia se întinde de la aparatele video la internet, de la revistele erotice la liniile telefonice gen Hot Line, de la WC-uri la Facebook...

Conștientizarea sexualității, educația neoficială, morala și cenzura de Partid, divertismentul clandestin și cultura pop alternativă subversivă politicii culturale de masă comuniste, comerțul la negru, trocul și traficul de obiecte și mărfuri interzise sau doar rare, relațiile dintre părinți, copii și vecini în comunitățile de cartiere mai mult sau mai puțin muncitorești, eliberarea și democratizarea practicilor culturale de masă imediat după Revoluție, precum și accesul la formele culturii populare capitaliste dintr-odată multiplicare, diversificate și legalizate – toate acestea alcătuiesc, în antologia de față, material pentru un mic studiu de antropologie culturală.

Citiți fără prejudecăți!

Marius Chivu

Playboy bate Pif

Aș putea să profit de faptul că nu mă cunoașteți și să vă spun că fac voluntariat pentru salvarea vreunei specii pe cale de dispariție. Nu urși panda. Urșii panda dispar pentru că nu fac sex și le e lene să mănânce. Sau că sunt prestidigitator ori ventriloc. Și chiar, de ce nu? astronaut

sau pompier. Sau că mă pregătesc să pun bazele unei noi religii. Și să nu-mi ziceți că nu se poate. L. Ron Hubbard a făcut ceva ce doar mintea unui scriitor SF ar fi putut credita ca realizabil. Sau că am escaladat cine știe ce vârful important și neatins de nimeni. Și singurul motiv pentru care n-ați auzit de mine la televizor este pentru că am făcut toate astea de unul singur. N-am anunțat pe nimeni pentru că nu sunt lăudăros. Sunt șanse mici să ne întâlnim și îmi asum faptul că, atunci când s-ar întâmpla asta, mi-ați putea zice: Tipule, la prima vedere, credeam că ne cam păcălești. Ce vă face să ziceți asta? Nu știm, dar nu prea pari genul. OK. M-ați prins. Nu sunt pompier. Cine a zis asta? Eu. V-am zis că-s ventriloc. Aveți puțină încredere.

e cretini! Și tot ce voiam era s-o văd pe femeia aia dezbrăcată. Păcat. Părea să ducă spre ceva bun. Pentru ce-ați mai jucat rolurile astea de film de categoria a treia dacă nu faceți sex? Nu-s pretențios. Vreau numai să văd o femeie sau mai multe cum fac sex cu unul sau mai mulți bărbați. Și la ce e bun cablul dacă trebuie să aștept filmul o săptămână, ca pe *Dallas*? Sâmbăta seara? Atât? ăsta e momentul în care ați considerat voi că putem să vedem femei în filme erotice? Și, oricum, credeam că am depășit capitolul ăsta. Am crezut că filmele erotice sunt o amintire. Că a trecut vremea lor. Că *Emanuelle* a murit. Că, în sfârșit, am pornografie la mine acasă. Liebe Siinde. Erotism nemțesc. Mulțumesc pentru nimic. Cablul e bun mai mult pentru Cartoon Network. Era mai bine la strand, când ne puneam scara ca să ne cocoțăm până la geamul dușurilor de la bazinul de sărituri. Din oră-n oră. Între două băi și o partidă de septic. Ce de abur! Hai că-i rândul meu! Uită-te la bucata asta de pagină pe care-am găsit-o prin gunoaie! Cum e pozat! Exact acolo, se vede tot! ăia mari se uită scârbiți la noi. Ce bucuroși sunt rahații ăștia cu ochi! Ce tare trebuie să fie să ai un video atunci când e nevoie. Search pe Google pe dracu'. Aici e fără cheaturi. Filme sau poze pe categorii? Ha! Mă faci să râd. Și ce-o să se întâmple? O să nimeresc blonde în loc de cururi? Pot să trăiesc cu asta. Jocurile vin de pe casete audio.

Calculatorul bipăie. Tehnologia asta nu e compatibilă cu pornografia. *Albă-ca-Zăpada*? Ha-ha-ha! Ce tare! Și te-a prins mă-ta? Mai bine. Oricum nu era pregătită să-ți dea informații cu privire la sexul cu pitici. Dă-mi o serie de Turbo. Ia la schimb un pachet de cărți de joc porno și pune-o de-un macao. Asul schimbă. Asul era o blondă și un instalator. Cu patru stai. Ia o revistă (*Playboy* bate *Pif* cu mâinile legate la spate) și dă-mi Super Nintendo împrumut. Unde-s ăștia? La Pitic. A venit Mutu cu o casetă de la taică-su. Asta e o treabă care nu m-a prins niciodată. Să stau în aceeași cameră cu încă patru proști de-o seamă cu mine, să ne uităm la televizor și să ne masturbăm. Dar se practică. Hai după-corcodușe. Urcă-te pe dealul ăla! Băăă! Vino încoa'! Uite-i p-ăia! Aia-s pe bune. Incredibil. Țip! Bravo, băăă! mai vulgar formulat, aș vrea să-ți spun că faci o treabă excelentă. Dealurile-s norocoase. Hai că s-au întors din apă. Uite-le! S-au așezat la loc pe cearșaf. Sunt pe toată plaja. La 2 Mai, nudistele nu stau între pereți de beton vopsiți în alb sau bleu ca solarele din stațiuni. Când ești copil, ești dezavantajat în privința înălțimii. Gardurile alea sunt o pacoste. Poți să sapi și să te uiți pe sub ele. Ce valuri sunt azi! Hai înapoi în tabără! Nudistele-s tari. Mai puțin alea care se văd din tren la Eforie Sud. Ce prost ești! Nu știai că alea-s babe? Muntele e departe de a-mi inspira măcar erotism. D-aia nici nu mă duc. Acolo oamenii au bocanci și vara. Sunt îmbrăcați cu tricouri negre și cântă folk. În același moment, șapte fete din tabără fug să facă baie dezbrăcate. Ce mers la mare e ăla fără o baie noaptea? Vino la mine să ne jucăm. Ai auzit că frac-su lu' Grasu a chemat o curvă aseară? Și prostu' ăla s-a uitat de pe balcon la ei? Du-te și dă-i *newgamei* Ia-ți drujba! *O Delincvență*, vă rog! Adică ceva asemănător cu ziarul *Infractoearea*. Un fel de Știrile de la ora 5 în varianta porno. Nu există conceptul prin care n-ar trebui să li se vândă copiilor de doisprezece ani reviste cu femei dezbrăcate sau țigări. Măcar atât. Peste încă zece ani, copiii de orice vârstă vor avea acces nelimitat la cea mai cruntă pornografie. Cum a căzut norocul pe capul nemernicilor

ăstora mici? Tot ce le trebuie, ca să vadă filmele pentru care Jenna Jameson a fost adăugată pe Adult Star Path of Fame (da, există așa ceva), e să-și țină ochii deschiși. Țin un ochi deschis. Prin gaura cheii o văd pe sora lui Marius de la 3. A venit de la munte și face duș. Mereu e un halat de baie atârnat exact în dreptul găurii ăleia. Când, în sfârșit, apuci să vezi ceva, îl pune pe ea. Se pregătește să plece și riști să te prindă. Ce faci aici, tâmpitul? Nimic. Am venit la Marius să ne jucăm pe calculator.

Încă puțin, și vine vremea tarabelor cu CD-uri! Am crescut. Pentium 2! Am crezut că nu mai ajung niciodată aici. În sfârșit, începe să se schimbe ceva. În sfârșit, *Emanuelle* a murit. Vrei, băiatu', CD-uri? Avem cu jocuri, filme, porno, poze, cu de toate! Da' de ce mă-ntrebi? Semințe nu mai aveți? Dă-mi ceva cu asiatice! Ce greșală. Filmele cu asiatice sunt imprevizibile. Poți să primești orice. Pe o scară ce pornește de la școlărițe VeSele cu cămăși albe și fuste plisate și până la niște scene ce ți-ar putea stârni milă sau scârbă deopotrivă, orice e posibil în filmele cu asiatice. Cam la fel riști și cu filmele nemțești. Ion de la 8 vinde CD-uri. Uaaa! Câte ai! Cât porno ai aici? Nu știu, dar nu mai pot să mă opresc. Sunt fascinat. La fel ca atunci când cineva mi-a zis că există televiziune prin satelit. Unde sunt mai mult de 3.000 de posturi. N-am crezut. Nu există așa ceva. Invenezi. Câtă informație! Și nici n-am încă internet. Nici n-am apucat măcar să intru pe MIRC. Dar am jocuri și câtă pornografie vreau. Și-am făcut sex pentru prima dată. Practic, am făcut sex o dată, dar încă nu am internet și de-abia acum încep să am acces cât vreau la pornografie.

Afurisite vremuri. Sunt șanse mari să vezi pentru prima oară o femeie dezbrăcată, atunci reușești tu cu mâna ta să o dezbraci. Ceea ce oricum nu e lucru ușor. Cel mai probabil, o să te pupi cu ea și vei pune la cale o strategie cu care să începi s-o pipăi. Tactica e complicată și pornește cumva de la premisa că ea nu ar vrea. Pentru că ești prost și până mai de curând n-ai fost învățat cu lucrul în echipă. Ai impresia că pipăiala e doar pentru tine. În

final, cam tot ce reușești să deprinzi din asta este cum să fii relaxat. Tot ce-ai învățat practic din pipăiala aia de liceu a fost cum să simplifici lucrurile. Pentru că pleci mereu de la complicat înspre simplu, și nu invers. Nu poți de la bun început să te duci la o fată, să faci Cunoștință cu ea și să-i propui să iasă cu tine. O întrebi de unde ți se pare că o cunoști. Ai un ceas? Ai vrea să ieșim la un suc? Hai mai bine să ne pupăm. Sunt timid. O să ne plimbăm și n-o să știu ce trebuie să fac. O să ajungem în fața blocului tău și-o să mă uit ca prostul la tine. Hai mai bine să ne pupăm acum! *Alice în Wonderland: An X-Rated Musical Fantasy*: „You may touch it! I could t. Why not? Because it's yours. Ok, I'll share it with you”. Țasta a fost tare. Dar n-a fost primul. Cine dracu' își amintește care a fost primul? Ne-am mișcat cam greoi. Suficient de încet cât să se poată naște întrebarea: Ce-a fost mai înainte? Masturbarea sau pornografia?

tă LULE - filU

Cele 82 de călătorii imagine în Insulele Antilele Mici

Scriu și citesc. Îmi plac câinii, bicicletele, covrigeii și marțipanul. Uneori, când ascult muzică, dansez. Părinții nu mă vor mai primi acasă după ce vor citi acest text. Sper totuși să nu-l citească.

ram în clasa a doua sau a treia când am început să mă uit cu atenție la anunțurile cu femei dezbrăcate care apăreau în ziare. La început, m-au interesat strict fotografiile, pe care le decupam și le ascundeam într-un plic. Uneori, când rămâneam singură acasă, scoteam toate gagicile alea blonde, brunete, asiatice sau negrese și le întindeam pe pat. Mă holbam la ele, încercam să descopăr detalii noi, picante, pe care nu le văzusem din prima. Oricum, într-una dintre acele zile am observat că pe bucățile de ziar decupate de mine sunt trecute și niște numere de telefon, plus unele mesaje destul de lipsite de imaginație, majoritatea de genul „Vreau să fiu a ta, sună-mă, sunt fierbinte” sau „Sunt umedă” (pe asta n-o prea înțelegeam). Era fix perioada când Ve-trânseseră deja prea

multe anunțuri decupate, le mutasem din plic într-o plasă și fusesem nevoită să schimb ascunzătoarea inițială de sub dulap. Tot căutând un loc mai potrivit, găsisem un șopron de lemne, în spatele curții, și le ascunsesem acolo, pe un raft.

Într-o zi, m-am hotărât să sun. Am ales-o pe cea mai decentă gagică din plasă, m-am dus în sufragerie, la telefon, și-mi amintesc foarte clar că îmi tremurau mâinile de emoție. Repetam la mine în cap niște fraze pe care aveam să i le spun când vom vorbi, îmi era teamă că o să mă întrebe câți ani am, de unde sunt, chestii din astea, plus că mă mai gândisem și la faptul că eram fată și poate ar fi trebuit să mint că sunt băiat, îmi pusesem în cap să-mi îngroș vocea sau, în cel mai rău caz, să nu vorbesc deloc. Sunatul de la telefonul din sufragerie era un lucru destul de complicat pentru că imediat lângă era camera bunicilor mei, și ușa avea geam. Bunicu-miu, de exemplu, obișnuia să cerceteze mereu prin ușă ce se întâmplă în camera de lângă, iar telefonul era în raza lui de acțiune. Am pus la punct un plan! Telefonul era unul vechi, fără taste, cu disc, nu puteam să-l scot din priză ca să-l mut, așa că a trebuit să desfac un fir care avea niște terminații metalice complicate. Dintr-odată, la cei doar opt-nouă ani ai mei, m-am transformat într-un electronist priceput, am tras cablul de după fotoliu, am calculat cam cât mi-ar lua să-l montez înapoi dacă vin ai mei acasă și am reușit să mut telefonul din locul lui obișnuit până după un dulap de unde am scăpat din raza de acțiune a inamicului. M-am așezat pe podea, am luat telefonul în brațe și mi-am făcut cruce. Am format.

Prima gagică cu care am vorbit de fapt nu vorbea cu mine, doar că mi-am dat seama de asta destul de târziu. Am fost decisă să nu-i răspund când m-a luat cu „Ce faci, iubitele?“, dar mai apoi m-a pufnit râsul, nu mă mai puteam abține. Am calculat rapid posibilitățile: dacă aceste convorbiri sunt înregistrate, oricum am apucat deja să râd, deci aș putea la fel de bine să vorbesc în continuare, dar cu o altă voce. Așa că am început să-i răspund la toate

întrebările pe care mi le adresa. Nu sunt iubitul tău, sunt o fată. Nu, nu mai știu când am mers noi atunci la mare și ne-am dezbrăcat pe plajă. Nu, nu vreau să pun mâna acolo. La un moment dat, nu am mai putut să răspund, m-am blocat. Puteam doar să ascult! Acum, de exemplu, stau și mă holbez la fetița ascunsă după șifonier, care are receptorul la ureche și își ține o mână peste gură, într-o grimasă îngrozită-excitată-uimită, ascultând cele mai mari porcării pe care le auzise în viața ei. În doar două minute mi s-a schimbat întreaga percepție asupra sexualității umane. Am mutat cablul la loc, am așezat telefonul lângă fotoliu, am prins firele și am ieșit din casă năucită, desfigurată, convinsă că tocmai am ascultat la telefon cel mai mare secret al acestei planete.

A urmat o lună fascinantă în care, în fiecare zi, o dată, de două, poate de trei ori, mutam telefonul după dulap și le sunam pe gagicile din fotografii. Ritualul începea cu mersul în grădină, în șopron. Acolo băgam mâna în punga cu anunțuri și scoteam unul, oricare, ca într-o tombolă a plăcerii. Nu mă uitam încă la ea până nu ajungeam în casă, prelungeam totul până atunci când formam numărul. Foarte rar nimeream un anunț la care mai sunasem deja, dar dacă se întâmpla asta era ca și cum m-aș fi întâlnit pe stradă cu un prieten vechi. Ne cunoșteam, aflasem cam totul despre ele. Știam ce făceau în timpul liber, cum ziua erau femei obișnuite, funcționare, asistente, bucătărese, profesoare, iar noaptea se transformau în niște mașini sexuale, de neoprit! Erau grozave și cunoșteau lucruri extraordinare! Felul în care rosteau cuvintele, nonșalanța cu care își dădeau jos chiloună faine în cap, frivolitatea lor, toate lucrurile astea mi se păreau o adevărată magie. A fost, de fapt, perioada când am auzit pentru prima dată cuvinte care habar nu aveam ce înseamnă și pe care le-am înțeles abia ani și ani mai târziu. Stăteam acolo, după șifonier, și ascultam, doar ascultam, cu sufletul la gură, toate aventurile lor, întrebându-mă ce o să se întâmple în continuare.

După zeci de astfel de telefoane, am început să devin

mai curajoasă. Uneori, nici măcar nu trebuia să mă ascund după dulap, pur și simplu puneam mâna pe telefon și sunam; dacă mă întreba cineva ce fac, ziceam că vorbesc cu Andreea, colega mea de bancă. Nu ascultam povestea până la sfârșit, dar aveam nevoie să aud câteva fraze rostite de vocile alea nepământeane de senzuale, ale căror tonalități, de fapt, nu le-am auzit în viața mea pe viu de la nicio altă femeie. Pe Cireșica, prietena mea cea mai bună, am obligat-o să asculte abia după vreo două săptămâni. Era cu un an mai mică decât mine și de o sută de ori mai pudică, roșea de la primele cuvinte. Stăteam așa, încordate amândouă, după dulap, ascultând în același receptor, leșinate de răs/frică/plăcere. Știam că e ceva interzis, probabil de asta nici nu vorbeam între noi despre telefon după ce închideam receptorul. Într-o zi însă, s-a produs inevitabilul. Cire a venit să-mi spună că poate nu ar trebui să mai sun, pentru că este destul de scump și vor afla ai riiei. M-am înfuriat la culme, am obligat-o să mărturisească pe loc cu cine a vorbit și mi-a zis că e posibil să-i fi scăpat ceva într-o discuție cu maică-sa. O vreme, nu a mai avut voie să vină pe la mine, așa că am continuat singură cu telefoanele, ceea ce a fost chiar OK, mai ales că mă deranja un pic să ascultăm amândouă.

Când a venit factura la telefon, într-o sâmbătă, eu stăteam cuminte pe bancă, în curte, maică-mea tocmai îmi tăiașe unghiile. Era vară. Am luat factura din poștă, m-am ascuns într-o cameră și am deschis plicul. Am recitat o dată, de două, de trei, de nouă sute de ori. Am numărat zerourile, am transcris suma pe o foaie, am numărat din nou. Cel mai probabil, în momentele alea frica mea a fost la cea mai mare intensitate, comparativ cu orice alte situații de pe parcursul întregii mele vieți. Ai mei au stat liniștiți câteva zile, ziceau că sigur e o eroare, se mai întâmplau astfel de greșeli, aveau să se ducă la poștă și să rezolve problema, doar că eu eram singura care știa adevărul. Am încercat să găsesc o cale de ieșire, m-am gândit chiar să-l caut pe tatăl unui coleg, un nene care lucra la poștă, și să-l implor să schimbe suma de pe factură

pentru a-mi salva viața. M-am dus și la biserică, am stat noaptea trează de frică, am scăpat de toate probele care m-ar fi incriminat, gagicile decupate din ziare, nu înainte de a mă mai uita la ele încă o dată.

Într-o zi, când am venit de la școală, taică-miu mă aștepta acasă cu lista telefoanelor. Fusese la poștă. Se pare că de pe numărul nostru cineva sunase de 82 de ori în Insulele Antilele Mici, undeva la limita dintre Marea Caraibelor și Oceanul Atlantic. Aveam cumva rude în Antigua și Barbuda? în Barbados? Granada? Santa Lucia? Dominica? în Trinidad Tobago??? A luat globul pământesc de pe masă și mi-a arătat: „Uite, aici suntem noi și aici ai sunat tu”. Băi, avea dreptate. Era cam departe! De fapt, cred că au fost cele mai lungi și îndepărtate 82 de convorbiri telefonice pe care le-am purtat vreodată cu cineva. Ai mei au fost nevoiți să scoată bani din bancă pentru a plăti factura. În vara aia, îmi promiseseră că îmi cumpără o bicicletă, dar n-am mai primit-o niciodată. Nici n-am mai îndrăznit să o cer, bicicleta mea se scursese pe calea undelor în Antilele Mici. Timp de un an, nu am avut voie să citesc ziare, nici să mă jjit la televizor. Singurul lucru care mi s-a îngăduit a fost să văd în continuare *Dosarele X*, în fiecare vineri. Bătaie nu am luat pentru că am început să mimez crize cardiace pentru a le câștiga mila alor mei. Oricum, maică-mea n-a vrut niciodată să creadă că eu am fost cu ideea telefoanelor. Mereu și-a imaginat că fusesem coruptă de Cireșica.

Goanga

Jurnalist mercenary și scriitor amator clujean, preocupat mai degrabă de ceea ce se întâmplă prin ungherele culturii și în bătaia lanternei decât de cele care se lăfăie în văzul lumii și în lumina soarelui. Relativ instabil în opinii și principii, cred cu tărie în părerea lui Cioran că omul care învață cu adevărat e cel care ajunge să nu mai creadă în ce a crezut cândva și cel căruia ajunge să-i fie rușine de lucrurile de care cândva era mândru. Membru al Zombie Research Society. Nu m-am uitat de zece ani la televizor.

„De ce m-ai prins în pumnul tău, Copil frumos, tu nu știi oare Că-s mic și eu și că mă doare? De ce mă strângi așa de rău?”

Elena Farago, *Gândăcelul* ieșiserăm pe deal, la iarbă verde, eu, mama, tata și Delia, o fetiță din vecini cu un an mai mare ca mine. Părinții mei erau tineri și mă aveau doar pe mine, în schimb, eu nu am pe nimeni, deși sunt mai bătrân decât au apucat să fie ei vreodată.

Și nu multe vor rămâne în urma mea, cel mult această colecție de insectare cu care mi-am acoperit unicul perete al mansardei pentru care îmi mai permit să plătesc chiria. Degetele îmi tremură când ating sticla ce protejează cadavrele fluturilor giganti, ale gândacilor mimetici și omizilor cu coarne, ale himenopterelor, lepidopterelor și coleopterelor în a căror conservare am investit toți banii pe care i-am făcut în viața asta. Îmi sunt atât de uscate degetele, încât nici măcar nu mai las amprentele sficlă, ori poate privirea mi-a slăbit atât de mult, încât nu le mai văd. Au fost vremuri în care mă scotea din minți ca un vizitator să pună degetele pe sticlă, mergeam imediat în bucătărie să aduc cârpa și soluția de șters și curățăm amprente ostentativ, acolo, în fața musafirului, să priceapă mesajul.

Din vânzarea colecției aș putea să-mi asigur un trai tihnit în zilele ce mi-au rămas. Însă nu, mai bine nu, nu suport gândul să mă despart de aceste obiecte de artă făurite de natură. Și nici să uit ziua aceea în care ieșiserăm pe deal eu, mama, tata și Delia, o fetiță din vecini.

Pe tata îl vedeam ceva mai încolo, tăind crăci dintr-un alun, pentru focul de sub grătar, în timp ce mama ședea pe pătură, desfăcea caserolele și tăia felii ridichile, roșiile, castraveții în castronașe. Delia se uita fascinată în insectarul pe care îl pregăteam pentru a doua zi la școală. Am insistat să-l aduc cu mine, căci data trecută vârașem gângăniile într-un borcan și până acasă o coropișniță grasă le mâncase pe toate.

Delia era vecina de vizavi, unica flică a unor oameni săraci, și venea mereu pe la noi. Ai mei o îndrăgeau, mai

puțin în momentele în care nu se mai da dusă seara, când trebuia să ne culcăm. Juca fotbal cu băieții și o puneam în poartă căci era în stare să se arunce pe jos fără teamă că ar putea să se lo\ască. Nu avea niciun pic de frică de durere, probabil din cauză că taică-său îi mai trăgea câte o curea la fund când venea obosit de la mină.

— Tata a vrut să se bage de mai multe ori, dar mama nu l-a lăsat, fiecare gospodărie cu regulile ei și câte bordeie, atâtea obiceiuri, astea erau vorbele mamei. Avem copilul nostru și avem destule probleme cu el, mai zicea.

De la o vreme, tata prinsese drag de Delia, mai puțin când nu se dădea dusă, după cum ziceam, dar acum a fost ideea lui să o chemăm cu noi la iarbă verde. Pe mine mă cam încurca, aveam de terminat un insectar pentru a doua zi și n-aveam chef să mă alerg cu ea prin iarbă. Până la urmă, n-am avut încotro, tata ne-a aruncat o minge și ne-a îndrumat spre aluniș, unde era loc mai drept pentru tras la poartă, promițând că vine și el mai încolo, dacă nu e Etapă la radio.

Ne

— Am dus să căutăm locul de tras la poartă, însă, oricum am fi stat, mingea se rostogolea de pe punctul de 11 metri, noroc că era iarba înaltă și o mai ținea în loc. Din păcate, era atât de înaltă, că uneori aveam dificultăți în a găsi mingea prin iarbă, iar Delia alerga chiuind și pretinzând că are mingea la picior și mă făcea să fug după ea, deși n-o avea. E complicat să joci fotbal în vârful dealului.

Într-un târziu, m-am plictisit să ne tot driblăm unul pe altul și i-am explicat că venisem cu o treabă, nu să alerg după fundul ei. S-a îmbufnat și s-a întors să o ajute pe mama cu grătarele, iar eu am început să-mi văd de ale mele, răscolind iarba cu piciorul în speranța că îmi va sări în ochi vreo gănganie nouă, pe deal mereu găseam ceva ce nu mai văzusem niciodată, nici măcar în atlas. M-am gândit pentru o clipă să mă întorc la rucsacuri după borcanul-capcană, dar am găsit în buzunar o cutie de medicamente și am zis că e bună și aia, avea capac cu filet.

De alergat după fluturi n-aveam chef, toată lumea venea cu fluturi la insectar, căutam ceva mai deosebit.

*

Mâinile îmi tremură atât de tare, încât abia reușesc să mai țin cheița între degetul mare și arătător. Mă chinui să nimeresc gaura cheii din tocul vitrinei și, când în sfârșit reușesc, mă panichez la gândul că aş putea rupe cheia în micul zăvor. N-am mai folosit-o de mulți ani, de când un exemplar de fluture-vitralie s-a destrămat la contactul cu aerul, tocmai în fața clientului căruia încercam să i-l vând. Din ziua aceea nu am mai deschis niciunul dintre insectare și m-am retras de pe piața lepidopteristilor cu ce apucasem să agonisesc. Oamenii au încetat să mă caute, iar prietenii au cam murit, atâția câți au fost, căci de la o vreme începuseră să mă evite și n-am mai ținut socoteala care e mort și care mai e.

Pe la spate mă porecleau Renfield, deși jur că n-am pus niciodată o insectă în gură.

*

Am urmărit goanga cu două capete minute bune în timp ce se târa, ba înainte, ba înapoi, pe firul lat de iarbă. Nu mai văzusem niciodată așa ceva, citisem doar în povești despre animale cu mai multe capete. Nu era chiar un animal, ci un biet gândăcel, dar era mai mult decât nimic. O dovadă.

Mâine, la ora de biologie, voi face furori cu acest exemplar, mi-am zis. L-am atins ușor cu degetul pe spinare, pe una dintre spinări, și n-a reacționat în niciun fel, nici măcar n-a încercat să-și deschidă elitrele. Am scos din buzunar cutia de medicamente și am împins capătul firului de iarbă în interiorul cutiei. Apoi, cu degetul arătător, am îndrumat făptura ireală de-a lungul firului de iarbă, până a intrat în cutie. Am înfiletat capacul lăsând o bucată din firul de iarbă înăuntru, în caz că avea nevoie să mănânce. Deși în curând nu avea să mai aibă astfel de nevoi, dar mai întâi trebuia să-l arăt părinților, să te cer opinia, să știu și eu ce scriu dedesubt, pe bilețelul lipit sub specimen. Uneori îmi lua ceasuri întregi să identific o

insectă corect după atlas, așa că indicațiile lui tata mă mai scuteau de efort.

Am alergat până la pătură cu sufletul la gură. Delia sufla în foc, iar tata ungea grătarul cu slănină, în timp ce la radio era Etapă și Ilie Dobre urla ca din gură de șarpe. I-am strigat de la distanță, pe mama, tata și Delia, că am ceva să le arăt. O dovadă. Ceva ce nu mai văzusem în viața mea.

Delia s-a apropiat prima de mine, ținându-mă de jurul meu. „Arată-mi. Arată-mi”. M-am oprit, am ridicat ușor capacul cutiei de medicamente, cu teamă că și-ar putea lua zborul, dar, nu, gândăcelul cu două capete era tot acolo, pe firul de iarbă, făcând doi pași înainte și doi înapoi, rămânând de fapt pe loc. Delia s-a holbat în cutie și m-a întrebat dacă mușcă, tata m-a strigat: „Ia hai să văd ce mândră minune ai găsit acolo!” M-am apropiat de el fără să-mi iau ochii din cutie și i-am arătat. Mama se apropiase și ea, ștergându-se cu un prosop de zeama de ridichi, roșii și castraveți de pe mâini, întrebându-mă dacă s-au terminat medicamentele.

La vederea insectei cu două spinări, tata s-a încruntat și s-a umbrat la față, s-a întors spre mama fără să spună nimic. „Ce fel de gândac e ăsta, nea Viorel?”, a întrebat Delia. Mama a aruncat și ea o privire în cutie; s-a uitat la tata, iar tata a aruncat-o cât colo în iarbă, lăsându-ne cu ochii cășcați de mirare, pe mine și pe Delia.

„Era pentru insectar, de ce mi l-ai aruncat?”, am strigat atunci la tata, iar el s-a răstit la mine: „Hai, gata cu prostiile, că se răcesc cârnații. De câte ori v-am spus să nu mai umblați cu mâinile pe gănganii înainte de mâncare, mergeți la izvor și vă spălați pe mâini”. M-am îndreptat îmbufnat spre locul în care aruncase cutia de medicamente și am tot dat cu picioarele prin iarba înaltă, fără să o găsesc. Mama m-a apucat de braț și m-a tras de acolo, supărată foc, și n-am înțeles zău de ce: „Lasă gănganiile și haideți la mâncare, nu-l supărați pe Viorel. Și tu, Viorele, oprește, măi, radioul acela, că înnebunesc dacă-l mai aud pe Dobre!”

Pe când terminaserăm de mâncat, mama și tata păreau că uitaseră de întâmplare, în schimb eu am rămas cu frământări și bosumflat. După ce ai mei s-au întins un pic să-i prindă soarele, am mai dat târcoale pe lângă locul în care îmi aminteam că mi-a aruncat cutia, fără vreun succes. Așa că m-am întors la rucsacuri și m-am întins pe burtă să-mi admir insectarul, rădașca și coropișnița, buburuza și gândacul Colorado, urechelnița și cosașul, toate cu gămăliile de ac strălucind dintre aripile întredeschise și duhnind a spirt.

Am auzit în spate foșnet de iarbă. M-am întors și era Delia, cu un deget la buze, făcându-mi semn să tac. S-a trântit în genunchi lângă mine și a scos din buzunar cutia cu medicamente, chiar cea pe care o tot căutasem prin iarbă în ultimul ceas. A desfiletat capacul și mi-a arătat că gândăcelul cu două capete era încă acolo. „O vrei? Ți-o dau dacă-mi dai un pupic”, apoi a început să chicotească.

Pe cât de bucuros fusesem când am văzut-o ținând cutia în mână, pe atât m-a întristat pretenția ei. Nu aveam voie să-i spun că ai mei mi-ar da o mamă de bătaie dacă aş face asta, că o să mă îmbolnăvesc dacă dau sau primesc un pupic. Pe de altă parte, bănuiam că știa foarte bine asta și voia doar să mă pună la încercare, să aibă ce bârfi cu ceilalți copii.

Când i-a fost clar că nu am nici cea mai mică intenție de a da curs solicitării, a cedat. „Bine, hai că ți-o dau, dar arată-mi cum îl pui în insectar, că săptămâna viitoare ne pune diriga să facem și noi unul”. M-am uitat înspre ai mei, se lăfăiau în soarele aproape asfințit, cu pălăriile de paie uitate peste fețe, adormiseră. Am scos din rucsac borcănelul cu capac înfășurat într-un ciorap îmbibat în spirt. Am împins ușor gândăcelul cu două capete în borcănel și am pus capacul. Mirosul de spirt l-a îmbătat pe gândăcel în timp ce încerca să se târască în sus pe peretele borcanului. A picat pe spate, cu toate cele doisprezece picioare în aer. Am tras ușor sticla ce acoperea insectarul și l-am fixat în scârț cu unul dintre acele de gămălie care indicau un loc neocupat încă. Aveam

să decid mai târziu ce urma să scriu pe bilețelul de dedesubt. Preferabil fără să-l întreb pe tata.

Delia a prins cu buricele degetelor de gămălia din spinarea coropișniței și a scos-o afară să o vadă mai îndeaproape. Am rugat-o să o pună la loc, căci era veche și nu voiam să-i cadă picioarele înainte să apuc să predau insectarul.

*

În clipa în care deschid vitrina, câțiva fluturi se veștejesc sub ochii mei, aripile li se transformă într-o pulbere ce ninge pe tocul insectarului. În mijloc, cu elitrele încă rezistente, stă cel mai mic dintre expozate, umilit de dimensiunile și prestigiul exemplarelor cu care împarte vitrina, dar cu o însemnătate deosebită pentru viața de care am avut parte – gândăcelul cu două capete.

Pun cheița deoparte și cu aceleași degete uscate trag de gămăliile celor două ace cu care îl fixează de mulți ani, cu grijă, ca nu cumva cele două făpturi împreunate să se desprindă una de alta. Extrag insecta cu două spinări de pe suportul de satin tratat cu conservanți și mi-o ridic în dreptul ochilor, la fel de uscați ca și degetele, mă și mir că mai pot vedea prin ei.

Nu mă așteptam să reziste atâta ciudățenia, pare neatinsă de trecerea timpului. E singurul lucru pe care îl mai am în casă din acele vremuri, dar a venit și timpul său, actul obscen al copulării care m-a făcut cândva să cred că găsisem un gândăcel cu două capete trebuie să înceteze. Trag de una dintre gămălii, decis să le desprind fundurile, dar, în loc să se întâmple asta, întreg abdomenul unuia dintre parteneri se desprinde de torace. N-are a face, a trecut jumătate de veac de când ar fi putut simți vreo "durere, din ziua aceea în care părinții mei erau atât de tineri, încât eu, cel de acum, le-aș putea fi tată.

Mă încăpățânez să separ fundurile, dar la cea mai mică atingere acestea se transformă într-un praf foarte fin, piciorușele îmi cad în palmă, iar pe ace rămân sprijinite doar exoscheletele. Strâng pumnul, fără să-mi pese de acele de gămălie care abia reușesc să-mi străpungă pielea

tăbăcită de vreme și de conservanți.

Așa e mai bine. Ați avut parte destul de ceea ce eu n-am avut niciodată.

djudă Ddă

SIAfl-ți

În preajma Revoluției, tata a tras cablu de la un vecin care primise din RFG o antenă parabolică. RTI, Pro7, SAT1, RAI Uno... Partea proastă era că urmăream ce urmărea vecinul, când el schimba canalele, se schimbau și la noi. Dimineața însă lăsa pe MTV. În fiecare zi, până să plec la școală, prindeam câteva ore bune de videoclipuri (întrerupte de o singură reclamă, la Stimorol): Dire Straits, Hendrix, Clash, Queen, Police, Stones, Bowie, Ferry, Marley, Genesis, Madonna, Prince, A-ha, Dépêche, INXS... Aveam 11 ani și era magic.

Într-o zi, în debaraua ticsită cu minunate nimicuri am găsit o revistă. Fără coperte, scrisă în germană, cu fotografii alb-negru. Dar ce fotografii! Două femei goale, încălțate cu tocuri și purtând pălării de epocă, priveau în vitrina unui magazin cu televizoare. O femeie se admira goală în oglindă în timp ce era tunsă de un frizer impasibil. Într-o peluză, în mijlocul unei galerii cu suporterii în delir, trei femei goale-goale-goale! se bucurau și ele de gol agitând în aer niște eșarfe. Printre rafturile a ceea ce acum știu că era un supermarket, două femei împingeau goale cărucioarele pline cu produse. La un semafor, două bătrânici în palton priveau cu mâna la gură o femeie care aștepta civilizat să traverseze goală strada. Într-un parc, un bărbat se plimba la braț cu o fehieie îmbrăcată doar cu poșetă. Un altul, la restaurant, savura un pahar cu vin alături de o femeie doar cu colier la gât...

Revista aia mi-a bulversat imaginația. Îmi închipuiam că toate femeile din străinătate umblă goale pe străzi și mă întrebam la noi de ce nu le lasă!! Mă gândeam cât de fericiți trebuie să fie acei bărbați! Așadar, de-asta mai fugea câte unul în străinătate (așa cum auzeam în poveștile alor mei)?! Și, dacă femeile umblau goale, bărbații, ei, de ce se îmbrăcau? Dar femeilor respective nu

le era frig; oare iarna cum ieșeau pe străzi!? Și cum nu le era totuși rușine? Exista, oare, o vârstă anume de la care aveai voie să umbli dezbrăcată pe străzi sau asta se întâmpla inclusiv cu fetițele?

L-aș fi întrebat pe tata toate astea, dar cumva știam că nu aveam voie să răsfoiesc revista aia fără coperte. Așa că am pus-o la loc și o scoteam din debara ori de câte ori rămâneam singur acasă. Asta până când, într-o zi, a dispărut. Și n-am putut să întreb ce s-a întâmplat cu ea. Am rămas doar cu întrebările alea.

*

Era prin '84. Ai mei, împreună cu unchiul și cu mătușa, au burdușit mașina noastră - un Aro 10 cu prelată mult, mai încăpătoare decât Dacia lor 1300 - cu tot felul de produse de la țară: o damigeană cu țuică, o canistră cu carne de porc în untură, o lădiță cu mere, un săcotei plin cu cartofi și câteva borcane cu dulceață, poate chiar cu zacuscă. Și am pornit cu toții la București, unde ai mei aveau un văr, recepționar la un hotel, care tocmai își cumpărase video-player.

A fost frumos la București. Am admirat Casa Poporului și fântânile de pe bulevardul Victoria Socialismului și toată după-amiaza, împreună cu verișorii mei, am urmărit la video *Bambi*. Apoi, când a căzut seara, pe noi ne-au trimis în dormitor să jucăm *Nu te supăra, frate! Piticot, Dacii și romanii*, iar ei au închis ușa la sufragerie. După ce ne-am plictisit dejucat, inclusiv cu un motociclist din tablă care dădea ocol camerei după ce-i roteai cheița înfiptă în spate, ne-am dus cu toții, de-a bușilea, până la ușa sufrageriei care, de la jumătate în sus, era din sticlă mată. Nu știam, firește, la ce se uită părinții noștri, intuiam însă că era ceva interzis nouă. Am ciulit noi urechile, dar n-am înțeles nimic din replicile lor:

Neagră, neagră, da' capu' roșu! râdea mătușă-mea.

O, Doamne, uite că intră toată! exclamă maică-mea.

E trucaj! zicea tata.

Ați vrea noi! Stați să vedeți mai încolo ce-i face! adăuga vărul alor mei, proprietarul video-playerului.

Bă, Mitică, ataie tot așa, nu? întreba tata spre hazul înfundat al celorlalți.

Daa, dimineața e cea mai mare, răspundea unchiu-meu spre indignarea mătușii și chicotelile celorlalți.

Io cred că pe mine m-ar durea, zicea mama.

Al dracu' cine-ar băga atâta-n mine! susținea și mătușă-mea.

Da' cum era vorba aia a ta? Că ție-ți place omu' om și...? o întreba unchiu'.

Hai, nu fi porc! i-o arunca mătușă-mea.

Și-ncă nu știți ce fac ăștia! adăuga nevasta vărului.

Doamne, iartă-mă, i-o băgă pe toată-n gură! exclamă mătușă-mea sau maică-mea sau taică-meu sau unchiu-meu.

Și tot așa.

Noi eram în întuneric total: ce e neagră cu capul roșu? cine doare? de ce intra toată în gura cui? cine ce putea face de nu se știai **r**

Trei zile am stat la București și în fiecare seară ușa sufrageriei se închidea, lăsând lumina ecranului să joace misterios pe sticla mată, iar noi, cei mici, eram trimiși în dormitor la jocurile noastre din carton „pentru copii între 7 – 13 ani”.

Pe drumul de întoarcere, când Aro 10 zburda pe autostrada București – pitești cu damigeana, canistra și săcoteiul goale și cu prelata fâlfâind zgomotos, unchiul Mitică a zis ceva de genul: „Bă, Achime, cale-o mai puțin, că nu te-așteaptă acasă Albă-ca-Zăpada”, iar ai mei au râs cu subînțeleș.

Am înțeles aluzia abia în facultate, când, în căminul studentesc din Grozăvești, am văzut varianta porno a desenului animat.

În '88, tata a plecat, pentru mai bine de un an de zile, să muncească într-un combinat petrochimic din Basrah, Irak. S-a întors de acolo cu niște dolari pe care nu-i putea cheltui decât cumpărând dintr-un shop din București sau comandând produse dintr-un catalog olandez. A ales varianta a doua și așa ne-am luat combină audio, storcător

de fructe, un aparat de masaj, un binoclu și, evident, video, și-ncă unul recorder, Phillips.

Am intrat instantaneu în circuitul de schimbat casete al celor care aveau aparate video în cartier. O casetă, pe care încăpeau maximum două filme, se împrumuta o zi, uneori doar câteva ore, și trebuia să lași în loc o altă casetă cu filme pe care celălalt să nu le fi văzut. Prin urmare, obțineai mai ușor și mai multe schimburi de casete dacă aveai filme mai noi. Astfel că, atunci când prindeai un film rar, chemai un vecin sau un prieten care avea și el video (cum noi aveam un recorder, era suficient ca vecinul să aibă un player), cuplai cele două aparate și făceai o copie a casetei chiar în timp ce vedeai filmul. Când epuizai posibilitățile de schimb cu filmul respectiv, încercai în alt cartier, schimbai caseta cu cineva din alt oraș sau, cel mai bine, înregistrai peste filmul vechi unul nou. Cu cât aveai mai multe casete și, implicit, mai multe filme, cu atât obțineai schimburi mai ușor. Erau unii care dețineau câteva zeci de casete și îți ofereau să alegi dintr-o listă scrisă, de obicei, într-un carnetel tip vocabular.

Filmele erau de toată mâna: clasice, gen Fellini sau Antonioni (ai mei nu luau niciodată filme alb-negru); cu cafteală de orice gen, de la *Scarface* la *Mad Max*, dar, mai ales, cu

Stallone (*Rocky, Rambo, Cobra, Tango & Cash*), cu Chuck Norris (*Dispărut în misiune, Lupul singuratic, Delta Force*), cu Schwarzenegger (*Conan Barbarul, Sonia roșie, Comando pentru fiica mea, Predator*), cu Van Damme (*Sport sângeros, Kickboxer*), cu Dolph Lundgren, Michael Dudikoff sau Jackie Chan; dar și chinezești, gen *Cele 36 de camere ale Șaolinului*, horror-uri (*Musca, Videodrome, Carrie, Anticristul, Cimitirul animalelor*); sau de dragoste, gen *9 săptămâni jumate, American Gigolo, Poștașul sună întotdeauna de două ori, Un peștișor pe nume Wanda* -, ori seriale, ca *Pasărea Spin* (care circula cu numele *Ferma Drogheda*).

(Fac aici o paranteză în apărarea Irinei Margareta Nistor, pe care mulți o persiflează pentru faptul că

traducea „Fuck You!” prin „Du-te dracului!”, ca și cum *atunci* - când casetele video ajungeau și la secretari de partid - s-ar fi putut traduce altfel, ca și cum *astăzi* se traduce altfel. În *Rhinestone*, un film din 1984 mult prea stupid pentru a nu fi revăzut, Dolly Parton interpreta o cântăreață de country care, pentru a câștiga un pariu, trebuia să învețe un șofer de taxi, interpretat de Sylvester Stallone, să cânte. Stallone, care filmase deja primele trei părți din seria *Rocky* și un *Rambo*, a refuzat rolurile principale din *Idilă pen fru o piatră prețioasă* și *Beverly Hills Cap* pentru a juca în filmul ăsta - intrat pe lista celor mai proaste o sută de filme din istorie și pe a cărei coloană sonoră cântă el însuși nu mai puțin de cinci piese country, toate compuse de Dolly Parton -, dar nu aceste detalii sunt importante aici. Ci schimbul final de replici, traduse de Irina Margareta Nistor - în vârstă de numai 19 ani pe vremea aia - astfel: Stallone - „Your top is so wide open, that I can see your nipples”. [„Bluza ta e atât de decoltată, încât îți văd sânii.”] Dolly - „And your trousers are so tight, that I can see your dick!” [„Iar pantalonii tăi sunt atât de strâmți, încât îți văd... pulsul!”] Dacă asta nu e o mostră de traducere inspirată, atunci închid paranteza bătut.)

O regulă a schimbului era să aduci înapoi caseta derulată. Derularea casetei afecta în timp - cel puțin așa se spunea - capul de redare al aparatului. De aceea tata comandase din catalogul olandez și un aparat special care doar derula casete, și la o viteză mult mai mare. Totul dura un minut, și la final, când caseta era gata derulată, aparatul cânta *Für Elise*.

Dar să ajung odată la primul porno văzut de mine grație tehnologiei Phillips, căreia i-am rămas fidel până azi.

Printre video-casetele care stăteau așezate cuminte pe un raft, a apărut într-o zi una TDK pe a cărei etichetă nu scria nimic, nici numele filmului, nici actorii care jucau în el. lucru destul de curios, astfel că, imediat ce-am venit de la școală, am băgat aparatul în priză, caseta în video și am dat drumul la televizor. Caseta era oprită undeva-pe

lajamătatea filmului, dar cele câteva minute văzute tolănit acolo, pe covorul din sufragerie, mi-au pus un nod în gât, unul în stomac și unul puțin mai jos. N-am îndrăznit să urmăresc mai mult, nici n-aș fi putut. Am derulat caseta cu atenție înapoi la scena unde fusese inițial oprit filmul, l-am așezat în carcasă, am pus apoi caseta în raft, aliniind-o perfect lângă celelalte, și m-am închis în dormitor toată ziua meditând.

În următoarele zile, am văzut tot filmul. Era foarte frumos. La o clinică privată situată într-un castel, undeva într-o pădure, veniseră la tratament vreo zece femei. Clinica avea doi doctori principali, un asistent, un bucătar, un profesor de sport și un administrator. În cabinet se afla o colivie cu un papagal care comenta de fiecare dată (Dumnezeu știe ce, căci filmul era nemțesc!) când una dintre paciente era tratată oral, dar și alternativ, de către doctorul priceput. Doctorii erau însă numai doi și pacientele de cinci ori mai multe, astfel că, rând pe rând, mai dădeau câte o mână de ajutor și ceilalți angajați ai clinicii. Profesorul de sport avea tot felul de saltele, aparate și chingi care-l ajutau în munca lui recuperatorie, bucătarul folosea o tejghea lungă unde avea la îndemână fructe și legume (uneori folosea chiar și câte un pumn de făină), în vreme ce administratorul deținea cheile unui hambar cu baloturi de fân (clinica se servea și de o caleașcă trasă de cai, atunci când pacientele erau scoase la aer, în vreo poiană din apropiere). Asistentul era cel mai chinuit, căci trebuia să se ascundă prin vestiare și debarale încărcate cu tot felul de obiecte – altfel deloc lipsite de însemnătate, precum bâte de baseball, tacuri de biliard, rachete de tenis –, dar, în general, la el oricum veneau pacientele cele mai urâte și mai isterice, deci cu cele mai grave probleme. Deseori se întâmpla ca tratamentelor unu la unu să li se alăture și alte paciente care treceau, din întâmplare, prin cabinetele-sălile-vestiarele-saloanele dragostei atotvindecătoare. Una dintre femei, somnambulă, a ieșit într-o noapte pe hol și s-a întreținut cu armura unui soldat teuton până ce coiful

metalic s-a desprins ducându-se de-a dura pe scări și trezind toată clinica, inclusiv pe sârmana pacientă care s-a rușinat toată găsimdu-se doar în cămășuțălățar ață pe sulita teutonului inexistent. Filmul se termina cu scena în care femeile vindecate plecau făcând cu mâna, de pe geamul autocarului, bărbaților în alb rămași pe scările înalte ale clinicii-castel.

Cum după o vreme nu mai avea niciun haz să urmăresc filmul singur, am început să-mi chem câte un coleg să-l vedem împreună. Niciodată mai mulți, numai câte unul. Doar era vorba de o inițiere. Sau de un sacrilegiu, căci unul dintre ei a avut ideea ca pe durata filmului să întorc cu fața la perete icoana din cameră. Un altul, care știa că avem storcător de fructe, a venit cu o plasă de mere și morcovi, astfel că în timpul filmului am băut suc natural.

Devenisem expert în a derula caseta fix la secvențele unde le oprea tata-aparatul avea, de altfel, un cronometru și era suficient să-l aduc, cu *rewind*, la zero deși, atâta timp cât nu derulai sau nu vizionai toată caseta de la un capăt la altul, fără întreruperi, banda nu se așeza liniar și oricine își putea da seama că fusese derulată. Odată însă, în timp ce savuram scenele de sex bând fresh de mere cu icoana întoarsă, s-a luat curentul și caseta a rămas blocată în aparat. Prietenul meu a zbughit-o acasă, iar eu m-am așezat lângă video rugându-mă la icoană și făcând promisiuni ferme că n-o să mă mai uit niciodată la porno dacă vine curentul până se-ntoarce tata de la serviciu.

Curentul n-a venit, iar când am auzit trenul de orak5.30 și uierând prin spatele blocului, am scos aparatul din priză, am așezat carcasa goală la locul ei în raft și m-am prefăcut că-mi fac temele. Tata a intrat în casă, a mâncat ceva în bucătărie, apoi a coborât la garaj să mai repare ceva la Aro. De cum a venit curentul, am țâșnit în sufragerie, am scos caseta din video și, fără s-o mai derulez, am pus-o la locul ei. Am avut apoi tot timpul bănuiala că tata și-a dat seama și, poate tocmai de-aia, nu m-am mai uitat niciodată la caseta fără etichetă, care, la

un moment dat, a și dispărut de pe raft.

Când am văzut clipul *Paradise Circus* de la Massive Attack, m-am gândit că nici măcar porno-ul nu e scutit de nostalgie. Dedic aceste secvențe actrițelor din acel film pierdut poate pentru totdeauna.

! AKS doROfANU

Erotikon 1985

(Comunism, TV și video – de la Craiova la Paris, *via* Belgrad)

Sunt un om de treabă, căruia-i plac poveștile. Îmi plac verdeața dimineții, albastrul seara și albul noaptea. Poeții mei preferați sunt Dumnezeu, Natura și creatorii francezi & italieni de parfumuri. Visez la fericirea de a citi într-o zi o carte care să-mi placă așa de mult, încât apoi cinci zile să nu mai pot citi nimic. Și să pot povesti – ce trebuie, cui trebuie.

n epoca despre care vorbesc, pornografia era, în acel oraș din România (și, probabil, și în altele), mai curând parte a unei economii informale, tolerate de autorități și consumate ca parte a unui *entertainment* nocturn cu valențe de inițiere culturală.

Iată despre ce vorbesc: suntem către mijlocul anilor '80, în Craiova. Cum fotbaliștii Universității din localitate avuseseră o ultimă perioadă foarte bună (multe și dese ieșiri în afară, unele victorioase) și cum facultățile din oraș (mai ales Medicina, dar și altele) gemeau de studenți străini (sirieni, iordanieni, greci ș.a.), încet-încet au pătruns în oraș primele video playere. Costau, la început, enorm (câteva zeci de mii de lei, dacă mi-aduc bine aminte, într-o vreme în care automobilul Dacia costa puțin peste 70 de mii), astfel încât prin 1984 cred că se numărau pe degetele de la cel mult două mâini toate videourile din oraș. Folosesc acest an ca reper pentru că atunci, în toamna lui '84, am văzut primul film la video – *E.T.* al lui Spielberg –, într-o proiecție organizată în sala Filarmonicii „Oltenia”, în plin centrul Craiovei. Printre noi, adolescenții orașului, circula legenda că acel video era al lui Costică Ștefănescu – fundașul și căpitanul Universității. O fi așa, n-

o fi așa - cine mai știe? Cert este că, într-adevăr, Ștefănescu stătea chiar peste drum de sala Filarmonicii.

În scurtă vreme (adică în anii următori), alte câteva instituții culturale din oraș s-au procopsit de câte un video și au început să dea filme, contra cost: pe lângă Filarmonică, au mai apărut playere la Teatrul Național și la Casa Armatei din oraș; și poate vor mai fi fost și altele. La aceste (să le zic) proiecții, programul era oarecum standardizat: muzică la început (câteva videoclipuri pop-rock, dintr-o industrie care și ea era în copilăria ei - postul MTV de-abia apăruse de câțiva anișori), apoi filmul, dublat în limba română. Totul pe un televizor color, cu un ecran incredibil de îngust în raport cu plasmeele de azi. Dacă nu mă înșel, primul bilet la video pe care l-am plătit în 1984 - cel de la *E.T.* - cred că a costat vreo 10 sau 12 lei, adică sensibil mai mult decât biletul la un film obișnuit de la cinematograf.

Fac aceste precizări pentru că au legătură directă cu ce voi spune mai departe. Adevărul e că totuși - eraiovenii nu s-au înnebunit la început după filmele de video; unul dintre motive era, categoric, faptul că majoritatea familiilor din oraș aveau cel puțin două antene pe casă: una pentru televiziunea română și bulgară, iar alta (cea mai importantă) pentru TV Beograd, televiziunea iugoslavă dintre ale cărei posturi, de la Craiova, cu ceva eforturi, se prindeau chiar două.

Sârbii, slovenii, croații ș.c.l. realizau simultan programe ce erau difuzate pe canalul național TV Beograd, care era cu mult mai liberal decât orice altceva se putea prinde atunci pe teritoriul României (incomparabil cu TV Sofia, după care se-nnebuneau bucureștenii); într-o seară traducerea filmelor (majoritatea americane) era scrisă cu litere chirilice, în altă seară cu litere latine. Tot privind cu coada ochiului, din obișnuință, spre traducerea din josul ecranelor, cei mai mulți dintre noi, adolescenții, ajunseserăm să pricepem ceva - ceva din sârbo-croată, fără s-o putem vorbi. TV Beograd 1, cel pe care familia mea adăsta cel mai mult, era la fel de dezghețat ca și

societatea iugoslavă în ansamblu - sau cel puțin așa părea de la distanță, nimeni neputând prevedea atunci conflictele cvasitribale ce vor duce la dispariția acestui stat în deceniul imediat următor. În ultima decadă a existenței sale, Iugoslavia era - în comparație cu România lui Ceaușescu - raiul pe pământ.

Avantajul celor care aveau un player video era, așadar, accesul la filme prea noi pentru a fi difuzate de televiziunea iugoslavă (sau alte posturi TV), pe care oricum nu existau șanse să le vezi curând la cinematografele românești (unde singurele filme noi care mai ajungeau erau fie românești, fie nord-coreene, chinezești sau pe-acolo).

Prin '86—87, a apărut un alt fenomen. Povestesc cele ce urmează din perspectiva celui care nu avea video acasă (în acei ani terminam liceul, plecam în armată, apoi învățam pentru examenul de admitere la facultate - drept care ai mei n-au considerat necesar să-mi ofere noi tentații). Totuși, cu sau fără familia mea, posesorii de video playere se înmulțiseră și, în consecință, funcționa un circuit informal al casetelor cu filme - marea majoritate piratate, bineînțeles. Iar unii posesori de aparate chiar reușeau să scoată un ban din asta (cunosc câțiva mari oameni de afaceri din România de azi care atunci cu asta se ocupau: cu oferta de spectacole video). E perioada pe care mi-o aduc aminte cel mai precis - în virtutea faptului că, prin 1987, am fost participant (plătitor) la câteva astfel de paranghelii video. Logistic, evenimentul se petrecea astfel: un posesor de video dădea sfară în țară că are câteva casete noi și că organizează (la el acasă sau în casa altcuiva) o noapte de video. Locul desfășurării era o sufragerie, umplută cu scaune (și care după o oră se umplea și de fum de țigară); la o vizionare participau până-ntr-o duzină de „cinefili” de ocazie, majoritatea tineri (și majoritatea masculi). Dacă respectivul cu video player era prieten de-al tău sau vreo rudă, nu te costa nimic; dacă nu, prețul intrării era 80 - 100 de lei. Spectacolul începea pe la ora 19 sau 20 și ținea până dimineața: timp în care

curgeau vreo cinci filme, unul după altul, cu scurte pauze muzicale între ele, cât mai ieșeau spectatorii să se mai dezmoștească. Uneori, se întâmpla să se mai întrerupă curentul electric - caz în care numele de Ceaușescu Nicolae și numele popular al unor organe sexuale masculine și feminine se împerecheau armonios, în formule pline de dinamism și varietate. Succesiunea filmelor era relativ standardizată: primul film era unul de acțiune/aventuri/ caft; al doilea era o comedie; al treilea era unul pornografic; apoi urma unul *horror* sau *sci-fi* -, iar ultimul parcă era iar acțiune sau ceva comedie, cât să păstrezi amintiri plăcute până la proxima noapte la video.

Privite acum, la aproape treizeci de ani distanță, acele nopți mi se par supraréaliste, ele însele ca desprinse dintr-un film bizar. Acel amestec de Chuck Norris, Bruce Lee, *Academia de poliție*, Richard Chamberlain, *Coșmarul de pe Elm Street*, starlete porno care invariabil gemeau (dublate) mai ales în limba germană, *Cobra* cu Sylvester Stallone, *Commando* cu Arnold Schwarzenegger, câteva episoade din *Nord și Sud*, *Caligula* cu Peter O'Toole, primele filme ale lui Jean Claude Van Damme etc. Cele mai năpăstuite, în toată această afacere, erau exact filmele pornografice; întâi de toate, pentru că spectatorii se cam răreau aici: doamnele sau domnișoarele, dacă figurau în peisaj, se duceau la bucătărie, să facă cafele sau să sporovăiască; la fel și bărbații, ieșeau pe rând la câte o țigară; iar spre final, invariabil, cei rămași cădeau de acord să dea pe *repede-înainte* și, eventual, se mai opreau la unele faze pe care posesorul casetelor le recomanda ca fiind un *must*. Una peste alta, în toate acele nopți (n-au fost ele extrem de multe, dar orișicât), nu cred că am văzut cap-coadă vreun film erotic; necum să mai țin minte titlurile sau distribuția.

Și totuși, filmul despre care vreau să scriu aici a fost unul de acest gen. Deși nu a fost propriu-zis un film pornografic, multă lume l-a considerat ca atare - și l-a tratat ca atare. Eu însumi nefiind deloc un tânăr precoce din acest punct de vedere, a fost primul film într-adevăr

(azi, în loc de „într-adevăr”, aş spune „relativ”) deocheat pe care l-am văzut: *Ultimul tango la Paris*, filmul din 1972 al lui Bernardo Bertolucci, cu Marlon Brando (care tocmai terminase filmările la *The Godfather*!) şi puştoaica (de 19 ani la data premierei filmului) pe nume Maria Schneider.

Şi astfel povestea mea se întoarce la televiziunea iugoslavă - pentru că acolo am văzut *Ultimul tango...* Se întâmpla în primăvara lui 1985, când TV Beograd a inaugurat un fel de program special, care s-a chemat *vikend maraton*: adică de vineri seara şi până duminică seara au tot curs filme, unul după altul, cam în aceeaşi logică în care aveau să se desfăşoare, peste câţiva ani, şi nopţile noastre la video amintite mai sus. În acea primă ediţie a maratonului de filme belgrădean, am văzut parcă un film cu Gene Hackmann, altul cu Judy Garland, a fost şi *Tot ce vreţi să ştiţi despre sex* al lui Woody Allen, am văzut şi un western clasic şi a fost, cum vă spuneam, şi *L'Ultimo tango a Parigi*. La 18 ani (câţi abia împlinisem eu - altfel cum credeţi că aş fi avut tupeul de-a vedea filmul alături de ai mei?), această poveste erotico-morbidă a unei tinere pe nume Jeanne şi a unui bărbat pe nume Paul nu are cum să te lase indiferent - şi aşa s-a petrecut şi cu mine (se poate ca, o vreme, să nu mai fi avut apetit pentru untul pe pâine!). Culmea este că în mediul nostru de liceeni la filologie-istorie acest film avea deja legenda lui: ştiam că în Italia biserica catolică îl anatemizase, unele primării din Peninsulă îl interziseseră de-a dreptul, englezii (pentru că filmul a fost interzis şi în Albion) trecuseră Canalul Mânecii pentru a-l vedea la cinematografele din Franţa, iar în America revista *TIME* stârnise scandal când dedicase filmului o copertă.

În fine, mărturisesc, inclusiv recent m-am gândit la acest film (pe care de atunci, din 1985, nu l-am mai revăzut - dar nici n-aş zice că i-aş fi dus dorul). Mi-am adus aminte de povestea lui Jeanne & Paul la începutul lui februarie 2011, când am aflat că Maria Schneider a murit, la doar 58 de ani. Pentru ea, *Ultimul tango...* a fost mai curând un blestem. E adevărat că abnci, în 1972, acest film

a făcut-o brusc celebră: dar într-o manieră pe care n-o dorise. Nimeni n-a remarcat talentul ei actoresc, ci mai curând nurii ei; rolurile care i s-au propus au fost în consecință; drept care sărmana a căzut în patima drogurilor și a alcoolurilor, din care n-a mai scăpat până la moarte. *Ultimul tango...* a fost primul și ultimul ei succes.

Odihnească-se-n pace! Fie și pentru faptul că măcar câțiva puștani din câteva orașe din partea de vest a României și-o aduc aminte ca fiind o premieră în viața lor.

„S. - «. * fi

1 LVÂU MNCU

Tut i

37 de ani, constănțean de origine, bucureștean prin vocație, implicat în diferite chestii, făcător de câte ceva în asociația Asalt din Constanța, în Cărturești-Verona, ICR București și Institutul Polonez (unde în clipa asta coordonez și promovez proiecte culturale). Am vândut, distribuit, tradus texte, dar nu am scris vreo carte. Doar povești. Nu prea sunt scriitor, dar îmi place să scriu, nu prea sunt artist, dar îmi place să desenez. Am și folosesc conturi și parole de facebook, skype, twitter, yahoo, gmail, hotmail, blog și site (da, cred că treaba asta merită menționată în orice CV). La câteva zile după ce scriu această prezentare, voi pleca în concediu. Vă salut!

Stadiul fetal osmogonia orfică ne spune că zeul Timp (Chronos) i-a creat pe zeii Haos (Chaos) și Eter (Aether). Eterul era cerul de deasupra cerurilor, era raiul, aerul pur, respirat de zei. Tocmai aici, în acest Eter, Chronos va așeza un ou cristalin, argintiu, pe care va încolăci un șarpe. Și în inima acestui ou se afla Phanes ori Protogonos sau, în alte versiuni, Eros! Evident, Eros nu era nicidecum un îngerăș bucălat, pus pe șotii și pe tras cu arcu din tolba plină de săgeți cu vârful în formă de inimioară... Dimpotrivă, în interpretări mult mai înțelepte decât cea de față, el era privit ca un principiu fundamental, fără de care universul fizic și cel spiritual nu ar fi avut cum să funcționeze. Planetele însele și atracția dintre ele (postulată, iată, încă de pe atunci) erau guvernate de acest zeu strălucitor și

pur. Atracția carnală, așijderea.

Stadiul oral

Evident, la vârsta aceea, personajul nostru nu avea de unde să știe despre toate aceste detalii înalte. Pentru el, abia dacă exista universul (reduc la ceea ce putea fi văzut cu ochiul, inclusiv în cele cerești), dar nu existau termeni precum „principiu de atracție”, „arhetip” și poate nici „universul” însuși.

Bunicul său, pe de altă parte, om destul de tăcut în alte situații, scund, dar bine legat, și cu un constant miros de tutun ieftin, părea să știe. Este cea mai plauzibilă și retroactivă explicație pentru apetitul simultan trupesc și spiritual pe care bunicul și-l exprima verbal. Formule de genul „Tu-ți soarele mă-tii!” sau „Tu-ți luna mă-tii!” erau dovezi extrem de evidente (și de frecvente) în favoarea ideii că bunicul era un puternic credincios al zeului Eros. Pentru băiețelul despre care vorbim însă, această atitudine introducea câteva elemente de mister (așa cum se și cuvine în cazul unei religii; evident, el nu știa ce înseamnă religiozitate sau religie, deși „cruciulița” și „biseriçuța”, de asemenea invocate în astfel de ieșiri ale bunicului, erau deosebit de instructive). Așadar, pe de o parte, abilitatea sau, în orice caz, disponibilitatemărturisită a bunicului de a asocia „Tu-ți” cu astrele îi conferea acestuia o aură de putere nemaipomenită. Acest lucru nu ar fi fost cel mai bizar dintre toate, înscrăindu-Se natural în structurile de putere din cadrul familiei. Bunicul fusese pe front. Bunicul văzuse bombe, puști și oameni uciși. Bunicul văzuse ruși și nemți. Bunicul văzuse legionari. Bunicul fusese închis ca legionar (deși erau voci din interiorul familiei care contestau că ar fi fost așa ceva) – copilul neștiind exact ce sunt aceia. Bunicul avea o fotografie în care, cu un chip posomorât, dar demn, era pozat lângă un morman de arme. Bunicul pleca zilnic undeva și se întorcea fără să explice prea multe. Bunicul era tatăl mamei! Bunicul, da, putea spune „tu-ți soarele și luna” (uneori – ce-i drept, mai rar – exista și această combinație). Desigur, copilul nu putea vizualiza ce-ar însemna la modul practic cuvântul

„Tu-ți”, dar intuia, inocent, că este vorba despre ceva suficient de „adult” cât să fie urât, periculos, atractiv, vrednic de dorit și – folosind ca și până acum o terminologie pe care el, copilul, nu o avea nicidecum – extrem de masculin! Problema, atinsă de angoasa paradoxului, intervenea abia atunci când copilul înțelegea că și soarele, și luna erau ale mamei sale! Într-un anumit sens, i se părea destul de posibil – deși cumva inutil – ca mama, centru al întregii sale lumi, să fie posesoare de astfel de lucruri bune. Copilul era și suficient de isteț cât să cugete că poate soarele și luna în cauză nu erau musai cele pe care le vedea cu ochiul liber, pe cer, ci că poate era vorba despre un alt soare și o altă lună, aparținând strict mamei sale, ca bunuri proprii, secrete, specifice mamelor în general. Totuși, dorințele ca niște amenințări verbale ale bunicului erau de natură să tensioneze serenitatea acelui univers matern și să o întineze printr-un fel de autoritate, în același timp, de necontestat. Copilul prelua întotdeauna la nivel personal aceste dorințe manifeste sau, dacă vrem, manifestări ale dorinței din partea bunicului, chiar și atunci când ele erau pe deplin impersonale, adresate unei clante stricate, unei ploi nedorite sau unui gând interior. Da, chiar și atunci, puterea bunicului se manifesta abrupt, definind raporturile de forță dintre el și restul lumii. O lume care părea să-și afle finalitatea ei supremă în bunurile celeste ale mamei. Astăzi, copilul ar vorbi despre complexul lui Oedip, misoginism, patriarhalism și alte. găselnițe de gen, care întotdeauna apar în conștiința individului mult prea târziu pentru a produce efecte de profunzime. Dar pe atunci copilul se retrăgea într-o discreție atinsă de teamă și de admirație misticoidă, lucru ce i-a prins destul de bine mai târziu. Când a început să citească!

Stadiul anal

Este faza la care copilul din poveste putea șede pe closet pentru a lectura. Își dezvoltase deja propria concepție despre intimitate, una nu foarte originală, de altfel, ba am zice că era chiar foarte inspirată de modelul

adulților și care funcționa în baza unei parole cu puteri uluitoare: „Ocupat!”. Acest cuvânt învingea orice altă pretenție la scaunul miraculos: cu toții, mamă, tată, bunică sau bunic, frate mai mare sau oricine altcineva, erau obligați să se retragă la auzul acestui cuvânt rostit subțirel, dar hotărât, din baia cu ecou. Copilul a învățat destul de repede că nu va fi controlat când va ieși de acolo, și astfel utilitatea pantalonilor sau a bluzei se extindea spre zone pe cât de educative, pe atât de vinovate. Era etapa la care cuvântul ieșise de sub autoritatea exclusivă a bunicului și se bălăcea în carte. Cărțile sunt, de felul lor, extrem de explicite. Cuvântul scris este mult mai persuasiv și mai vizual prin aceea că e mai aluziv, mai evaziv, mai plin de detalii, grupul femeii arabe, în *o mie și una de nopți*, cu tot angrenajufle tradiții (pre) islamice, îi apărea copilului, devenit băiat, un loc al metaforei. Trupul ei mirosea a mirodenii. Trupul ei mirosea a scorțișoară, cuișoare și piper. Trupul ei era o prăjitură sau o plăcintă de casă. Trupul ei avea miros greu, de parfumuri uleioase. Trupul ei avea văi și dealuri. Trupul ei lucea stins la lumina lumânărilor și a flăcărilor ascunse în candelabre. Trupul ei arunca umbre tremurânde peste coloanele subțiri și peste arcadele suple, ca niște gâturi de lebedă. Trupul ei care nu fusese atins decât de vântul deșertului și de voalurile fine, acum date la o parte. Trupul ei adormit de o cupă vicleană. Trupul ei inocent, tânăr, fin și plin de povești cântate de beduini, trupul ei posedat de trupul lui bătrân, nădușit și buhăit. Fecioria ei furată. Plăcerea lui abuzivă. Pielea ei de catifea și mâinile lui noduroase, tremurând de neputință și de nerăbdare. Sângele ei virginal. Barba lui plină de rânjetul șacalilor. Turbanul lui arătând ridicol. Ochii lui mari, de copil, citind povestea. Privind spre trupul ei (de) scris, spre geografia lui, de-un lirism încărcat, oriental. În alte cărți? La fel! „Mamă, ce înseamnă coapsă?” Și mama a șovăit o clipă, privind o secundă în gol, în mijlocul bucătăriei mici, înconjurată de vasele puse în chiuvetă, sub apa care curgea călăie, de legumele de pe masă, de instrumentele de tăiat, tocat, curățat... „Partea asta a

picioarei", a răspuns ea grăbit, punându-și mâinile pe pulpe, cumva spre interior, iar el a găsit asta cumva impudic, ciudat, dar ea poate doar și-a șters mâinile de șorțul pătat. Însă gestul ei a schimbat întreaga poveste, iar suferința tânărului conducător apaș descrisă în cheie romantică de un autor german a primit o alinare ilicită. Degetele indiencei care-i tămăduiau rana provocată de săgeata din coapsă erau degetele care atingeau, ca din greșeală, ventrele puterii. Winnetou era în acel moment nu doar bărbatul rănit, ci bărbatul rănit și oblojit de indianca tăcută, dibuind grijulie, cu degete delicate, misterele unei coapse de conducător. Important fapt, ne aflăm în perioada în care „Tu-ți” nu mai aparține doar bunicului, ci este revendicat de prieteni, rude și necunoscuți, dovedind o vitalitate nebănuită. Era auzit des și peste tot. Amical sau dușmănos. Reglând raporturi de autoritate în găști sau frizând blestemul. În plus, zona cosmică este în cele mai mult & Câştiri abandonată în favoarea unor opțiuni mult mai la îndemână. Cerul este părăsit pentru anatomic, fundul, gura, precum și organul sexual feminin având o întâietate indiscutabilă. Majoritatea sunt în continuare atribuite mamei, cu mici excepții. Uneori pare a fi o formă de homosexualitate ascunsă sub masca unui tip de autoritarism. Una peste alta, faza anală sau, în cazul nostru, poziția șezut, coincide cu trecerea de la cuvânt oral la cel de cuvânt scris. Iar „Tu-ți” nu mai este un termen abstract, perceput intuitiv, ci prinde aplicații concrete, deși marcate de livresc.

Stadiul falie

Fără nicio dilemă, putem spune că aici avem de-a face cu acel copil devenit băiat și intrat în adolescență. Nu a abandonat cele două stadii precedente, dar le trăiește simultan și le trece prin filtrul celei de-a treia, mult mai explicită! Cuvântul eteric a depășit faza scrisă și se dizolvă în imagine. Cum o imagine face cât o mie de cuvinte, lucrurile erau chiar mai simple, materialele care trebuiau duse și scoase din baie sau din dormitor se reduceau drastic din punct de vedere cantitativ și creșteau

exponențial din punctul de vedere al efectelor produse. De asemenea, se construiește încet, dar sigur, un spațiu privat, eminent marcat de universul lui „Tu-ți”. Discuțiile cu prietenii au suport printat, vizual. Capetele lor îngrămădite asupra unui trup de femeie în lenjerie intimă, pe o pagină ruptă din *Nekerman*, sau, mult mai festiv și mai excitant, asupra unor reviste furate cu risc mare de câte unul din biblioteca secretă a Tatălui. El resimțea o oarecare fascinație jenată față de acele poziții bizare, față de pilozitatea și transpirația trupurilor sau față de întrebuințarea uluitoare a organelor sexuale de către adulți. Și-a făcut niscăi promisiuni că se va abține de la a face una sau alta din ceea ce vedea și care îi repugna într-un fel destul de neconvingător. Poate că nu se va ține de promisiuni, dar asta e altă poveste. Lucrurile arătau la acel moment extrem de diferit de lumea Șeherezadei. Metafora își pierde sensul în fața explicitului, un explicit, ce-i drept, prelucrat tehnic, îmbunătățit, idealizat în limitele comercialului. Și ale disponibilității fruste a micilor adolescenți care chicoteau în tufișurile de pe valea ce dădea spre plajă, de unde puteau (cu oarece probleme) să compare imaginile ținute în mână cu ceea ce se vedea prin binoclul ațintit spre țărcul solarului. Trupul din poze nu mai este parfumat, nu altfel decât miroase hârtia lucioasă, mototolită de atâtea mâini. Trupul nudistelor este departe, idealizat și el de distanță... Tu-ți” este pe buzele tuturor acum, și el îl folosește așa cum va folosi prima țigară: vinovat, stângace, fără a resimți o plăcere reală, dar plin de mândrie și conștient că se folosește de arsenalul adulților. Faza falică este vocală, se vorbește tare, mult, prost, plin de entuziasm și chicoteli. Se vorbește urât doar pentru plăcerea vorbei urâte. Se face schimb de imagini, de poze, de cărți de joc sau de pixuri având pe ele femei pe care, dacă le miști, sunt când goale, când îmbrăcate. Femeia devine, iată, obiect de schimb, iar mamele tuturor sunt altare profanate amical, verbal, în mijlocul contrazicerilor de circumstanță. Se inventează cutia cu secrete interzisă propriilor mame, proces care are loc

simultan cu perioada în care trupul reprezentat grafic al femeii începe să-și piardă din secrete. Se așteaptă primele coșuri și se evită contactul vizual cu fetele dorite în taină. Noaptea sunt agitate, diminețile erecte!

Stadiul latent în linii mari, îl continuă pe cel precedent. Și la un anumit nivel, îl continuă încă. E drept, cu unele nuanțe. De la imaginea printată se trece la cea video. La animație. La stadiul cel mai apropiat de realitate. Dar încă muncit de discreție. Ca să fim sinceri, este faza marilor rateuri și a micilor victorii, percepute supraponderal. Fantasmele alimentate de literaturi, poze și niscai filme erotice se străduiau din greu să-și găsească replica în zâmbetele reținute sau, dimpotrivă, în puseurile stridente de îndrăzneală. Dar atunci a fost acea vizită uluitoare, acea prezență, în sine livrescă, în care lumea erotismului său - mai mult sau mai puțin explicit - a cunoscut un șoc. O vizită într-un weekend de vară, ele trei, el singur, apoi ele trei, el și prietenii săi, apoi ele trei, oh, ele trei! ele, prieteni, el... ele, piele, sâni, priviri, râsete, dezinvoltură. Somnul lor, ele trei, un singur pat, el și prietenul său cel mai bun veghindu-le somnul de prânz, capetele lor aplecate deasupra fetelor precum nu demult asupra unor poze mototolite, dar acum, nu, acum nu era poză, acum nu era mirosul lucios al unei hârtii de revistă, nici mirosul condimentat al Șeherezadei, acum era mirosul bronzat al pielii, căldura respirației regulate, încărcată de miasmele viciilor, bere, martini, vin alb, tutun, buzele altora, ei privind buimac spre sâni inegali, de fete la care nu se uitau decât băieții mai mari, de la facultate, dar ce zicem noi fete... femei deja! Vai, câte imperfecțiuni, nimic din luciul comercial, nimic din estompările protectoare ale distanței, nimic din voalul metaforei, ei priveau, încruntau din sprâncene, măreau ochii, întindeaumâna, poșteau, așa arată deci frumusețea, dorința, una dintre ele s-a mișcat, s-au mișcat și celelalte, un efect în lanț, sâni lor, pătura căzută, ei au fugit panicați, au lovit vitrina, au zdrăngănit geamurile, ajunși în cealaltă cameră, au râs isteric, stupid, când s-au oprit, au auzit chicotele amuzate, mature,

feminine, nude, și nu le-a mai fost rușine. Atunci s-a întâmplat ceva. Undeva, cosmosul a cunoscut o mișcare nouă. Șarpele s-a dezmoțit din strânsoare, iar Eros a trosnit din gât, alene, cristalul a crăpat puțin și sunetul a reverberat fin, dar clar, prin eter. El a înțeles că, indiferent de câte ori folosise „Tu-ți” până atunci, nu fusese decât un cuvânt gol, explicit în formă, neclar în fond, imoral nu prin trimiteri semantice, cât prin neputința sa, prin lipsa lui de împlinire. Atunci a înțeles de ce mormăitul bunicului era greu, plin de adevăr. Lumea întreagă este eros, este atracție și respingere, este explicit mascat doar de necunoaștere, este violență, sămânță, încolțire, moarte, descompunere, miros și salivă. Nu există porno, cât reducere simplistă, caricaturală, la un adevăr care, iată, este mascat prin prea mult evident. El nu văzuse încă primul porno adevărat, un film, așa cum se cuvine, cu actori, detalii, sunet și muzică, adică ceea ce va ajunge mai apoi să recunoască drept un simplu stimulent aproape mecanic, va mai trece vreme până când Revoluția, cablul, internetul, gadgetul vor democratiza pornografia. Atunci era încă în faza în care el și cu prietenul său s-au întors într-o cameră unde trei fete molatece râdeau la ei ironic, dar fără răutate, iar ei au suportat asta, s-au așezat cu toții la masă și el a învățat – o dată pentru totdeauna – că nu ai voie să lași o fată, mai ales o tânără femeie să-și aprindă singură țigara. Prin fereastră se vedeau turle de biserici, un minaret, macaralele portului și se auzeau glasurile băieților din cartier care știau că ele sunt la el. Și-l vor privi altfel, mai ales din acel moment când, în balcon fiind, două dintre ele au ieșit în căldura verii, așa ca din pat, au privit de la etajul doi spre tinerii incitați și ușor timorați și s-au rezemat de el, ușor, dar suficient. De el! Un adolescent. Poate că tinerii de jos au avut parte de primul lor porno. Poate. El se va gândi des la asta. Nu a uitat niciodată acel weekend. Fetele erau profesioniste (când le-a oferit găzduirea, nu știa acest lucru), dar așa erau și preotesele păgâne ale zeilor din vremea lui Eros! Cert e că – fără legătură cu acest aspect – nu va reuși vreodată să

aibă o prietenă nu numelq. Euțiân schimb, va vedea multe filme porno, fără a ști sau a putea spune când a fost primul. Sau dacă a existat un „primul”. Poate că toate filmele porno sunt doar fragmente ale unui film imens, gigantesc, cosmic, teogonic, orfic, care începe cu „Tu-ți” și se termină cu el. Poate că primul porno este mereu primul, pentru că e mereu la fel, repetitiv, explicit până la a nu spune nimic din misterul unui zeu cu zâmbet eteric. Poate că...

Stadiul genital

...primul meu porno este acum!

A văzut un film porno și a devenit bărbat. Pentru asta îi mulțumește lui Andrei din Petroșani și lui Chasey Lain din Cocoa Beach, Florida. Ionuț Dulămiță este jurnalist de la 22 de ani și consumă pornografie de la 13. Dacă aveți un rol pentru el, îl găsiți pe www.toth.ro.

sâmbătă, 3 p.m. Societatea Detectivilor Amatori s-a reunit pentru întâlnirea săptămânală, numai că, de data asta, au invitat și un profesionist. Aici intervin eu. Puteți să-mi spuneți Dick. Bineînțeles, nu e numele meu adevărat, dar din asta-mi câștig pâinea. *I'm a private dick*.

— Și cum îți rezolvi cazurile?

Asta e Profesoara Come (zoom pe pantofii cu toc ai profesoarei Come, apoi pe gamba ei stângă, cu piele rozalie, care se leagănă suspendată de genunchiul ei drept). N-ar distinge un indiciu nici dacă ar mușca-o de cur. Dar cu un cur ca al ei cine ar învinovăți un indiciu dacă și-ar adânci dinții în el?

— Încerc să-i surprind pe soți înșelându-se între ei, făcând poze, ilustrații, fotografii și dând zoom pe ei în timp ce fac sex. E un job bun dacă găsești de lucru. Următorul.

— Hei, domnule Dick. Am înțeles că detectivul se alege tot timpul cu fata. E adevărat?

Stați o secundă. Asta e Dl Cream (zoom pe șoldul stâng al domnului Cream, care poartă o salopetă de blugi albastră, cu breteaua descheiată la umărul stâng). Arată ca un bărbat care nu și-a tras-o de când Bee Gees erau în vogă.

— (*Oftat.*) Fiule, munca de detectiv e o muncă singuratică. Dacă vrei femei, ți-aș sugera să faci o baie. Următorul.

— Ce indicii căutați când lucrați la un caz?

Uuu. Ia priviți... E domnișoara Connie Lingus, soprană (zoom de la genunchi în sus și focalizare pe decolteul domnișoarei Connie Lingus, ai cărei sâni dezmiardă o rochie lucie ca solzii unui pește albastru de metil). Are genul de sâni care ar face Alpii să ia în calcul niște implanturi.

— Păăăi... Indiciile sunt peste tot, să știi, adunăm toate piesele într-un căcat de puzzle și sperăm să avem noroc. E greu. Următorul.

— Eeei, care e cel mai important lucru care trebuie ținut minte?

Asta e Colonelul Bastard (zoom pe epoleții colonelului Bastard, care își ține chipiul la axilă și poartă o uniformă verde, țuguindu-și buzele într-un mod tâmp). Un erou american de război, dacă e să numim Războiul din Grenada război.

— Colonele, ai grijă să-ți golești boabele înainte de-o noapte lungă de stat la pândă. Da. Iar un criminal se întoarce întotdeauna la locul faptei. Da. Următorul.

— Deci ai spune că munca de detectiv e ceva natural pentru tine...

(Zoom pe sâni enormi ai Domnișoarei Whip, care poartă o rochie de primăvară crem, dantelată, un păr care respiră a vopsea ieftină, peruca unei Barbie blonde, și o pereche de buze care respiră a botox). Asta e Domnișoara Whip. Psihologă. (Zoom pe sâni domnișoarei Whip, strânși în menghină de bicepsii ei întăriți, pesemne, de lucrul manual.) Slavă Domnului că nu e un drum! Are niște curbe care ar încetini traficul la 10 mile la oră.

— Da, aș putea spune că sunt *un natural*. Dar asta se întâmplă să fie a doua dintre calitățile mele...

— Mă tem că timpul nostru a expirat pentru seara asta. Trebuie să mă duc să văd de cină. Dar, când totul o să fie gata, o să vin să vă chem, așa că faceți-vă confortabili,

OK?

Oh, da. Asta numesc eu ospitalitate sudistă. Domnișoara Harlet e o adevărată piersicuță de Georgia, credeeeți-mă că nu m-ar deranja ca sucurile ei să mi se scurgă pe bărbie (zoom pe crăcii domnișoarei Harlet, care se mângâie cu buricele degetelor pe ciorapii de plasă; poartă o rochie argintie din piele și e asiatică). Mă bucur că întâlnirea asta de căcat s-a terminat. Am în față un grup de detectivi care n-au niciun indiciu.

— Domnule Dick, o să rămâneți și dumneavoastră, nu? întrebă asiatica sudistă. Sunt sigură că lucrurile or să se-nfierbânte mai târziu. Mi s-a spus că petrecerile mele sunt mortale!

Din câte s-a dovedit, a avut dreptate...

*

Tre' să trag un pui de somn. Șleahta aia de ratați m-a epuizat. Vreau doar să adorm. Dar intră în cameră menajera... spre deliciul meu... (Ușa balconului se deschide și intră în cameră menajera, cu o stropitoare de metal în mână.)

— OK, OK, pot să te ajut cu ceva?

— Voiam doar să ud plantele.

— Oh, lasă-mă să te ajut.

— Nu, e OK. De fapt, Domnișoara Harlet m-a trimis aici să mă asigur. că vă simțiți confortabil.

— Aș avea chef să mă joc cărți.

— Din păcate, nu am cărți, dar îmi place să joc jocuri.

— Vrei să te joci de-a detectivu'?

— E ca jocu ăla cu doctoru'?

— Da... e misterios. Dacă tot ești aici, o să-ți arăt.

(Menajera stă întinsă pe pat; zoom pe sânul ei stâng, din profil, și pe buclele ei pe jumătate goale, gângurind de sub o fustă roșie cu buline albe; genunchii ei se freacă ușor unul de altul...).

— Uite ce fac eu. Îmi place să mă ascund și aștept. Câteodată și două zile... Dar astăzi sunt norocos... Ești în pat și aștepti să apară un tip dintr-un moment în altul. O să-ți înșeli soțul. Eu o să fac poze.

— De unde știi c-o să-mi înșel soțul?

— Pentru că e... e chiar în spatele ușii. L-am văzut venind, așa că o să fac niște poze...

(Genunchii menajerei freamătă și mai aprig în lumina blițului, lăsând la vedere o fâșie de chilot roz; cu o mână se mângâie pe o pulpă.)

— Apoi te gândești că ai putea să-ți mai dai jos din haine. Poate fusta... Dă-ojos!

(Menajera își coboară fusta până la brâu și își dezvelește sânii ca două pere albe, contrastând cu bronzul de jur-împrejurul locului unde a stat odinioară un sutien.)

— Dă-le jos, pentru că, știi tu... Tipu' e cam bătrân. Nu vede foarte bine. N-ai vrea să nu te observe.

(Menajera își scoate de tot fusta, trecând-o peste chiloțelii dantelați.)

— Iisuse Hristoase. Știi că te place. Oh, futu-i!

(Menajera începe să se mângâie pe sâni, pe abdomen, pe picioare, își freacă coapsele una de alta...)

— Se apropie... îl simți. Respiră pe tine. E acolo. Totul e pe film, nu mai ai ce să faci.

(Menajera se mângâie pe sâni, pe abdomen, pe picioare, își freacă coapsele una de alta...)

— De obicei, îmi place să joc rolul soțului, știi, tipul pe care l-ai înșelat...

(Menajera geme, se mângâie pe sâni, pe abdomen, pe picioare, își freacă coapsele una de alta...)

II

Cam ăsta a fost momentul în care am terminat, fără ca măcar să mă ating. Chiar înainte ca detectivul Dick (Joey

Silvera), unul dintre personajele filmului *Scrue* (1995), primul meu porno, să înceapă să-și plimbe limba pe pantofii din piele ai menajerei (Jill Kelly). După întâlnirea Detectivilor Amatori, domnișoara Harlet (Asia Carrera, Dumnezeu s-o țină în viață) a fost asasinată, iar det. Dick a investigat crima căutând indicii printre sucurile vaginale ale suspectelor. Mă rog, toți se ardeau strașnic în film, chiar și Dl Cream (Ian Daniels). *Scrue* avea vreo trei ani

când l-am văzut, eu 13, și a coincis cu perioada în care B.U.G. Mafia a cântat pentru prima oară în Petroșani. Plutea mult testosteron prin aer.

Momentul a marcat și alte premiere. Atunci am aflat că devenisem bărbat, mi-am curățat pentru prima oară chiloții de spermă. Și am terminat pentru prima oară fără să mi-o iau în mână, cum precizam mai sus, doar am strâns tare din mușchii pelvienți. Scenele erau intense. M-am speriat de explozia de gelatină, am fugit la chiuvetă și mi-am spălat chiloții, pe care i-am întins pe sârmă. Deși eram mândru de potența mea, voiam să-i pierd urma dintr-o rușine puritană. Nu cu mult timp în urmă, taică-meu îmi spusese că o să ajung homosexual dacă mă mai masturbez. Descoperisem practica asta la 11 ani, accidental, jucându-mă în cadă cu un săpun de rufe. Nici nu știam atunci ce înseamnă o femeie, așa că mă frecam de covor și de spătarul canapelei stimulat doar de plăcerea descărcărilor electrice. M-am destăinuit alor mei după ce am citit într-un număr din *Bravo* povestea unui tip care se alesese cu un penis bumerang de la prea multă labă. Doi ani de zile nu m-am atins deloc. Apoi a venit *Scrue* și mi-a arătat că degeaba nu mă ating, e în firea umană să explodezi de plăcere. *Scrue* a fost cea mai mare descătușare a mea din pubertate și desprinderea de autoerotism – terminam pentru prima oară în fața unei femei, fie ea și virtuală.

Aveam un Pentium 1 proaspăt cumpărat de ai mei. Eram singur acasă, într-o pereche de chiloți gri cu buline albe. Un scenariu întâlnit în perioada aia în toate casele colegilor și prietenilor de vârsta mea. *Scrue* a stârnit valuri de onanie în Petroșani în rândul puștanilor de 13 - 14 ani care își descopereau sexualitatea. Mai ales că juca în el și Chasey Lain (Connie Lingus), a cărei baladă cântată de Bloodhound Gang un an mai târziu avea să stârnească al doilea val de onanie, nostalgică. Colegul meu Cosmin, o matahală cu părul buclat și ochi albaștri, a luat-o razna după ce a văzut *Scrue*. La școală îl apuca pe un coleg mai pipiriu, îl puneă capră și îl sodomiza virtual pe bănci. Au apărut și poezii atunci, în clasa a VII-a D, adunate într-un

volum colectiv: „Țărăncuță din Sulina, mie mi-a crescut tulpina...”

Un alt prieten își amintește însă mai bine decât mine perioada aia: „Primeai CD-u, te duceai acasă, dădeai laba și trebuia să-l duci înapoi când îl cerea altcineva. De exemplu, io i l-am dat lui Andrei (omul care a stârnit valul - *n.a.*) înapoi, că i-l ceruse Vasi. Baiu era că nu-l puteai copia, era original. Așa că, odată ce-l returnai, rămâneai nelăbit. Sau, mă rog, căutai chestii pe pichunter.com, dar trebuia să mergi la un Internet cafe și acolo nu puteai da o cârjă ca omu’”. Prin urmare, *Scrue* a fost pentru o vreme singura noastră șansă de evadare în poftele trupești dintre blocurile gri din Valea Jiului. El mi-a semnalat fertilitatea și faptul că aş putea prinde și eu ceva dacă mai fac o baie din când în când, vorba lui Dick. Dar asta s-a întâmplat mult mai târziu, deși mă spălam.

Pornografia poligraf

Am fost puber, adolescent și tânăr într-un stat socialist care interzicea pornografia prin lege (dar tolera alcoolul la minori) ... Cum fructul oprit e mai gustos, pornachele clandestin ne excita parcă mai cu spor... poate pentru că ne amâna în mod primejdios satisfacția. Laolaltă cu o întreagă generație de tineri masculi, am citit *Pisica în cizme* sub formă de samiz: dat; am destinat cărțile de joc sexy cu totul altor jocuri decât cele de tripou; și m-am năvălit ca Sylvia Kristel să-mi susure liubovul în bulgărește, târziu în noapte, mult după ce puritana televiziune de dincoace de Dunăre dădea stingerea. Totuși, sursa noastră principală de porno se găsea în bancuri. Înainte de asaltul casetelor video și mult timp încă după ce moda lor invadase patria eticii și echității socialiste, „glumele fără perdea” ne făceau să râdem, să fantasmăm și să ne trăim sexualitatea ca o latură a vieții - infinit mai ludică și mai hedonică decât ar fi fost poate cazul. Interdicția ne-a ținut în formă imaginația. Decembrie '89 a venit ca o dezrobire - printre altele - și pentru libidoul nației (încă un motiv pentru care i s-a zis Revoluție). De atunci înapoi, eu am rămas pe baricade:

În primul album pe care l-am semnat ca textier al Sarmalelor Reci, s-au numărat cel puțin trei cântece licențioase. Debutul ca poet l-am comis tot prin același mijloc al anilor '90, cu un sonet pornografic, publicat în *Prostituția* lui D.S. Boierescu. În ultimul deceniu, am ținut o rubrică de sex și publicitate în *Playboy* (grație aceluiași DSB). Iar, ca o încununare, cel mai recent volum de versuri mi-a atras eticheta de „sexograf litanie” (Simona Sora).

Primul, dar nu cel dintâi ve ce nu în - a Peut primul meu porno? De ce nu m-am distrat, alături de restul colegilor care, în & / dimineața, la spartul petrecerii, se tolăniseră pe - fig Tunde apucaseră, în fața celui ecran pricăjit, cocoțat pe un video voluminos, din primele generații? De ce n-am răs gros cu băieții la „fazele alea tari”? De ce n-am chicotit măcar, laolaltă cu fetele, descotorosite de masca rigoristă de peste zi? Ce mă împiedica să mă bucur de acel VHS venit nu atât să ne excite, cât să ne unească într-un cor al voioșiei directe, superb idioate, într-o comuniune a nonșalanței tinerești gregare și victorioase? Eram studenți, ne simțeam emancipați, ne credeam „ilegaliști” (și chiar eram, în măsura în care vizionarea unui film „imoral” din „capitalismul putrefact” echivalata vinovăție cu practicarea prostituției). Aveam toate condițiile unei frumoase juisări colective. Eu unul m-am mărginit s-o mimez: de ce oare?

Ce e-n neregulă cu mine? mă întrebam, privind apatic șirul de acuplări infinite de pe ecran. Acea acumulare neconținută de corpuri de ambe sexe care se îmbinau mecanic, ca piesele de lego, înfigând oricare protuberanță a uneia în oricare orificiu al alteia, în orice combinație, homo sau hetero; albi, negri și asiatici; cu toate dimensiunile și formele anatomic posibile; într-o progresie hiperbolică; mie de ce nu-mi provoca măcar o parte din reacțiile celorlalți?

Începutul plat al filmului, cu oameni îmbrăcați *business*, trăncănind prin birouri și pe holuri o limbă nordică de neînțeles, nu apucase încă să mă plictisească:

cu o precizie care dovedea un îndelung antrenament, gazda a derulat caseta până-n momentul primului *handjob*. Acesta fusese amorsat de una dintre secretare prin stofa pantalonilor unui director. O simplă glisare a degetelor de pe tastele mașinii de scris pe nasturii prohabului pornea avalanșa unor saturnalii care, prin adăugare de noi situații, procedee și poziții, avea să devină un tsunami de neoprit. „Grămada cere vârf” – părea unica regulă a acelui haos, în care constant și previzibil era doar corul icnetelor și al gâfâielilor ritmice. Pe lângă șefi și secretare, aveau să intre-n horă și instalatori, și femei de serviciu (care vădeau un potențial sexual nebănuț) ... Odată dezbrăcați, toți deveneau egali și egal excitați, ca niște jivine în călduri. În ansamblu, toată cărnăraia aceea pulsatilă închipuia un mare animal care se zvârcolea în legea lui.

Diferența evidentă o dădeau coafurile: unele femei erau „făcute permanent”, unii bărbați aveau barbă și tunsoare de anii '70. Părul pubian era etalat ca un giuvaier și pilozitatea masculină ca un panăș al virilității. Încă nu venise vremea implanturilor și corpurile aveau o carnalitate firească, o umanitate care te făcea să intri în pielea (goală) a personajelor. Numai eu, atunci, acolo, rămâneam inert. Ce era disfuncțional cu mine?

Așa cum jarul ascunde un foc mocnit, amintirea acelui prim porno se suprapunea unei amintiri mai intense, vremelnic amorțite. Știam pentru că simțeam: piramida aceea sexuală din vechiul video ipostazia grotesc și imperfect o întâmplare trăită mai demult, la o vârstă crudă.

Priveam cu ochii închiși. Un tăciune a țâșnit deodată și flacăra s-a reaprins. (Oi fi trecut într-o zi prin fața vechiului meu bloc, mi-o fi recăzut în mâini vreo carte din școala generală, oi fi dat de urma vreunui prieten din copilărie, undeva, pe net – nu mai știu –, când regresia s-a declanșat.)

Ador încurcăturile

Mi-am adus aminte de o partidă de mațele-ncurcate, jucată împreună cu gașca mea pe când aveam unsprezece

- doisprezece ani. Pentru cine nu știe, la jocul de-a mațele-ncurcate participanții se prind unii pe alții de mâini (uneori și de picioare), se răsucesc, contorsionându-se cât pot de mult, pentru ca apoi un rezolvitor (care „s-a pus” deoparte, cu mâna la ochi) să-i descurce buclă cu buclă, fără a le desprinde strânsoarea degetelor.

Acelui joc care ne asemuia pe noi înșine cu propriile viscere îi păstrez o amintire plină de intimism și senzualitate precoce. Era vremea în care corpul fetițelor începea să devină mai tandru și mai dulce la atingeri decât al nostru și - nu știam de ce - mai intrigant... O partidă mixtă de mațele-ncurcate ne îmbia să dezgghiocăm, dincolo de enigma primă a încâlcirii dintre corpuri, o taină mai profundă, care se întrupa în contactul cu celălalt, în bucuria electrizantă, neverosimilă, a îmbrățișărilor întâmplătoare. Să simți transpirația unui alt copil amestecându-se cu a ta; mușchii unei părți din corpul lui contractându-se într-o altă parte a corpului tău... O gură râzându-ți în ceafă, mursecându-te (mai mult sau mai puțin) involuntar, în timp ce a ta sărută un picior pătat de noroi... Astea-s mațele-ncurcate! Când pieptul îți scapă din strânsoare, e rândul vintrelor să intre sub presă... după care un clește din carne și oase îți prinde gâtul! Înmulțește aceste senzații cu patru sau cinci și ai să înțelegi ce am simțit eu atunci, în acea după-amiază de vară.

Îmi amintesc că eram patru băieți și trei fete. (Aș vrea să-mi iasă egalitate, dar, oricât mi-aș forța memoria, nu-mi rezultă a patra fată...) Rămăseserăm desculți, ca să nu ne lovim cu tălpile. Am jucat mult, în prostie, cu obsesia de a realiza îmbârligări tot mai neobișnuite. Ne-am rupt nasturii, ne-am crăpat pantalonii-n fund și mânecile la subsuoară. Hainele ni s-au șifonat, ni s-au mototolit, ni s-au udat de la transpirația comună. Poalele ni se suflecau întruna, dezgolindu-ne. Ochii ne scânteiau, plămânii ne gâfâiau și obrajii ni se înroșiseră.

Când mi-a venit rândul să „descurc mațele”, ghemul de trupuri din fața mea îmi părea o întruchipare grotescă și încântătoare. Era ca un animal tremurând din multele

încheieturi și membre sau, mai degrabă, ca un cocon care împânzise niște insecte bete.

Acea îmi va fi, pentru tot restul vieții, amintirea aurprală a unei orgii sexuale: un ghemotoc de puberi seminuți, excitați până la tumefiere de simplul contact din timpul jocului. În acea stare de tânjire inconștientă, asimptotică, după o nebănuită juisare, găsesc infinit mai mult erotism decât în orice *group sex*. Dafnis și Cloe îmbrățișați goi în poienită, agonizând excitați, fără a ști cum să-și folosească adorabilele scule, îmi vor părea întotdeauna infinit mai sexy decât cel mai versat cuplu de staruri porno. Iată, de aceea nu mi-a plăcut primul meu porno: pentru că, între timp, eu văzusem originalul.

Eu *trăisem* originalul...

Eram acolo, admiram încurcătura de mațe din fața mea, nehotărât să-i stric haotica frumusețe. „Hai, Florică!”, îmi strigau prietenii. „Descurcă-ne! Ce stai?!”, le auzeam glasurile gătuite. Îmi întârziem contemplarea, văzându-i cum abia rezistă în pozițiile acelea nefirești, strânși în centura propriilor brațe, răsucită la rândul ei sub presiunea trunchiurilor. Le vedeam pe fete tremurând și pe băieți scrâșnind. „Hai, mă, că nu mai putem!”

La un moment dat, s-a desfăcut o cheutoare: doi dintre copii au cedat și au dat drumul la mâini. Ar fi fost ocazia potrivită ca, plecând de la acea breșă, să încep să le despletesc coconul. Eu însă, cvasi-inconștient, le-am prins mâinile, cu intenția de a le reînnoda. O forță nebănuită, rezultând pesemne din reacțiile celor șase la un loc, mi-a tras mâinile brusc înapoi și... m-am trezit aspirat în cocoloșul de trupuri. Pentru o clipă, deveniserăm un balaur cu șapte capete. Peste alte câteva clipe, ne rostogoleam cu toții în iarbă, desprinși sub propria gravitație.

Nu, acel video care maimuțarea fără haz o ispravă autentică din mitica mea copilărie nu poate fi declarat primul meu porno. Trebuie să fie altul... Trebuie să fie altceva...

Închid ochii și scormonesc din nou prin vechiul jar... O scânteie se iscă din senin. Acum sunt sigur:

Primul meu porno l-am făcut eu

Aveam opt ani, ne mutaserăm de curând în acel bloc plin de copii de vârsta mea. Cred că ai mei mă lăudaseră pe la vecini că desenez frumos. Altfel nu-mi explic cum de am fost invitat într-o bună zi de către cvincvagenarul nostru vecin de palier la el în garsonieră. Din prima zi mă tratase cu dulciuri nemțești „de la pachet” (așadar, avea neamuri „afară”). În ziua aceea anume, după ce m-a poftit să intru și m-a copleșit cu Haribo și Kaugumi, m-a așezat la masă și mi-a spus: „Am auzit că ești talentat la desen...”, și, în timp ce îmi vorbea, se pregătea să-mi înmâneze o bucată de hârtie. Nu mai știu ce anume i-am răspuns, dacă m-am arătat modest sau dacă i-am acceptat linguşeala. Știu că în clipa următoare vecinul nostru celibatar îmi întindea bucata decupată din ziar: „Atunci, te rog, desenează-mi și mie asta”.

Era o pictură fotografiată: o femeie goală, tolănită pe divan într-o postură care – pe mine atunci – m-a amețit de uimire. Mă uimea nu atât voluptatea formelor, cât naturalețea calmă, suficientă, a atitudinii. O femeie goală care se exhibă nonșalantă, zâmbind fără nicio stinghereală, în timp ce privirea îi rămâne opacă, „îmbrăcată” – chiar și eu, care nu prea văzusem multe nuduri până atunci, simțeam că ascunde o enigmă. Cu mintea de azi și amintirile de atunci, pot spune că era o reproducere după *Maya Desnuda*; și că tiparul de ziar alb-negru, foarte prost, pe o hârtie rugoasă și îngălbenită, îl îndreptățea oarecum pe un mascul în pragul andropauzei, în austerii ani '70, să ajungă să-i ceară unui puști să-i reproducă un ditamai Goya. Tot ce avea mai prețios arta erotică de la cumpăna secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea devenea surrogat de porno pentru un onanist senior. În plină austeritate ceaușistă, nu pupai nici *Playboy*, nici *Hustler*, nici măcar reviste iugoslave de educație sexuală. Iar internetul era încă departe...

Mi-a dat un creion proaspăt ascuțit și o foaie, și-a așezat bărbia-n palmă și cotul pe masă; apoi și-a fixat ochii asupra mea. Mă simțeam inconfortabil: nu din cauza

subiectului oarecum tabu; nu pentru că m-ar fi stingherit privirea lui inspectivă (dimpotrivă, eram obișnuit să desenez sub ochii celor mari); ci pentru că nu obișnuiam să desenez „după poze”, nu făceam copii sau interpretări (cel puțin, nu conștient). Aveam propria mea linie – viziune i-aș zice azi – și nu-mi plăcea s-o altoiesc pe a altuia.

Mi – am înfrânt blocajul și am început să desenez. Capul mi-a reușit destul de bine. Trăsăturile chipului aveau o frumusețe simplă, lipsită de subtilități, poate chiar naivă (aș zice cu mintea de azi). Părul negru și creț mi-a ieșit fără probleme. Dificultatea a început sub cap. Gâtul era prea scurt, practic inexistent, și prea neverosimil legat de brațe, prin niște umeri pe care practic i-am omis. Sâniile din poză mi se păreau diforme și așezați nefiresc în continuarea subsuorilor. Am încercat să-i corectez, dar am ezitat prea mult și, poate pentru prima dată, mâna mea, altminteri impetuoasă și sigură, a tremurat linia. Ca urmare, am greșit totul: șoldurile mi-au ieșit decalate, ca la ologi; picioarele, care îmi păreau prea scurte în original, mi-au ieșit complet strâmbe; iar coapsele interioare mi-au eșuat fără speranță. La sfârșit, ca o desăvârșire a ratării (dacă pot spune așa), am omis tocmai ceea ce ar fi trebuit să dea farmec ansamblului, acele accente care ar fi salvat cât de cât desenul (și iluziile comanditarului) meu: sfârcurile, buricul și părul pubian. Cele patru pete cardinale ale grației – ceva mă reținea să reproduc. Era ceva mai penibil decât rușinea și mai grav decât un naz de copil. Am trasat repede conturul sofalei și i-am întins desenul: gata.

Vecinul meu a privit foaia, cu falca adâncită-n palmă și, fără să ridice mandibula, a spus un „mulțumesc” letargic. A mai stat un pic în cot, după care s-a ridicat de la masă, zâmbind strâmb: „Mai vrei Kaugumi?” în fața pragului, m-a rugat ca „toată chestia asta să rămână secretul nostru”.

De unde atâta pudoare pe capul meu? De unde atâta inhibiție? m-am gândit peste decenii, într-un alt moment de scormonire prin jarul memoriei. Că greșisem proporțiile

corpului era firesc: nu luasem nicio lecție de anatomie până atunci. Dar ce mă reținuse oare să marchez pe desen acele puncte magice care ar fi dres oarecum situația?

Un tăciune aprins a scăpărat prin cenușă...

Un desen erotic cu un destin eroic

Aveam șase ani când am făcut un comics erotic: primul și ultimul din viața mea. Pe mai multe foi A4 am desenat mare, clar și explicit (câte un cadru pe pagină), aventura unui bărbat și a unei femei care, din întâmplare, se întâlnesc dezbrăcați la duș; se îndrăgesc la prima vedere și apoi se aruncă unul în brațele celuilalt: „Ești gol?

— Și eu sunt goală! (sau viceversa) - Ce bine că suntem împreună! Te iubesc!

— Și eu pe tine!” sau ceva în genul acesta - scrisesem cu litere mari de tipar, copilărești, abia deprinse.

Țin minte cariocile pe care tocmai le primisem cadou și pe care le inaugurasem în acest fel. Țin minte năvălnicia cu care am tras liniile care întruchipau șuvoiul dușului; și grija cu care le hașuram diferențiat părul din cap: lui, scurt; ei, mare și creț. Și mai ales țin minte voluptatea, vecină cu ebrietatea, pe care o simțeam atunci când le conturam corpurile mari, albe, neîntrerupte de liniile hainelor. Coapsele, racordurile line dintre trunchi și picioare, stătea în puterea Irnea să le întrupez simple și curate, neacoperite de vreo textură, de vreo textilă. Savuram libertatea cu care trasam lin despicătura fundurilor și, la femeie, delușoarele pieptului, totul culminând cu emoția de a le puncta sfârcurile, buricele, apoi de a-i pecetlui cu emblemele sexelor: la bărbat, un cornișon zglobiu, la femeie, un nor negru deasupra unei mici crestături. Eram foarte mândru de isprava mea, simțeam o ameteală glorioasă: fără îndoială, o excitație - nu doar artistică...

Am dat fuga la părinți, în camera de alături, pentru a mă lăuda cu noua mea operă și pentru a-mi primi, ca de obicei, aplauzele. Mama și tata, care erau mai tineri decât mine azi, știau la fel de puțin despre psihologia copilului

cât știam și eu la aceeași vârstă. Așa că nu-i pot critica acum pentru reacția stânjenită și speriată cu care mi-au privit desenele ca pe niște monstruoziități; și mi-au ordonat apoi să le ghemotocesc și să le arunc în sobă. Îmi amintesc totuși că mama a avut răbdarea să mă întrebe (parcă-parcă, mi se pare azi, cu un soi de umor binevoitor): „Dar de ce se iubesc ei doi? De ce le place să fie împreună?” Și apoi, preluându-mi răspunsurile: „Crezi că un bărbat și o femeie se simt mai bine împreună dacă sunt goi? De ce vor să se îmbrățișeze?” Și mai ales: „Cum de ți-au venit ideile astea?”

Cu cât îmi domoleam mai mult ardoarea și cu cât înțelegeam mai mult că „făcusem ceva greșit”, cu atât mai mult îmi pierdeam ingenuitatea și răspundeam mai nesincer și mai conformist.

Azi mai găsesc prin casă cărți mângălite cu desene naive și înscrisuri din acea vreme. Le privesc ca pe relicve și încerc să recuperez trăirile de odinioară, să-mi amintesc ce am simțit când am desenat acel pornache infantil. Cu mintea adultă de azi, mă trezesc punându-mi aceleași întrebări pe care le-am auzit atunci de la mama: „de ce duș? de ce nuditate? de ce dragoste?” și, bineînțeles, „de unde-mi veniseră toate ideile astea?”

Am invocat din nou muza regresiei cu al său magic vătrai. Am închis ochii...

Un tăciune și-un cărbune, sări memorie și spune!

Voyeurism cu invizibilul

...

Aveam cinci-șase ani. Locuiam la curte și, mai toată vara, stăteam la vecinii noștri cu care eram gard în gard. Aveau curtea mai mică decât a noastră, cu verdeață mai puțină și mai puțin loc de joacă, dar mie acolo îmi plăcea să-mi petrec ziua. Eram răsfățat de doamna S. cu prăjituri și limonadă; și de domnul S. cu tot felul de jocuri și jucării mecanice pline de arcuri și rotițe, pe care mi le improviza în magicul său atelier.

Dar răsfățul cel mai mare îl primeam de la cele două fiice S., mult mai mari decât mine, cărora le plăcea să-și

petreacă timpul dezmierdându-mă, împopoțonându-mă ca pe o păpușă, făcându-mi poftele și potolindu-și propriile instincte materne. Sora cea mică era elevă de liceu și avea un nume cu M și L, poate Mihaela sau Melania, nu mai țin minte. Cea mare era studentă și sigur se numea Ruxandra.

Ele mi-au dat să răsfoiesc primele *Pif-uri* și chiar - raritate! - o colecție întreagă de *Vaillant* (revistă de tineret din preistoria *Pif-ului*, cu BD-uri mai puține, mai fruste și - aveam să-mi dau seama peste ani - mai pline de propagandă stângistă). Pe atunci începusem să deprind literele și mă descurcam în română, dar, cum franceza mă depășea, mă mulțumeam să „citesc din poze”.

Și iată: așa se explică predilecția mea pentru benzi desenate, iată de ce „scena dușului” de mai târziu aveam să mi-o reprezint sub formă de narațiune în cadre înseriate. **k**

Din *Vaillant* mă fascina un anume serial, *Omul Invuibih* câte două pagini alb-negru, încheiate cu *à suivre*, în care noi, cititorii, îl puteam vedea pe detectivul protagonist sub formă de siluetă transparentă; însă celelalte personaje nu vedeau din el nici atât: era invizibil!

Din când în când, eroului i se termina puterea de a trece nevăzut și, pac, reapărea în pielea goală! Devenit vizibil (și, gol fiind, parcă și mai vulnerabil), începea să se strecoare prin tot felul de hrube misterioase și să se ascundă de „ăia răi”. Nuditatea avea, chipurile, sensul ei: ca să devii invizibil (cu ajutorul unei misterioase substanțe etc.), trebuie mai întâi să te dezbraci; altminteri, te-ar trăda hainele!

Invizibilitatea îl ajuta pe erou să-i urmărească pe dușmani până-n bârlogul lor, de unde putea să-i iscodească și să surprindă „flagrante”. Redevenit vizibil și, ca atare, dat de gol (la propriu!), el căuta să se pitească după diverse obiecte, pe drumul furișat până-n laborator, unde își readministra licoarea de invizibilitate.

Această fereală în mișcări îndeplinea și un anumit criteriu de pudoare față de noi, cititorii. Astfel, se găsea mereu câte un stâlp în spatele căruia să-și plaseze

abdomenul, ca din întâmplare; sau măcar câte o balustradă pe linia organelor genitale. *In extremis*, părțile rușinoase îi erau acoperite chiar de vreun norișor de dialog (BD-iștii îi spun *bulă*, ceea ce chiar sună bine în context). Îi puteam admira, în schimb, fundul, buricul și coapsele, fără nicio îngrădire.

Cel mai excitant lucru mi se părea nu atât goliciunea, cât sentimentul de *suspense* exhibitoriu, de voluptate a riscului: riscul de a fi vizibil – spunea convenția poveștii; riscul de a umbla gol prin oraș – transmiteau desenele. Să fi fost *Omul Invizibil* primul meu porno? (Caz în care al doilea s-ar clasa fragmentul „La scăldat” din *Amintirile* lui Creangă, în care Nică traversează satul în pielea goală...) Oare ce mă mișca mai mult: ipostaza de cititor *voyeur* sau, dimpotrivă, cea de cititor exhibiționist, fericit să se identifice cu personajul? Acest fior intens, de a cărui ambiguitate nu eram conștient, aveam să-l caut, pare-se, în propria imaginație, mai târziu, când aveam să desenez idila de sub duș.

Veleităților mele de pornograf ingenuu le-am găsit, iată, o explicațielivrescă. Motivul dușului însă îl desprinsesem din realitatea nemijlocită...

Cascada fericirii

Realitatea nemijlocită a fost că familia S. și-a instalat un duș de campanie, ceea ce era un lux pentru cartierul Dudești de atunci, lipsit de confortul apei calde. Noi acasă făceam baie în lighean și ne limpezeam cu apă din ibric. Dușul vecinilor, amplasat în bucătăria-verandă, era rodul ingeniozității de meșter a domnului S. și îmi făcea o impresie de superlux. Încercând azi să mi-l reprezint, cred că era un simplu rezervor cocoțat pe o scară, având de jur-împrejur un paravan de pânză impermeabilă, formând așa-numita cabină. Dădea direct apă caldă (nu știu cum o obținea) printr-o stropitoare; bașca avea posibilitatea – de-a dreptul magică pentru mine – de a fi acționat prin intermediul unui lănțuc: îl trăgeai în jos – venea apa; îi dădeai drumul – „ploaia” stătea. Îmi amintesc că eram invitat permanent la duș; și că, permanent, dădeam curs

invitației...

Cele două surori aveau acum noi tabieturi pentru păpușica lor: mă dezbrăcau, mă băgau în duș, de unde mă scoteau ca să mă șteargă, să mă pomădeze și, într-un final, să mă reîmbrace, cu adaos de accesorii și podoabe fetești, cu care ajungeam acasă mândru ca o sorcovă. t

Dar partea cea mai interesantă se petrecea la duș. Petele făceau duș cu mine, mai ales cea mică, Mihaela (sau Melania?), care în general îmi acorda cel mai mult timp din ziua ei. Țin minte că doamna S. n-a fost de acord la început: „Nu se cade să intrați împreună, dragă, tu ești fată...” Dar nimic nu putea sta în calea fericirii noastre. La rugămintile amândurora, doamna s-a înduplecat: „Bine, doar o dată...” Eram atât de fericiți de noul nostru joc – râdeam amândoi non-stop și nu mai voiam să ieșim din cabină, mult timp după ce apa din rezervor se terminase –, încât restricția a fost uitată. „Ce poate fi rău, dragă? Sunt copii...”

Numai că Mihaela nu mai era chiar un copil. Îmi amintesc că avea șolduri ample și rotunde, țâțe ferme și elastice care mie mi se păreau imense, privindu-le de jos și tânjind să le apuc cu gesturi care îi stârneau chicoteli. Îmi amintesc de corpul ei numai curbe și de tactilitatea tandră a pielii. Ah, pielea aceea udă avea o culoare incredibilă, un roz-portocaliu care mi-a devenit în timp culoarea calmului și a desfătării.

Nuanța aceea piersicoasă putea veni și dintr-o răsfrângere a paravanului care – îmi amintesc sigur – era colorat la fel. Dar, când ni se alătura și Ruxandra, sora cea mare, contrastul era evident: cu toată lumina aceea rozalie, Ruxandra avea o piele palidă, de un alb-gălbui, pe care l-aș asemui azi cu fildeşul.

Contrastele nu se opreau aici: spre deosebire de Mihaela cea cu forme generoase, Ruxandra era înaltă și slabă; avea însă o moliciune neașteptat de dulce tocmai acolo unde părea mai ciolănoasă. Avea coapse lungi și țâțe mici și ascuțite, cu sfârcuri ca niște butoane care mă îmbiau să le apăs. Mihaela, mezina, avea părul lung, șaten-

blonziu, pe care și-l prindea la spate, școlărește; deasupra fantei păsăricii (acel ascunziș care îmi aspira gândurile ca un pol magnetic) abia îi dăduseră cârlionți răzleți. Dimpotrivă, Ruxandra era brună și creată, cu un păr sârmos, aproape impermeabil la duș; iar la pubis avea un șomoiog aspru care obtura totul, dar care, poate de aceea, mă atrăgea și mai mult. Mihaela avea pulpe pline și lucioase, de-mi părea că stă să le plesnească pielea. Ruxandra, în schimb, avea picioare lungi și flasce, pe alocuri păroase.

Alcătuirile celor două consonau cu propriile nume: Mihaela (sau Melania?) era moale și mămoasă; în timp ce Ruxandra era aspră; retrasă și... misterioasă ca un X. Azi îmi apar ca niște zeități protectoare din zorii vieții: Mihaela - deschisă și solară; Ruxandra - lunară și enigmatică (aglutinând cuvintele, aș spune - fără să greșesc - lunatică). Dacă Mihaela mă copleșea cu prezența ei afectuoasă, Ruxandra era mai rară la vedere și mă făcea să tânjesc după ea, uneori zile la rând.

O explicație simplă ar fi că Mihaela era liceană și se bucura de timp liber încă dinainte să se dea vacanță; pe când Ruxandra „mergea la facultate” și „la universitate”, drept care petrecea mult timp învățând, închisă în camera din capătul celălalt al casei-vagon, mult încă după ce începuse vara. Dar lucrurile pot fi privite și altfel. Mihaela, mai apropiată fiind de copilărie, se deda în chip firesc jocurilor de-a stropitelea, de-a pipăitelea, de-a „exploratelea”, cu care ne făceam tabietul; în timp ce Ruxandra părea să fie mai rezervată în fața unui băiețel pe care dușul acela mixt, ușor promiscuu, îl ținea într-o permanentă năuceală a simțurilor.

Poate că - mă flatez eu azi - Ruxandra era conștientă că pe ea o doream mai mult, că prezența ei era anume cea care mă înnebunea și poate că, tocmai de aceea, mă trata cu îndelungi absențe. Și-mi mai place azi să mă răsfăț cu gândul că, sesizând acest jind al meu față de soră-sa, Mihaela reacționa cu gelozie, acaparându-mă și mai mult, plusând în atenții și dragălaşenii.

Căci, da, Mihaela își permitea – și *îmi* permitea – mul mai multe; mângâieri și sărutări care azi îmi par ireale și pe care le trec sub tăcere, nemaifiind sigur dacă-s, au întâmplat aievea sau doar în fantezmele vârstelor mele ulterioare. Nu mă pot însă îndoi de cele câteva secvențe ritualice care ne încheiau abluțiile cotidiene. Nimic nu e mai sigur pe lumea asta ca plăcerea cu care îi sorbeam Mihaelei broboanele de apă de pe buci, de pe șolduri, de pe muntele lui Venus; năvălnicia cu care îmi plonjam nasul pe toboganul vulvei, spre locul din care îmi plăcea să mă adap cu cea mai dulce rouă, în cascada râsetelor ei; sau ca plăcerea expectativei, amestecată cu un fior de spaimă incontrollabilă, pe care o simțeam ori de câte ori mă ridica de subsuori, ca să-mi „mănânce cornulețul”. Știam că n-o să mă muște, dar nu-mi puteam abține strigătele, țâșnite direct, nemijlocit, din burtă; odată cu dorința de a-i accepta sărutul, mereu mai întârziat, mereu mai cuprinzător, mereu mai dulce... Ce se întâmpla era miracol pur: când mă repunea jos, cornulețul era întreg, ba mai și crescuse!

*

Înainte ca jarul să se stingă complet, înainte ca orice pâlpâire de flacără să piară, am încercat să-i surprind incandescența intimă, primară. Am dezvăluit ceea ce țineam ascuns, cu simțământul unui veteran pornograf care tinde să-și glorifice, poate peste măsură, anii uceniciei. Poate pentru că, asemenea celorlalte gusturi, savoarea senzualității ni se imprimă în anii când papilele ne sunt mai sensibile. Poate pentru că magia erosului e mai puternică la vârsta când trăim minuni la tot pasul. Poate pentru că – cine știe? – declinul ne readuce pe cărarea urcușului...

Cui găsește vreo plăcere în a mă judeca, diseca, psihanaliza îi mulțumesc și îi doresc să simtă măcar o parte din bucuria anamnezei mele. Cui se va simți străin în cer îndurare.

Suntem croiți diferit, fiecare are alte preferințe, alte înclinații, alte perversiuni. Dar poate ceea ce avem comun

este modul în care tatonăm drumul cel tainic și plin de făgăduințe al erosului – cu un amestec de atracție uimită și de spaimă voluptuoasă. Una o sporește pe cealaltă în intensitate, amândouă se potențează și se contopesc în ceea ce numim, cu bunăvoință, erotism; sau, cu dispreț, pornografie. Diferența o stabilese. cei mai serioși dintre noi. Ei să ne spună ce-l face pe Sade genial și pe Restif mediocru; pe Goya onorabil și pe Brass inavuuabil. Noi, ceștilalți, hai să gustăm ce-i unește. Ce *ne* unește. Să celebrăm împreună promiscuitatea.

Adevărul despre șampanie în copilărie mi-am dorit să devin scriitor, astronaut (eventual viitor colonist pe Marte) sau ofițer de Securitate (în urma lecturilor din Theodor Constantin). După 1989, m-am orientat spre singura variantă ce mai rămăsese disponibilă.

ai, mami, mă lași? Că nu stau mult! se tângui Gheorghită cu un glas plângăreț, dar foarte sonor.

M 9 – Bun, du-te, du-te, că-mi spargi urechile! răspunse mama băiatului. Dar să nu stai până se-nsară! Un te duci?

— Ăăă... până-n vale. La copii, răspunse vag puștiul.

Nu voia să spună că merge la Dan a lui Bregda. Era departe, în vale, tocmai în celălalt capăt al satului. Dar nu asta era problema. Mama lui Gheorghită nu-l plăcea pe Dan. Mulți părinți nu-l plăceau pe Dan. Ziceau că-i bătaus și prost crescut. Că umblă vandra prin sat și n-o ascultă pe maică-sa. Nu dădea bună ziua și drăcuia. Câteodată parcă se băga Satana în el. Numai duminică, când mergea pe uliță, a trecut pe lângă a bătrână a lui Stana și baba l-a întrebat de ce nu zice „bună ziua”. Și Dan i-a zis să se ducă dracului de babă și-a luat-o la fugă. Na, așa era ăl mic a lui Bregda.

Gheorghită știa asta. Se cam temea de Dan. Dan era mai mare cu doi ani ca el. Odată, mai demult, îl bătuse pe Gheorghită la teren, când jucau fotbal, ca de obicei, „dealul” cu „valea”. De atunci Gheorghită căuta să nu-l supere. Dar tot era ispitit să fie prieten cu el, fiindcă Dan era tare. Și, dacă era prietenul lui Dan, nimeni n-ar fi avut

curaj să se mai lege de el.

Ieri, când jucaseră iar fotbal, intrase în vorbă cu el. Dan nu se mai încăierase cu nimeni. Era într-o fază bună. Așa că Gheorghiță s-a apropiat de el pe drumul spre sat, când se întorceau toți acasă, transpirați și obosiți. L-a măsurat cu privirea: negricios, uscat și vânos, cu un cap mic și cu părul negru, lins și tuns scurt, cu breton, Dan rânjea vioi. Părea încordat, dar așa arăta de când îl știa Gheorghiță. S-a dus lângă el, și-a potrivit pasul după al lui și au intrat în vorbă: Gheorghiță supus, Dan autoritar. Iar acum, cine știe de ce, Dan s-a arătat mult mai binevoitor cu blondul pricăjit din deal.

— Vezi ce mușchi am? i-a zis la un moment dat, îndoinind brațul drept. Uite, pune mâna.

Și-a încordat mușchii brațului, care i s-au umflat vizibil. Gheorghiță i-a pipăit cu grijă.

— Uau! a exclamat el.

— Să vezi ce aparate mi-am făcut aeasăi i-a spus radios Dan.

— Aparate?

— Pentru exerciții. Pentru mușchi, l-a lămurit brunetul. Dacă vrei, vino mâine pe la mine și-ți arăt. Te las să faci și tu la ele.

— Pe cuvânt? a exclamat însuflețit Gheorghiță.

— Pe cuvânt! Și-ți mai arăt o... o chestie. N-ai văzut în viața ta, a adăugat misterios Dan, coborând glasul.

*

Așa că acum, odată scăpat de-acasă, Gheorghiță o porni repede spre casa lui Dan. Era cam patru după-amiază și soarele ardea, roșu, deasupra satului. Gheorghiță o luă pe sub castanii cu coroane rotunde și dese. Era vesel și plin de avânt. Mai avea o lună de vacanță, afară era frumos, iar el se ducea să vadă aparatele lui Dan. Și o chestie secretă. Inima îi bătea cu putere. Numai să nu-l enerveze, că Dan se înfură câteodată aiurea, nici nu știa de la ce.

Gheorghiță nu fusese niciodată în casă la Dan, dar știa unde stă. Pe lângă casa lui trecea Potocul, pârâul care

străbătea satul. Se jucase de câteva ori prin apa de trei palme de-acolo.

Mai toate casele din sat aveau poarta și ferestrele la stradă. Casa lui Dan nu era așa. Avea un gard de scânduri nu prea înalt și dincolo de el se vedeau curtea și grădina. Casa propriu-zisă era undeva pe latura îndepărtată. Era clădită pe o fundație înaltă și era mai mică decât casa lui Gheorghită. Mai înspre fundul curții se vedea un șopron acoperit cu țiglă roșie. Prin curte alergau găini și vreo două rațe.

— Dane! Dane! strigă el, băgând mâinile în buzunarul șortului.

În curtea vecină, începu să latre un câine. Dar nu apăru nimeni.

— Dane! Dane! strigă și mai tare puștiul, cu un fel de disperare în glas.

Întinse gâtul și se uită peste gard. Într-un sfârșit, ușa casei se deschise și în prag apăru Dan într-un șort negru de pânză, care semăna cu niște chiloți de baie bătrânești, și un tricou roșu, fără mâneci.

— Salut, Dane! Ai zis să trec azi pe la tine. Ce faci? Ai timp? zise Gheorghită dintr-o răsuflare.

Dan coborî treptele casei cu o figură preocupată.

— Hai în obor, îi răspunse el după ce ajunse jos.

Gheorghită intră în curte. Se apropie încet de Dan, zâmbind cât mai prietenos. Întinse mâna, iar Dan i-o apucă și i-o strânse. Apoi, cu un rânjet răutăcios, strânse tot mai tare.

— Au-au-auuu! țipă la un moment dat Gheorghită, aplecându-se peste mâna prinsă în strânsoarea prietenului său.

Dan îi eliberă palma.

— Vezi? zâmbi el. Forță, băi! Forță musculară.

Și-și încordă iar mușchii brațului. Gheorghită își frecă disperat palma stâlcită.

— Hai, bă, să-ți arăt, zise Dan și se îndreptă spre dosul casei.

Acolo, după casă, pe o bucată de pământ bătătorit, se

ridica un stativ din fier înalt de vreun metru și jumătate: două țevi groase, înfipite în pământ și unite sus de o altă țevă, orizontală. Pe jos zăceau mai mulți butuci de lemn – unul cu un topor înfipit în el – și niște fiare rotunde. Pe unele Gheorghiță le recunosc: erau lame rotunde de disc, cum aveau tractoriștii la SUNT. Doar că erau prinse două câte două și cu qbară de fier între ele.

— Hai să vezi cum se fac mușchi! îi explică Dan pe un ton protector. Uite, astea-s halterele mele – arată el spre discurile cu bară. Alea de-acolo îs ganterele.

Gheorghiță văzu niște perechi de bile metalice măricele, prinse tot așa, câte două, cu o bară de fier între ele.

— Mi le-a făcut Mitru Bălu la SUNT, se laudă Dan. Ia uite-aici la mine!

Și negriciosul începu să-i dezvăluie prietenului său tainele forței fizice. Cu aceeași agitație nervoasă pe care Gheorghiță i-o știa bine, începu să ridice febril fiarele cu bile și discurile ruginite, cu barele din mijloc lustruite de palmele lui. Printre icnete și gâfâieli, îi arată cum face exerciții la stativul acela de fier, că, uite, cu exercițiul ăsta se dezvoltă deltoizii, ăstălalt e pentru biceps, ăsta pentru triceps, ridicările sunt bune și pentru pectorali... După vreun sfert de oră, fruntea îi era learcă de transpirație, iar părul lui lins și negru începu să lucească.

Buimăcit de avalanșa de informații, Gheorghiță îl privea admirativ. În clipa asta, își dorea din răspuț să aibă și el mușchi din ăia, biceps și triceps, care se umflă și arată că ai forță. Dar putea să-și facă și el haltere și gantere! Taică-său era tractorist și i le putea suda la el, la SUNT. Se și văzu exersând zilnic în curte sau în grădină. Și când ar fi făcut mușchi așa, ca Dan, ce, s-ar mai fi temut el de Ovidiu sau Marcel? Poate... poate nici de Dan. Dar, când se gândi la asta și-și privi prietenul, avu impresia că acesta îi citește gândul. Se sperie. Dan încetă brusc să zvâcnească din brațe și lăsă ganterele jos.

— Și... ăăă... cât faci? Adică după cât timp faci mușchi? bâigui repede Gheorghiță.

Dan îl privi cu superioritate.

— Băi, trebuie să lucrezi serios! În fiecare zi, știi? Un an, doi...

— Tu de când... lucrezi?

— Din clasa a patra.

— Și de unde știai...? Adică de unde știi când faci mușchi la tricepși și la... la ălalți?

— Sunt exerciții speciale, îi explică Dan, apăsând pe cuvântul „speciale”. Am eu o carte, zise el brusc, sărind într-o parte. Hai să-ți arăt!

Un pic speriat de Dan, dar și ațâțat, Gheorghită se luă după acesta. Dan traversă curtea și o luă spre șopron.

— Hai, îl îndemnă el, deschizând ușa șubredă din scânduri, iar Gheorghită îl urmă în construcția de bârne care mirosea a lemn și era răcoroasă.

Înăuntru era penumbră. O fereastră din dreptul ușii lăsa să intre lumina zilei care se proiecta direct pe o masă de tâmplărie de lângă peretele de-acolo. Dan se aplecă și scotoci prin sertarele unui scrin mare și scorjit de lângă masă, de unde scoase niște cărțulii.

— Aicea-s toate! îi arată el o carte subțire, cu foi galbene și o copertă hărtănită, pe care era desenat un bărbat foarte musculos, cu un braț ridicat deasupra capului și îndoit spre ceafă.

Bărbatul avea într-adevăr mușchi peste tot, chiar și pe gât. Dar privirea lui Gheorghită alunecă pe o revistă lucioasă de alături, cu o copertă viu colorată, pe care era o fotografie cu o femeie blondă și zâmbitoare, cu părul lung revărsat peste umeri și niște sâni goi și mari, mari de tot – cei mai mari sâni pe care-i văzuse în viața lui. Uită imediat de deltoizi și pectorali și exclamă, atingând coperta broșurii:

— Asta ce-i?

Coperta era alunecoasă și era mai mare dragul să-ți plimbi buricele degetelor pe ea.

— Asta-i ce am vrut să-ți mai arăt, sări Dan. E tare deHot! N-ai văzut în viața ta așa ceva!

Așa era. – De unde-o ai? întrebă incitat Gheorghită,

coborând vocea.

— Am făcut-o rost, îl informă Dan cu voce tare - prea tare, după părerea puștiului.

— Mă lași să mă uit prin ea? Numa' un piiic! imploră Gheorghiță.

Deși era pentru prima dată când vedea o asemenea revistă, știa ce era. Mai văzuse o dată la un flăcău din sat o carte de joc micuță cu o femeie goală, iar tânărul - care le-o arătase într-o seară tuturor puștilor, adunați ciorchine pe lângă el - se lăudase că are acasă un pachet întreg, cu cincizeci și două de cărți din astea. „Și fiecare gagică e altfel”, îi informase el cu un glas ademenitor. Treizeci și două de poze cu femei dezbrăcate! Femei cu care se putea face ce se face cu femeile dacă le întâlnești de-adevăratelea când sunt îmbrăcate așa! Nu se știe de ce, fotografia aceea era la fel de fascinantă ca și femeile ori fetele reale, ba, poate, chiar mai fascinantă, fiindcă dezvăluia o lume pe care n-o știai, dar care ți-ai fi dorit să existe. Iar poza, iată, confirma că există.

— Da' nu spui la nimeni! îl avertiză tăios Dan.

— Să mor eu! se jură Gheorghiță și întinse mâna spre revistă.

— Nu, nu, nu! sări Dan și o trase spre el. Las că ți-arăt eu!

Și, după ce așeză revista pe masa groasă de lemn, în lumina de la fereastră, începu să întoarcă lent paginile.

Gheorghiță simțea o nemulțumire surdă: nu avea control asupra ritmului derulării imaginilor. Dar n-avea ce face. Se strădui să absoarbă în memorie fiecare poză, fiecare scenă (căci cine știe când avea să mai vadă așa ceva), deși șocul noutății era prea mare ca să poată asimila totul așa, dintr-odată. Scenele curgeau mereu, una după alta, iar retina lui nu apuca să le fotografieze pe toate.

Ici și colo, pe lângă fotografii, erau scrise și niște texte în trei limbi: italiană, germană și una mai ciudată. Dar puștiul nu pierdu vremea cu ele. Imaginile vorbeau mult mai clar decât scrisul. Erau ca niște benzi desenate, cum apăreau în revista *Cutezătorii*, dar cu fotografii și cu

oameni adevărați. Cu bărbați și cu femei care făceau „chestii”.

Prima scenetă începea cu o poză cu o femeie brunetă, cu păr lung, negru și cârlionțat, îmbrăcată într-o rochie roșie și lucioasă, lipită de piele. Era mult mai elegantă decât rochiile de doamne pe care și le făceau femeile din sat în fiecare an, la ruga satului. În picioare bruneta avea niște pantofi roșii, cu un toc subțire și înalt, incredibil de înalt. Prin materialul rochiei i se vedeau sânii, mari și cu niște sfârcuri gurguțate.

Apoi apărea un bărbat în costum și cravată, cu o sticlă verzuie în mână. Era o sticlă din aceea de șampanie, cu dop gros, legat cu sârmă și învelit în staniol, care pocnea tare și zbura când o deschideai. Gheorghită gustase pentru prima dată șampanie anul trecut, de Revelion. Avea un gust nesuferit, și dulceag, și acru, ca o ciorbă stricăță. Și pișcă la limbă. O porcărie.

În poza următoare cei doi se sărutau. Începeau să se dezbrace. Apoi frumoasa își scotea rochia și Gheorghită îi văzu sânii goi: da, erau mari și tare frumoși. Femeia zâmbi și prinse penisul bărbatului în mână, apoi îngenunche și îl luă în gură. Părea să-i placă foarte tare.

— Ueax! exclamă Gheorghită, scârbit, dar și excitat. Ce-i asta?

Dan îl privi cu dispreț.

— Așa fac gagicile șmechere. Băi, habar n-ai! (

— Serios?

Dan nu-i mai răspunse. Parcă și-ar fi dat seama că prietenul lui voia să tragă de timp. Doar întoarsepagina.

Între timp, femeia se dezbrăcase aproape de tot și se întinsese pe o canapea îmbrăcată în piele de tigru. Își păstrase însă în picioare pantofii ăia cu toc înalt. Și ștrampii lucioși, întinși pe picioare. Gheorghită apucă s-o vadă mai bine într-o poză numai cu ea. Da, avea țâțe mari de tot! Și era cheală între picioare. Asta îl șocă pe băiat. Odată, când fuseseră să strângă porumbul, o văzuse pe vecina lor, Neli, femeie măritată, cum se pișă în Ian. O urmărise pe furiș cum își dă pantalonii și chiloții jos și

văzuse că Neli avea acolo, jos, un smoc des de păr negru. Femeia de-aici n-avea nimic, era netedă ca fetițele cu care se jucase el când era mai mic. Dar îi fu rușine să-l întrebe pe Dan și despre asta.

Se uită mai departe și văzu cum bărbatul toarnă șampanie din sticlă peste sânii femeii și pe burta ei. Apoi, în poza următoare, bărbatul stătea aplecat și o lungea pe brunetă între picioare. O poză luată de aproape îi arătă lui Gheorghiță cum limba bărbatului se plimba pe carnea aceea rozalie și moale de la încrângătura crăcilor.

Dan zvâcnea agitat din picioare. Parcă nu mai avea răbdare. Și, deodată, brunetul începu să se bâțâie ritmic și să îngâne, pe un fel de melodie:

— Și-i bea șampanie din pizdă, șa-la-la-la-la-la-la, ș-aicea-i linge lindicu', șa-la-la-la-la-la-la, și acuma-i bagă pula, șa-la-la-la-la-la-la...

Gheorghiță tăcea și se uita avid. Bărbatul avea o sulă umflată, roșie și plină de vinișoare. Oare așa trebuia să fie? A lui era mult mai mică. I se strânse inima. Dar poate că o să-i mai crească. Se uită atent cum bărbatul își împinge sula aia mare în frumoasa brunetă, care avea întipărit pe chip un zâmbet extatic. îi plăcea, clar. Vreo două poze făcute de aproape îi arătară exact mecanismul a ceea ce puștii din sat numeau cu degajare „pula-n pizdă”. Vedea pentru prima dată limpede cum vine treaba asta. Apoi cei doi schimbă poziția: ea se puse în patru labe și el îi intră în găurice cu sula aia groasă pe la spate. Gheorghiță admiră fundul rotund și suplu al brunetei și remarcă încă o dată pantofii ei roșii, cu tocul suspendat în aer, pe marginea canapelei. Între timp, Dan intona în continuare lângă. urechea lui, întorcând altă foaie și bâțâindu-se:

— Ș-aicea i-o bagă-n cur, șa-la-la-la-la-la-la, și acum își dă drumul, șa-la-la-la-la-la-la, și-o stropește pe obraz, șa-la-la-la-la-la-la...

Și, într-adevăr, la un moment dat bărbatul își puse sula vânoasă deasupra chipului femeii, iar în poza următoare se văzu cum din ea țâșneau stropi albicioși care împrășcară părul cârlionțat și negru și chipul frumos al

brunetei.

Aici se încheia povestea celor doi. Gheorghită o trăise pe deplin: transpirase cam tot atât cât transpirase Dan după exercițiile din curte.

Urmă o altă poveste, cu o nuntă - o nuntă la oraș. Mirele și mireasa erau doi tineri blonzi, cu figuri de nemți, el în costum, ea în rochie albă, cu voal și coroniță. Cei doi ciocneau cu nuntașii. După aia stăteau de vorbă cu alți doi tineri și zâmbeau. Probabil niște prieteni. Ciocneau și cu ei.

Dan întoarse pagina. Brusc, cei patru din ultima poză erau singuri, fără nuntă, într-o cameră, și se dezbrăcau unii pe alții. Mireasa, cu furoul pe ea și coronița albă pe cap, se lăsa în genunchi și-l descheia pe mire la pantaloni, iar fata cealaltă făcea la fel cu prietenul ei.

— Ș-acuma o iau în gură, șa-la-la-la-la-la-la, și-acum ei le ling în pizdă, șa-la-la-la-la-la-la...

Dan devenea tot mai enervant cu bâțâitul și cântatul lui. Și întorcea foile tot mai smucit, de le auzeai cum pocnesc.

În revistă bărbații turnau iar șampanie pe burta tinerelor și se aplecau să bea sau să le lingă acolo jos. Poate că așa le place ălor de la oraș. Dar la o nuntă? își zise Gheorghită. Mai auzise el povești cu porcării când trăgea cu urechea la ce discutau oamenii mari seara, la birt, sau când se strângeau tractoriștii, făceau un miel la cazan și petreceau toată noaptea, dar așa ceva nu povestise nimeni niciodată.

Culmea, la un moment dat, cele două perechi se schimbă: mirele blond se duse și-și vâri sula între picioarele prietenei ăluia, iar prietenul lui se urcă pe mireasă pe la spate. Mireasa rămăsese cu coronița albă pe cap, cu ștrampii ăia de muieri pe picioare și - remarcă Gheorghită - niciuna dintre femei nu se descălțase.

— Uau! icni el brusc după ce Dan întoarse pagina și reuși să descâlcească detaliile ansamblului încârligat. Ce-i aici? Cum se...?

— I-o bagă-n cur, prostule! îl repezi Dan. Unu i-o

bagă-n pizdă la mireasă și ălălalt în cur. Nu vezi? Și ea o linge pe prietenă-sa.

În cur! Gheorghită înghiți un nod. Unul în pizdă și celălalt în cur. Asta i se păru culmea culmilor. Mai ales cu o mireasă! Sigur, știa și el că era ceva inventat, dar numai să te gândești la așa ceva... Of, de-ar fi avut el revista asta! Dar nu-și limpezi gândul.

La sfârșitul poveștii, cei doi bărbați făcură același lucru ca și insul cu șampania de mai înainte: le stropiră pe cele două tinere pe față. Iar ele păreau extraordinar de fericite: zâmbeau cu fețele mânjite și se mângâiau una pe alta pe sâni.

Urmară alte două-trei povești asemănătoare: cu doi tineri și o tânără, cu o fată în uniformă de elevă și un bărbat care o dezbrăca, după care îi prindea o femeie mai în vârstă, dar apoi se îmbârligau toți trei, cu o asistentă medicală și un bolnav care stătea pe spate, iar asistenta se urca pe el și-l călărea... Și absolut toate femeile purtau pantofi cu toc înalt și nu se descălțau niciodată.

Dan întoarse ultima foaie. Se terminase. Cei doi copii rămaseră o vreme tăcuți.

— Dane, îmi dai și mie revista împrumut? îndrăzni Gheorghită, cu o voce mică, temătoare.

— Nu.

— Hai, măi!

— Nici să mă rogi în genunchi, zise brutal Dan.

— Hai, băi, nu fi așa!

— Nu ți-o dau! se înverșună Dan. Poate vrei una în bot, adăugă el.

Gheorghită se trase un pas în spate.

— Uite, dacă vrei, îți dau cartea cu culturism, înmuie tonul Dan.

— Care?

— Asta, cu cum să faci mușchi. Așa-i zice: culturism.

Dar pe Gheorghită nu-l mai interesa deloc să facă mușchi.

— Hai, băi Dane! Numa până mâine!

— Nu ți-o dau? Ce, ești prost? se oțărî Dan la el.

Gheorghiță nu pricepu de ce-ar fi prost fiindcă voia să vadă și el revista în tihnă. Tăcu. Ce să mai spună? Ce să mai vorbească cu Dan? Dacă tot nu-i dădea revista.

— Bă, știi ce? sări deodată prietenul lui.

— Ce?

— Eu aș fute ceva! anunță cu îndrăzneală acesta.

— Și eu aș fute, recunosc Gheorghiță, deși nu-i era prea clar cum s-ar putea întâmpla asta.

— Hai atunci!

— Unde?

— Să găsim ceva de futut! declară ferm Dan. I

Apoi vârî înapoi în ascunzătoare revista, cartea cu mușchii și ce mai avea el acolo. Ieșiră amândoi 4 în șopron și o porniră spre capătul curții. O luară prin grădină, spre malul pârâului. Din casă apăru mama lui Dan, o femeie sfrijită, cu un șorț legat la brâu.

— Dane! strigă ea. Un te duci?

— La dracu'! răspunse nervos Dan.

— Stai să-mi spargi niște lemne!

— Las că sparg când mă-ntorc! strigă Dan, apoi se întoarse spre Gheorghiță: Hai!

Gheorghiță se chircise de rușine. Însă femeia nu insistă. Intră înapoi în casă, ștergându-și mâinile de șorț. Dan și Gheorghiță merșeră o vreme pe malul înverzit al Potocului, uitându-se în toate părțile, de parcă s-ar fi așteptat ca acum-acum să le iasă în cale ceva de futut. Dar nu le ieși nimeni. În schimb, îl zăriră pe Ovidiu, un coleg de clasă de-al lui Dan: pescuia. Se apropiară de el.

— Salut! zise Dan.

— Salut! răspunse Ovidiu.

— Ai prins ceva pân-acum?

— Un clean mic. Uite-acolo!

Cei doi se uitară la un pește de-o palmă care se învârtea stângaci într-un borcan pus pe mal.

— Mă lași și pe mine un pic? întrebă Dan. Numa' un pic!

Ovidiu stătu puțin pe gânduri.

— Na! se hotărî el brusc și-i întinse undița. Da numa

un pic.

Gheorghiță nu a vorbit niciodată cu taică-său despre halterele și ganterele pe care și le-a visat preț de vreo jumătate de oră. Mai târziu, în liceu, a văzut și primele filme porno la o seară de video clandestină. Dar imaginile în mișcare nu l-au impresionat la fel de mult cum o făcuse odinioară revista lucioasă a lui Dan. Oricum, poveștile și personajele erau mereu cam aceleași: asistente și medici sau bolnavi, mirese și miri, ba chiar și preoți, școlărițe și mame perverse, șefi și secretare – iar la sfârșit bărbații împrôscău sămânța lor albicioasă pe obrazul și sânii femeilor. Sau, alteori, pe burta lor.

Șampania nu-i place nici azi și e convins că singurul fel în care băutura aceea și dulce, și acră, și pișcătoare la limbă ar putea avea un gust plăcut (poate chiar singurul rost pentru care a fost creată) este cel văzut pentru prima dată atunci, în copilărie, la bruneta cu rochie roșie și pantofi cu toc înalt.

N. 3 iunie 1973, Năsăud.

Volume: *Seymour: sonată pentru cornet de hârtie* (2005; 2006); *Dicționar de vise* (2006); *Lucian (un experiment)* (2009); *Toți sunt îngrijorați* (2010). Premiul Euridice pe anul 2007.

În mai 2008, susține la New York mai multe lecturi, alături de alți poeți contemporani.

Este membru fondator al grupării literare „Celebrul animal” și al revistei *la și cum*.

t

u știi ce înseamnă porno?

— Nu. Ce înseamnă?

— Ai de capu' tău. Deci nu știi? Filme cu futaiuri, asta înseamnă. Ce, nu mă crezi? Mergem și-l întrebăm pe Ică, îți spune el care-i șmecheria. Se vede cum i-o bagă, cum i-o dă. Îți arată de aproape, îți dai seama. Mare cât ecranu. Deci ai auzit de filmele astea, dar nu știai că le cheamă porno, da? Asta e. Tu cum le spui? Ce? Filme cu înțeleștări câinești?! Hai, mă, că nu te cred. Omule, ești din Afghanistan?

— Așa am auzit eu că le zice, l-am auzit pe unchiu' vorbind cu un inginer din Bistrița, numai c-au schimbat subiectu când am ajuns în bucătărie. Lasă vrăjeala, mă crezi prost? Pe mine ți-ai găsit să mă prostesti cu filmele astea ale tale. Bine, Florine, hah să qiergem la Ică. Ai văzut tu pe dracu'. Când ai văzut? I-am auzit și pe alții c-au văzut. Dar unde? Cine are aici în Sângeorz casete cu filme din astea? Și, dacă are, ne lasă pe noi să ne uităm? Și am auzit că nu te lasă dacă nu ai 18 ani. Deci vrăjeli grupa mare. Vrăjeli și iar vrăjeli.

— Bine, dacă pe mine nu mă crezi, hai să-l întrebăm pe Ică, să vedem el ce zice. Nu zici că ți-am zis eu, da? Că ne omoară pe amândoi. În pauza mare îl întrebăm.

— Tu stai lângă gard, că mă duc eu să-l chem, da? Și mucleș. Tu taci, vorbesc eu cu el. Noi ne știm d-un secol.

— Salut!

— Salut!

— Vii două minute lângă gard? Hai, două minute, nu mai mult. Hai, sunt cu Leac, am pus un pariu cu el. Îți spun aici despre ce-i vorba. Fii atent: el nu știe că există filme porno, adică știe că există. El le spune filme cu încleștări câinești... îți dai seama. Zi-i tu, că pe mine nu mă crede.

— Chiar îți arată de aproape? Cât ecranu'?!

— Mă, da' prost ești. Tu nu ai văzut niciodată filme porno? Bun, nu stau să-ți povestesc acum cum se fut ăia în filme, că n-am timp de căcaturi, mai crești și vezi tu și singur ce și cum. Vorbește cu Florin, îți povestește el care-i mișcarea. Poate te ia și pe tine într-o seară. Și mucleș, măi, că, dacă aud o vorbă, v-am spart. Ne dau ăștia afară din liceu. Ne arestează p-toți. Mucleș! Nu ziceți la nimeni. Ne-am înțeleș?

Eram într-a noua la Liceul Industrial din Sângeorz-Băi. Nici acum nu pot să-mi dau seama cum de existau atâtea videouri – asta am aflat mult mai târziu – în '87 într-un orașel atât de frumos și liniștit. Aparent liniștit. Da, atunci mi se părea cel mai frumos și mai mare oraș din lume. Pentru că până-ntr-a unșpea n-am fost în nicio tabără, excursie etc. etc. Și așa mai departe. Toată lumea

se cunoștea cu toată lumea, toți erau rude, verișori și verișoare. Dacă voiam să beau o bere era imposibil, mai mult ca sigur cineva mă vedea și mă pâra la mătușa. Mă gândeam că nimeni nu are secrete – de ce să aibă cineva secrete când toți zâmbesc? –, că toată lumea se destăinuie la toată lumea, din cauza asta îmi era greu să cred că cineva are video și face clandestin filme porno; și, chiar dacă avea, de ce să le arate și altora? în orice caz, eram mult mai naiv decât s-ar crede.

Pe Florin l-am cunoscut în semestrul al doilea. Ne-am împrietenit. Mergeam pe la el și ascultam la Tesla lui Roxette & Co până ne ieșea pe nas. Ce altceva poți asculta în Sângeorz, în '87, când ai 15 ani și nu știi pe ce lume trăiești? Pentru noi, Roxette era de vis, era maximum. Mai ascultam și George Michael, dar mai puțin, pentru că toate fetele erau înnebunite după el, în fine, vremuri... De la Florin am învățat cam tot ce se putea învăța în materie de muzică în vremea aceea în Sângeorz. Florin era prieten cu Ică și gașca lui, iar Ică era la cataramă cu Ema, care avea parcat în curte un Merțan bot de cal. Tot el făcea și discotecă la Casa de Cultură, zic de Ema. Unii ziceau că el singur ar fi inventat globul cu oglinzi. A tăiat cu diamantu' o oglindă în sute de pătrățele mici, după aia le-a lipit pe globul pământesc cu aracet, i-a adaptat un motorăș și l-a suspendat de tavan. A îndreptat spotul cu becuri colorate spre globu care se rotea, și, gata, asta era tot. Milioane de luminițe umpleau Casa de Cultură, parcă eram în filmele cu extraterestri. Ema avea tot felul de scule sofisticate pe care le primea de la tușa lui din RFG, se bârfea că sculele lui valorează zeci de mii de mărci. Normal că avea și video, deci porno. „Toți care au video au filme porno, altfel pentru ce l-ar ține în casă, nu?”, zicea Florin. Puteam să nu fiu de acord cu el? Florin vorbea între timp cu Ică. I-a explicat cum stau lucrurile, că sunt un băiat serios, care știe ce-i ăla un secret, că singurartle a dorință de pe planeta asta este să văd un film porno, să văd cu ochii mei și să mă conving că există pe lumea asta și lucruri deosebite. Ică i-a explicat lui Ema care-i situația.

— Nici nu vreau s-aud de-așa ceva. Îți dai seama ce se poate întâmpla dacă se răsuflă. Te ajut cu orice, îți sug pula dacă vrei, dar cu asta nu pot – așa vorbea Ema când îl rugai ceva. Gândește-te și tu ce se poate întâmpla. Știi și tu că miliția închide ochii numai pentru că tata este cine este.

Era responsabil cu alimentația la Hotel Hebe.

Pe lângă Merțanu din curte, Ema mai avea și-o ditamai grădina exotică plină cu flori și legume, iar bunicul lui, care făcea pe grădinarul, abia se mai mișca în primăvara lui '87. Cine să-l ajute pe bunic? Ema, normal. Numai că Ema n-avea niciun chef să grădinărească. A sunat acasă la Ică și au stabilit că, la sfârșit de săptămână, pot vedea porno cu condiția să mă pricep la grădinărit.

— Normal că mă pricep, am zis când m-a întrebat Florin, care vorbea la telefon cu Ică.

— Ai auzit, se pricepe. Atunci rămâne cum am stabilit. Da, măi, îl ajut și eu. Ce mare căcat e într-o grădină. În trei după-mese am rezolvat cu grădina. Sâmbătă vin și eu la bunica lui Ema, da? îi zici tu lui Ema că l-am ajutat și eți. Ne descurcăm noi, stai lejer. Perfect, salut!

Nu știu dacă din cauza grădinăritului nostru sau din alte motive, dar peste trei luni și ceva bunicul lui Ema murea. Asta e.

Sâmbătă, rupti de oboseală și terminați de aerul puternic al primăverii, n-am rezistat la „bunica lui Ema” mai mult de două filme: unul a fost cu Stallone, poate chiar *Cobra*, nu sunt sigur. „Bunica lui Ema” – așa îi spuneau toți locului – era un fel de parolă. Într-adevăr, cândva acolo trăise cine știe ce bunică, din câte am înțeles, bunica lui taică-so, care la 40 de ani s-a aruncat în Someș. Ema nu uita niciodată să ne amintească povestea cu străbunica lui care s-a aruncat în apă, era foarte mândru de asta, așa.

Acum, în casa ei Ema făcea videotecă, iar după 1.00 noaptea porno până dimineața, când toți erau țepeni. N-am înțeles niciodată de ce după 1.00, când toți de acolo voiau porno, nimeni nu pleca mai repede. Eu și Florin ne-am

postat mai în spate, în fundul camerei: am întors scaunele cu spătarul în față și-am băgat somn cu capu' pe brațe. Întotdeauna la început erau două-trei filme de acțiune, unul de groază și pe urmă porno. Când a reușit Florin să mă trezească, începuse deja porno. Nu m-am prins din prima ce se întâmplă, poate din cauza somnului sau a șocului, în fine. Doi tipi i-o trăgeau unei blonde (sandviș). Șoc total. Aveam impresia că aterizasem în altă lume etc. etc. Era un porno vintage german – se putea altfel? – destul de hard și credibil, asta aveam să aflu mult mai târziu, după ce mi-am mai îmbunătățit cultura.

Mult timp am rămas bântuit de imaginile din noaptea aceea. Nu mai eram în stare să mă concentrez, nu mai puteam învăța nici măcar la istorie, materie pentru care făcusem o adevărată pasiune. Deschideam cartea și din locul imaginii cu Henric al IV-lea apărea o blondă care țipa *ja, ja, snela, ya voi*. Disperat, închideam cartea și mergeam în baie. Vreți să știți ce-mi imaginam la ore, când eram în clasă? Eram 11 băieți și 28 de fete. Vă las pe voi s-o faceți. Nici acum nu-mi dau seama cum am trecut clasa a noua, slăbisem foarte mult, practic eram terminat.

În vacanța de vară, aveam să întâlnesc, în sfârșit, marea dragoste, propriul meu film; nu era blondă; era o țigancă bestială cu ochi verzi, sora lui Tanaca, cel mai mare scandalagiu din zonă, proaspăt eliberat din pușcărie, cu zeci de tăieturi pe brațe. Când am cunoscut-o pe Iza, nu știam nimic de fratele ei și nici ea nu s-a sinchisit să-mi spună. Aveam să aflu singur, dar asta e altă poveste.

I

Paula și thailandezele

Lubriq este editorul site-ului www.erosfera.ro. Publică articole în versiunea online a revistei *Dilema veche*. Anul acesta împlinește exact 33 de ani.

epravarea e, după cum se știe, una dintre cele mai de preț însușiri omenеști, ba încă una ce se dobândește greu și se poate irosi numaidecât dacă-i folosită cu nepricepere. Cel care se laudă aiurea cu această virtute o pierde la fel de lesne precum unul care nu o știe folosi. De aceea nu-mi

vine ușor să fac această mărturisire. O fac totuși, convins fiind, după ce-am citit lunga, dar edificatoarea spovedanie a celui de la care am învățat multe, Kostas Venetis, că doar întorcându-mă mereu în trecut voi putea găsi sursele obsesiilor care mă chinuie și azi, că doar așa o să pot înțelege cu adevărat cum am ajuns ce am ajuns. Așadar, vă rog să citiți povestea pe care urmează să v-o istorisesc nu ca pe o însemnare de jurnal a unui Don Giovanni, ci, mai degrabă, ca pe fișa de (auto) observație a unui om cu mintea rătăcită.

Chiar dacă memoria îmi joacă uneori feste – de pildă, nu mi-o aduc aminte decât pe ultima femeie care mi-a slujit poftele, iar ultima e mereu alta –, există întâlniri de mare însemnătate formatoare, femei cu adevărat providențiale. Pentru că ele au fost, sunt și eu. Despre una dintre aceste întâlniri, prima cu adevărat decisivă, am să vă povestesc acum. Pe aceasta mi-o amintesc, mi-o amintesc bine, chiar dacă trauma primelor descoperiri a șters din minte unele detalii neînsemnate.

Poate că o să vi se pară ciudat, dar Lubriq n-a fost dintotdeauna depravatul de azi. Dimpotrivă, în tinerețile mele de mult lăsate în urmă, am fost mereu băiatul ascultător. Vicii n-aveam, și niciun gând necurat nu mi-a întinat mintea până prin adolescență. Pe la treisprezece, poate paisprezece ani, am cunoscut-o – la școală, unde altundeva? – pe cea care avea să mă pervertească. N-am să-i pomenesc acum numele adevărat, căci e o femeie de ispravă și n-are rost să-i stric cumsecădenia. Așa că o să-i spun, simplu, Paula. Atunci, demult, era ispita, fata care i-a dus pe mulți neștiutori, printre care mă număr și eu, pe calea pierzaniei. Căci cunoașterea este cea care ne strică – dacă n-ar fi existat măruț acela ispititor, dar putred, și-o Evă care să-l dea mai departe, poate că alta ar fi fost și soarta omenirii. Dar nu soarta omenirii ne privește pe noi acim, ci a mea, așa că s-o lăsăm pe Eva cititorilor de legende și să ne întoarcem la Paula, eroina acestei povești adevărate.

Eram de-o vârstă, dar ea era cu un cap mai înaltă

decât mine. Avea picioare zvelte, de Venus, torsul unei femei mature, rotunjimi divine, privirea sigură a unei muieri care cunoaște deja destule și, mai ales, un glas ferm, poruncitor. Nu din spirit de supunere, ci mai degrabă dintr-o curiozitate nestăpânită am acceptat s-o însoțesc când m-a invitat să văd un film porno. Trebuie să recunosc că, atunci când mi-a șoptit, conspirativ, propunerea, inima mi s-a strâns cât un purice. Cuvântul „porno”, ale cărui sensuri nu-mi erau încă pe deplin cunoscute, dar pe care intuiția mă făcea să-l plasez, în vocabularul meu restrâns, cam în vecinătatea lui „sexy”, îmi trezea o desfătare aproape chinuitoare într-un loc al corpului pe care nu-l bănuiam în stare să provoace vreo plăcere mai mare decât cea a șiroitului din timpul pișării. Tocmai această rușinoasă (credeam eu) desfătare mă împingea s-o refuz, căci, dacă pofta trupească mi se părea dezgustătoare, recunoașterea ei era cea mai adâncă umilință. În clipa când stăpâna mea a insistat, binevoitoare, precizând „porno cu thailandeze”, mi-am dat seama că nu mai e chip s-o refuz. Dacă *porno* era cuvântul care acoperea un deșert de necunoscute, Thailanda era o referință a cărei menționare îmi activa spiritul aventurier: o țară exotică, îndepărtată, populată de oameni cu ochi mici. O cultură străină, obiceiuri ciudate, zei necunoscuți etc.

Așadar, porno cu thailandeze. Ne-am așezat amândoi în același fotoliu. Pe măsuta din fața noastră, un pachet de Kent din cele lungi și-o sticlă cu vișinată – dar ce mai contau toate astea când adevăratele delicii se găseau în caseta pe care Paula o ținea demonstrativ pe genunchi. *Delicii la Bangkok*, chiar așa și scria, cu litere îngroșate, pe copertă, deasupra unui grup de fete îmbrăcate în uniforme parcă școlărești, dar cu fuste scurte și cu bluze albe, descheiate indecent. Tremuram de spaimă – căci nu știam ce urma să mi se întâmple –, mă încercau furișări de plăcere și totodată mă simțeam umilit. E tot ce îmi amintesc în clipa în care Paula, cu o figură complice, de cunoscătoare, a apăsă pe butonul telecomenzii. Ce a urmat nu-mi amintesc decât vag și cu sincope.

O fată cu tenul perfect, dezmiardat de soare, cu niște ochi migdalați, cuhuze mov-aprins și dinți strălucitori, îi zâmbește unui bărbat pe la vreo treizeci de ani, bine făcut, îmbrăcat într-un costum alb, cu o cămașă prin a cărei deschizătură de la piept se ițește o stepă densă de păr negru, cârlionțat. Tipul zâmbește din colțul gurii în timp ce fata se străduiește să-i fie pe plac: îl sărută pe gură, îi mângâie bărbia și tâmplele, își lipește sânii bine strânși în eșarfa transparentă, violet, de fața lui; urmează un plan apropiat cu o crăpătură rozalie, îmbietoare, de-o frumusețe indicibilă: acolo unde mie îmi apăruseră niște firicele de păr, ea avea o piele mătăsoasă și albă. O ciudățenie a naturii, fără îndoială, dar ce plăcere să descoperi asemenea tainice splendori... Tipa îi masează umerii, apoi căpșorul ei drăgălaș coboară până când pe ecran rămâne doar figura bărbatului cu zâmbetul înghețat în colțul gurii. Tipul gâfâie monstruos în timp ce din locul spre care s-a îndreptat chipul zglobiu al fetei se aude un plescăit strident. În cele din urmă, fata reapare în prim-plan, tot zâmbitoare, întinzându-și pe față, odată cu un strat alb, cleios, rujul și machiajul. Mă privește de pe ecran drept în ochi și mă întreabă dacă mi-a plăcut. Nici nu mai contează ce i-am răspuns, căci imediat o altă fată, tot blondă, tot bronzată, tot cu sâni ca de Mica Sirenă și cu un pubis lucios, își mlădiază trupul către un mușchiulos așezat confortabil în fotoliu.

Tot în fotoliu eram așezat și eu, dar numai confortabil nu era. Blugii deveneau tot mai strâmți, carnea îmi zvâcafca cu putere, degetele mi se înfingeau atât de adânc în brațele fotoliului, încât aproape că zgâriam pielea neagră; transpiram abundent și îmi devenea tot mai limpede că, din cauza emoției, nu mai puteam deschide gura. Tăcerea devenea tot mai stânjenitoare. Mă uitam, încremenit, mai departe, deși știam că era puțin probabil să pricep ceva doar privind acele imagini lipsite de sens. Lovit de imaginea sexului gol-goluț, am reținut doar secvențe disparate dintr-o poveste ale cărei intrigi nu le puteam înțelege și ale cărei fire epice îmi erau interzise.

Uneori, de rușine, ochii îmi fugeau de pe ecran și rămâneau ațintiți preț de câteva secunde pe masa de sticlă reflectorizantă; acolo o găseam pe Paula, și privirea ei în același timp sigură și penetrantă mă făcea să-mi revin în fire, să privesc din nou către ecranul plin de delicii. De fiecare dată când, roșind de emoție, îndrăzneam să-mi plec privirea, ea era acolo, în oglindă, ridicând din sprâncene ca să mă îmbărbăteze. Dacă n-aș fi fost sigur că e lângă mine, că mă urmărește iscoditoare, cu ochi de stăpână, aș fi dispărut cu siguranță undeva sub covor, m-aș fi făcut nevăzut prin cine știe ce colțișor al locuinței, m-aș fi risipit în aer precum fumul țigării pe care o ținea, ștregărește, în colțul gurii.

Pe o șalupă de lux, un grăsan bărbos sugere pofticios dintr-un trabuc, în timp ce, agățată de niște parâme, thailandeza îi arată ce are ea mai de preț. Tipul își aranjează chipiul de căpitan, se holbează la crăpătura netedă și întinde mâinile spre ea ca și cum ar ascunde o comoară ce-i aparține numai lui. Aș atinge-o și eu, aș poseda-o măcar pentru o clipă, dar nu reușesc să mă mișc.

Paula îmi zâmbește din oglindă și mă întreabă poruncitor: „Vrei să-ți arăt pizdulicea?” încă înainte să pot formula vreun răspuns inteligibil, am văzut-o în fața mea, legănându-și ușor piciorul stâng și privindu-mă dojenitor. Stătea în picioare, aproape, foarte aproape de mine, și de-abia când respirația mea sacadată a tulburat puful roșcat ce-i acoperea acea părțică a corpului ce-mi era necunoscută mi-am revenit din starea de leșin. Blănița catifelată de astrahan se apropia încet de mine și tot ce-mi doream era să nu se oprească, să înainteze și să-mi mângâie obraji. Exact în același timp, printre picioarele ei, încă mai puteam vedea un colț al ecranului pe care dansa o pizdulice de-un roz imaculat. Am auzit-o poruncind din nou: „Înfinge-mi degetul în crăpătură!” Paralizat de emoție, nici nu mai știu dacă am ascultat-o. Îmi amintesc doar de coapsele ei și de acel parfum pe care mă străduiam să-l descompun în cele mai mici particule ca pentru a-l putea recrea, într-un laborator, doar pentru mine. De-abia

coborând în grabă scara blocului, undeva între etajul întâi și parter, am realizat ce mi se întâmpla.

Filmul și întâlnirea frontală cu Paula au fost cele două momente critice care mi-au activat conștiința sexuală. Pornind de la acele imagini și senzații, de la acel puzzle cu zeci de piese lipsă, am început să mă transform din adolescent în bărbat.

Revederea

S-a născut în 1980 în orașul Vaslui. A crescut în Iași, absolvind diverse școli, cu rezultate bune la învățătură, dar niciodată deosebite. Ultima dintre ele, Facultatea de Automatică și Calculatoare, avea să-i marcheze destinul, oferindu-i o diplomă de inginer. Lucrează ca programator într-o multinațională și pretinde că se pricepe la filme.

trivesc mukul de țigară în fața scării și mă pregătesc să urc în apartamentul maică-mii. Apăs 23 la interfon, apoi 6 la lift. Niciodată alte numere. Aceleași de ani de zile, dinaintea plecării mele în București. Respir adânc și înainte de a suna la ușă, cineva îmi strigă numele. Nu e nevoie să întorc capul, e Victor. I-aș recunoaște vocea chiar dacă s-ar auzi din capătul sălii în timpul unui concert rock. Schimbăm amabilități, impresii despre viața grea, foarte grea, din ce în ce mai grea, și stabilem să ne vedem negreșit la bere.

Îmi plac crâșmele din Iași. Aer irespirabil, prețuri mici, băutură multă. După prima oră, simți că îți va fi greu la întoarcere, iar tu mai ai de stat cel puțin șase. Având în cap posibilitatea întreruperii filmului în orice moment, te grăbești să faci conversație în propoziții scurte și lămuritoare. La a doua bere, eu și Victor ne știam deja mărețele realizări profesionale și sentimentale, motiv pentru care urma să lăsăm loc improvizației pentru a salva seara. Cele mai idioate întrebări apar primele într-o minte încețoșată. De obicei, sunt alea ce trădează un suflet de poet iremediabil pierdut:

„Auzi, tu crezi că noi am avut o copilărie fericită?”

„Habar n-am. Mi se rupe. Îți scrii memoriile? Să-mi faci un portret frumos, să scrii că aș fi devenit mai tare ca Hagi

dacă nu aveam căcatul ăla de hepatită”.

„Tu și taximetriștii. Rareori dai de unul căruia să-i placă șofatul. Mai toți sunt foste genii lovite de soarta nefastă. Când îi întrebi pe unde au jucat, îți spun de divizia D, aia în care doar puștii țin minte scorul, că ceilalți se bat și uită până la spital”.

Omul meu chiar fusese bun. Cu o săptămână înainte de convocarea la lotul național de tineret, pățise bucuria cu hepatita. Am comandat încă un rând și mi-am cerut scuze.

„Da recunoaște că eu te-am făcut jucător mare. Tehnica de la mine ai luat-o”.

„N-ai tu treabă cu sportul ăsta. De-atunci te-am simțit că nu vezi bine. Ochelarii când ți i-ai pus?”

„Când m-au chemat la olimpiadele de mate și-mi lu-o oră să înțeleg enunțurile de pe tablă. Printr-a unșpea, cred.

„Tu încă mai prostesti lumea cu talentul tău la științe exacte? Ai fost un tocilar trist toată viața”.

Am vrut s-o bag pe aia cu adunatul și scăderea numerelor la cinci ani, cu precocitatea mea feroce, cu una dintre poveștile alea ce-ți fac părinții mândri zeci de ani și-apoi se miră cum naiba ai ajuns vânzător la supermarket sau agent imobiliar. Am tăcut.

„Plus că stăteai toată ziua în casă și te uitai la toate dubioșeniile de filme. Oricum, nu pricepeai mare lucru din ele. Trecuseși de Jackie Chan, o ardeai la alt nivel, de la de Niro în sus. Nu gustai un porno cinstit, trebuia să fie dramă de-aia în care printre reprizele de sex fie se citea o scrisoare de dragoste, fie se fuma juma' de pachet cu privirea pierdută în gol. Mai știi filmul ăla cu Jeremy Irons, când ăsta și-o pune cu gagica lui fiu-su până când sunt prinși în fapt și se produce marea dramă, cu căzut pe casa scării, cu țipete, cu deces, cu tot tacâmul? ăla pentru tine era mezu. Cum îi zice?”

„*Damage*”.

„Bun titlu, ce să zic”.

„Băi, da' îmi plăceau. Și alea de artă, de care

vorbești, au fost mai târziu. Consumasem deja tot porno-ul de pe piață. Nici nu mai zic de alea cu băți”.

„Da, cred. Se rupeau rafturile bibliotecii de la atâtea VHS-uri porno. Fii serios. Aveai o singură casetă, prima și ultima, de altfel, ceva cu Moaña și Cicciolina la un campionat de fotbal”.

„Italia 90. *Mondial* scria pe ea”.

„Frumos film. Da’ tot eu îți făcusem cunoștință cu prietenele noastre. Noroc cu revistele ungurești ale lui taică-miu, că altfel rămâneai cu idiotii tăi de Pif și Hercule”.

„Nu-mi plăcea decât Moaña. Avea stil. Mi se părea că pe Cicciolina o luaseră așa, de umplutură, să iasă numărul de pagini. Și-n filme, la fel. Să nu se plictisească Moaña noastră, să aibă și ea cu cine schimba o vorbă decentă, la o cafea, cât se puneau luminile. Cum a simțit c-o pândeste șomajul, cum s-a făcut parlamentar”.

„Cu tot cu bentiță”.

„Păi, atâta avea și ea mișto, o bentiță. Și nu și-o dădea jos nicicum. Cred că făcea instructaj înainte cu colegii pe platou: faceți-mi ce vieți, când vreți, cum vreți, da’ unu nu se atinge de bentiță. Cu Moaña, în schimb, era dezmăț”.

„Haos total. Și filmele aveau muzica aia disco, de anii ’80. Mă mir cum de n-apărea și Celentano prin cadru. Păi, fără circul propriu-zis, filmele alea erau niște clipuri inocente, cu unii ținându-se timid de mână, plimbându-se senini prin parcuri, bând un suc la o terasă. Cam ca-n alea de artă ale tale. Fără scenele tari, aveai senzația că te uiți la varianta italiană a *Declarației de dragoste*. Și de la atâta pălăvrăgeală și plimbat fleandura, se retrăgeau chipurile obosiți în cameră, unde jocul seducției continua. Acolo își mai găseau totuși câteva vorbe frumoase de spus, repertoriul vrăjelii era extins, ducând la exasperare. Până într-un punct, în care Moaña începea acțiunea. Îți lua vreo două minute să te dezmeticești din șoc. Dintr-odată, era altceva”.

„*Mondialul* nu avea mizerii din astea”.

„Păi, pe fotbaliști n-ai timp să-i scoți la marginea lacului, să se uite la rățuște și nuferi. Ce vedem noi la știrile sportive e vrăjeală. Băi, ăia erau la Cupa Mondială, băgau meciuri și antrenamente pân' la leșin. Și, când voiau puțină relaxare, un telefon Moanei era de-ajuns, iar prințesa se activa. Venea și Cicciolina, deși nimeni n-o chemase. Se visa Cenușăreasă, dar nu-i ieșea combinația”.

„Cum îi zicea mustăciosului ăluia de-l juca pe Maradona în film?”

„Ron Jeremy. El și cu Moaňa făceau un cuplu de poveste, ce mai, Romeo și Julieta ai industriei porno. Era chimie între ei, nu făcătură. *Mondialul* e *Citizen Kane*, e Everestul”.

„Aveam o comoară în casă, și eu nu știam”.

„Să știi. Mai ai caseta? Ți-o cumpăr”.

„Am schimbat-o”.

„Cu ce? Cu vreun film de Fellini, nu-mi spune”.

Miștisem. De fapt, o aruncasem, sătul să o tot ascund prin casă.

„Cu Tarkovski. Auzi, mă, ia caută-ți-l tu pe net dacă te-a prins așa un dor de Julieta”.

„Elitistule, da' când a murit, parcă te-ai întristat puțin. Tu oricum ești mai sensibil din fire, ia zi, când vii pe-acasă, faci o tură pe Copou, nu?”

Am aprins ultima țigară din pachet.

„Dă-mi și mie să trag un fum. Pentru Moaňa”.

Retractil, microbist, în tușă, perpedesist, secretoman, bergmanofil, ponderat, mic colecționar, abstinent, prieten, plictisitor, vag, simplu, coclaurian, cafegiu, consecvent, tată-soț, încruntat... Voiam să fiu (și) în alte feluri, dar așa mi-a ieșit în cele din urmă. Când mă scutur de toate, mai ales din temeri, rămân gol și mi-e rușine și piș ochii. Apoi dimineața. Iar. Drum lung. Cam așa. Nu chiar rău, nici chiar bine. Păi...

u știi care e drumul care duce spre pornografie. Toate drumurile duc spre *ceva*. Totul e deschis. Căi largi, căi strâmte, căi pentru toată lumea. Chiar și pentru mlaștina cârnii pe carne. Calea mea s-a dovedit a fi una

mitologică. Din *zorii omenirii*, de-acolo a început totul, pe când era lupul câțel – sau oare invers?

Eram micuț. Micuț și trist, precum Cuore. Străbăteam cu gândul cam tot ceea ce putea fi străbătut. Geografii și întâmplări eroice, istorii spuse și întoarse pe toate muchiile, revizuite și regăsite, ca și cum așa ceva ar fi trebuit să-mi fie ocupația cea mai la îndemână. Era. E o cale și asta, calea regală a fanteziei, traversând apele termale ale regelui gol. Dar, atunci când tristețea, socoteam eu, se cade a fi aruncată peste bord, trebuie să apuci hățurile: cumva, să te ții de ceva. Și am pus mâna pe *Legendele Olimpului*. În cele două volume pe care le aveam, Alexandru Mitru simplifica eficient trecutul fabulos. I se alăturau imaginile, niște desene nu foarte grozave, care îi țineau companie discretă, ca un ison blând. Te poți întreba ce explicație poate avea o treabă ca asta taman vara, când abia ce se sfârșește școala. Să începi vacanța cu cartea în mână mirosea a erezie. Voi dezamăgi. Chiar voiam, pentru a câta oară, să fiu un copil studios. Intram în vacanță hotărât să pregătesc cum se cuvine noul an școlar, să bat fierul cât era cald. Și vara era cald de-a binelea. Să rezolv temele din vreme, atâta timp cât încă eram în formă. Un suspect elan de stahanovist. Suspect pentru că se întâmpla în anii '80, dar și pentru că abordam așa ceea ce în niciun caz nu era de abordat așa. Adevărații eroi ai vacanțelor făceau cu totul și cu totul altceva. Și-am început cu lecturile. Carte de căpătâi asta cu *Legendele Olimpului*. Se petreceau acolo tot felul de întâmplări curioase pe care trebuia să le lămuresc. Îmi propusesem chestia asta. Zeus își cam făcea de cap, în vreme ce Hera îi lăsa mai tot timpul mutre, acră ca o venerabilă matroană a lămâilor. Ședințele de navigare prin poveștile cu nesfârșite infidelități, cu acuplări care mai de care mai trăsnete le-am început în casă. În mintea vechilor greci își găsiseră sălaș diverse tractorașe-mqțorașe care o luau bine de tot pe arătură. Lectura mergea binisor, deși mi se părea că acțiunea e pe alocuri o lăbăreală, ca s-o spun pe-a dreaptă. De cum simțeam miros de poiană, de

căprioare și alte animale, începea să-mi bată inima, mintea zbură și îmi freca mâinile. Faza cu cititul nu era chiar așa rea. Unii se fereau de asta ca de-o meteahnă de care nu te mai dezlipește nici dracu', și-apoi să vezi *bătaie de batjocură*. Eram sătul de tristețea copiilor lui Edmondo de Amicis, de Morcoveață, de Remi și de ceilalți nefericiți pe care școala ni-i livra cu mâini sigure ca pe niște purtători ai adevărului indubitabil. Iatacul zeilor răspândește alte arome, avea ceva triumfalist, eroic. Și apoi eram sigur că dedesubturile acestor istorii secrete îmi puteau da ceea ce cărțile de obstetrică și ginecologie ale maică-mii nu-mi puteau oferi în afară de explicații de specialitate, însoțite de imagini alb-negru înecate în plumb, din care mai degrabă puteam lua lecții despre calitatea punctului de raster. Abia ce începusem cartea cu zei și eroi, când ideea urcatului pe casă, la plajă, s-a dovedit a fi soluția îndepărtării de orice altă tentație. Planșeul fără acoperiș îmi asigura și o camuflare bună pentru că planul casei avea o găselniță pe care fostul proprietar o gândise pentru amenajarea unei terase, așa încât puteam dispărea timp de două ore într-o liniște desăvârșită. Clandestinitatea asta îmi dădea o anume satisfacție, trebuie să recunosc.

Cu colegii mă mai întâlneam la cinematograf ori pe stadion. Cu unii. Majoritatea însă erau în tabere ori la țară. Jipa Cornel încă era în oraș și ne-am văzut de câteva ori la film: la *Superpolițistul*, la un western și la alte producții pe care le uiți repede. El nu se apucase de citit. Îl durea în bască de teme, chiar dacă era printre cei buni ai clasei. Ocupația lui era mai serioasă, îmi zisese, lăsându-mă curios, dar dându-mi un căpătâi pentru a-mi atâta curiozitatea. A păstrat misterul până a doua zi, când a rămas să ne vedem, să-mi spună despre ce e vorba. Nimic mai mult de-atât nu-mi zisese hultanul. Putea fi orice, la o adică, și, pentru a-i contrapune ceva solid, am luat *Legende de la Olimp* cu mine, cu semnele puse acolo unde trebuia. Când am sosit la el, am dat de liniștea apartamentului. Părinții lui erau divorțați, iar în casă se simțea o lipsă de durată. Lipsa asta vibra special, abia apoi

am început să desprind dirf liniștea stranie un bâzâit. Frigiderul, Arctic parcă. Eu stăteam la casă, la noi se auzeau găini, mai dădeai de câte o pisică, de-o vrabie, era altceva. La el era un aer închis și liniștea în care m-a primit părea să aibă un suspans ridicat la mai multe puteri de draperiile trase, lăsând dăre de lumină. Fără să mai aibă răbdare, s-a dus direct la sertarul unei vitrine în care erau înghesuite tot felul de bibelouri, un bestiar de porțelan meșterit de mâini stângace, și de sub tot felul de cutii de bomboane în care erau puse fotografiile de familie a scos o revistă ferfenițită. Umbla cu ea ca un ajutor de preot, speriat să nu greșească, să nu se rupă ceea ce mai rămăsese întreg din foile pe care atâtea degete unsuroase le frâgeziseră până să ajungă pe mâna lui Jipa Cornel. Și el, Jipa Cornel, a început să dea pagină cu pagină. Încet, în reluare, până ce am ajuns la mijloc. La poster. Fata de acolo era un pic mai mare decât celelalte, părea să aibă ceva mai multe lucruri de împărtășit: ghiocul spre bliț, *boca de la verita*. Apoi a continuat să mă conducă spre ultima pagină așteptându-mi reacția. O expoziție de femei, un fel de muzeu intimist, de apartament bec, fără scame. Și nicio balubă prin preajmă. Eram mut. Se uita la mine și aștepta totuși ceva, un cuvânt măcar. L-aș fi întrebat de unde o are. Dar nu știu dacă era întrebarea potrivită. Poate mă făceam de cacao. Ce altceva să-l întreb? încercam să aleg o soluție și să fac să nu vadă cartea mea cu zei și eroi care i-ar fi stârnit râsul. Gagicile lui Zeus erau simple cataroaie bătute de vânt și ploi pe undeva prin Grecia, față de paradisul revistei din RFG, căruia Jipa Cornel abia ce-i închisese porțile. Mi-a zis:

— Ăăă... ce zici, o vrei?

Bineînțeles că o voiam. Am dat din cap.

— 25 de lei, mi-a zis.

A doua zi, eram la el cu banii și cu o mapă. Ce drum lung am făcut până acasă. Era dificil să spun ce duceam în mapa aia într-o zi de vacanță. O mapă... Am urcat direct pe casă. Alături de mapă, *Legendele Olimpului*. De camuflaj. Zeii erau de acum sfărâmați de fetele alea scorjite și ele,

dar mult mai reale decât ilustrațiile unui desenator plătit de Editura Ion Creangă. Înainte de a coborî în lume, ascundeam revista sub un val de carton de smoală cu care tata trebuia să refacă izolația planșeului. Nu știu cât de mult purta grija asta. După o săptămână însă, ajuns deasupra, de sub straturile de smoală solidă n-am mai putut scoate nimic. Nimica-nimicuța. Și niciun cuvânt nu s-a spus în casă despre chestia asta. Care dintre ei să fi fost: tata, tataie? Tristețea m-a aruncat pe alt drum vechi, al planșelor didactice din cărțile de ginecologie ale mamei: acuplare, coit, penis, vulvă *et caetera*...

Am petrecut așa câțiva alți ani de abstractizare. Din procesul ăsta anevoios se iese al naibii de greu, chinuri de născare. Eu mă adânceam. Cam așa apar năravurile. Statul la pândă, privirea pe sub privire. Chiar și poezia. Zău așa, chiar cred asta. Și, încetul cu încetul, tuleiele, coșurile, uniforma de liceu m-au adus în pragul adevărului: femei, fete - nema. Cine oare se pusese de-a curmezișul? În niciun caz eu. Știam totul despre, deși eram sigur că nu știam nimic. Refuzam să știu, pentru că acolo, în miezul adevărului, eram eu. Eu punându-mi piedici invizibile. Urmărind *Studio X* pe bulgari, după ce acopeream cu un pled geamul care dădea spre camera alor mei. Umbla vorba că bulgarii dau filme sexy. Filme cu Angela Similea și Florin Piersic, cu Corina Chiriac și Mirabela Dauer. Ardeam de nerăbdare. Tata și mama se mai trezeau să meargă la veceu, patul le scârțâia încet, iar eu țâșneam ca un iepure de câmp la un pas de infarct să închid televizorul. După golirea vezicii, a măruntaielor, burgafiiteveneau în forță. Am înotat greu prin spumele transmisiei ai cărei purici păreau niște căcăreze de capră slobozite în căldarea cu lapte. Mi-am tot făcut ochii mici-mici să întrevăd o păsărică zâmbind soarelui și vreunui haidamac care nu știe multe - nimic. Aceeași și aceeași abstractizare. O violență a refuzului atât de atent dozată, mână-n mână cu amăgirea de cursă lungă, într-un plin mit al realismului.

Zilele liceului aduseseră alte reverii. Colegele

plesneau de foliculină. Auzisem tot felul de expresii mai pământești în care trebuia să introduc tot ceea ce știam din cărțile aride ale maică-mii... Drumul înapoi, de la cuvânt la faptă... îndemnul *înainte, tot înainte!* se convertise logic în *înapoi, tot înapoi!* Ooof Fff. Presărat cu gesturi absurde și priviri galeșe. Gândul că una sau alta sunt așa și pe dincolo, adică, pe românește, curve. Curve? Dar ce naiba ascundea de fapt cuvântul ăsta? închipuiri și povești, numai și numai, cu îndărătnicie.

Și a venit toamna clasei a zecea, momentul intrării în rândul uteciștilor. Câtă tristețe era în vremea aia. Lumina filtrată a toamnei, lentoarea, practicile agricole prin viile dealurilor aflate la câțiva kilometri de oraș, pregătirile pentru treapta a doua de liceu, cunoștințele economice și cunoștințele social-politice... Plus cearta cu Dan Lazăr, colegul de bancă, căruia gestul necugetat pe care-l făcusem îi furase cuvintele. Se mulțumise cu un pumn bine plasat, topit în deltoidul meu. Aproape că nu mai puteam să scriu. Într-o stare de totală incertitudine, într-o singurătate grea, m-am urcat în autobuz în acea sâmbătă a drumului nostru spre Doftana precum un miel dus la tăiere. Acolo aveam să ne primim carnetele de uteciști, după ce vom fi vizitat închisoarea. Abia așteptam să ajungem, abia așteptam să ne întoarcem. Măcar că ieșeam din oraș, redescopeream natura. Peisajul și poezia îți sunt cele mai la îndemână când te afunzi.

Din sălbăticia pe care-o trăsesem conștient peste mine m-a scos Viorel Ardeleanu, celălalt coleg de bancă. Băncile noastre erau de trei locuri. Unul din trei putea fi salvator, și asta mi se și dovedise. Viorel și Dan erau vecini de bloc. Poate că se vorbiseră, cine știe. Cu Dan eram coleg încă din clasa întâi, nu se făcea să dăm cu piciorul unor ani. Habar n-am cum a venit împăcarea. Poate atunci când Viorel a zis:

— Băi, vecinu meu dă filme la video. Nu vreți să mergem și noi? Eu am mai fost, n-o să fie nicio problemă. Dă și d-alea...

Nu știam ce să zic. Aș fi mers, cum să nu. Mergeam

eu și la cinematograf, dar un video era altceva, mergea de minune cu tipul de clandestinitate pe care o practicam cu succes. Într-un fel, eram proverbial. Tot timpul clasei a noua reușisem să mă fac invizibil la orele de mate, nu ieșisem la tablă deloc. Iar când voiam să deschid gura, să zic ceva, să mă fac auzit, parcă nimeni nu mă vedea prin preajmă. Îndelunga exersare avea să-mi ajute și de data asta, mi-am zis.

— Păi, vin și eu, i-am răspuns.

Celulele în care comuniștii își lăsaseră oasele pradă igrasiei, bățăilor și altor chinuri nu mă interesau nicidecum. De fapt, pe nimeni nu interesa. Era în '88 și era minunat că mă împăcasem cu Dan Lazăr. Îmi pierdusem capul într-atât de tare încât reușisem să mă rățăcesc în incinta închisorii ca într-un labirint - detaliul ăsta mi l-au amintit de curând, la revederea de 20 de ani de la absolvirea liceului. Ooo, asta da, chiar era o chestie, să-ți pierzi capul.

Ne-au dus apoi și pe la „Iulia Hașdeu”, pe la „Nicolae Grigorescu”, vizite făcute în mare grabă, cu oarece suveniruri, cărți poștale cu reproduceri, achiziții chibzuite, cât să rămân măcar cu 5 lei, prețul intrării la video.

Ajunși în Mizil, am ținut-o amântrei spre strada I.L. Caragiale, unde avea să se întâmple vizionarea. Mă durea capul de la atâția ani de zile închinați închipuirilor păguboase, chit că ceea ce urma să vedem nu putea fi un pas hotărât peste graniță. Am intrat într-un apartament amenajat de un muncitor la uzina mecanică și o cofetăreasă. Plușuri de culoarea vișinei putrede atârnav deasupra tocurilor ușii, tot felul de brizbizuri răsăreau unde te așteptai mai puțin, ca și cum formele folosite la cofetărie fuseseră sursă de inspirație pentru zugravii tocmiți să le facă proprietarilor o casă frumoasă, primftoare. Erau mândri că aveau cu cine să împărtășească apartamentul vreme de două filme. Ne-au servit și ou prăjiturele de casă, nu înainte de a fi înmânat moneda în timp ce ne descălțam. Câtă grijă să nu-mi miroasă picioarele după un drum istovitor până la

închisoarea aia din manualele de istorie.

Proprietarul, un tip șantaliu cu o chică de cel mai prost gust, a început să se agite prin sufragerie cu aerul că aparatul video nu mai are niciun secret față de el. Cel mult i-ar mai fi putut agăța casetele, dar nu faci cine știe ce problemă din asta. Tipul părea să se priceapă la multe, să cârpească și un actor în film, orice – după Loviluție a făcut chiar și picturi religioase cu o bandă de scotch te scotea din necaz, chit că îți putea tăia elanul la vreo fază, mărint, în schimb, suspansul.

Ne-am așezat. De data asta, nu mi-a mai mers cu invizibilitatea. Eram printre ultimii veniți, în total vreo zece. Am apucat loc chiar în față, la capătul unei canapele, la prora echipajului nesățios. Păream răstignit, fără nicio posibilitate de a-mi mișca oasele. Mi-am zis că nemișcarea n-ar fi o soluție proastă. Dacă va fi ceva deocheat, nimeni nu se va foi, voi sta perfect în nota ambientală. Și a început un film, primul. Un film cu un vapor. Era acolo și o mireasă, oamenii se agitau pe ecran ca la cinematograf, ca la orice film de la televizor. Nimic deosebit, în fond. Vaporul nu a intrat la apă, și-a dus pasagerii de colo-colo și s-a dovedit a fi cu happy-end. N-a plâns nimeni la sfârșit, semn că mireasa n-a făcut o alegere proastă, iar afacerea în care fusese vârată de scenarist era una vandabilă – altceva nu mai știu.

M-am prins că trebuia să fie o rețetă. Un film obișnuit, apoi cel pentru care venise toată acea asistență de pe urma căreia proprietarul cu chica de prost gust avea să aibă 50 de lei în plus. Oare câte serii primea într-un sfârșit de săptămână? Să zicem că patru, deși poate că depășea socoteala mea. Se putea apropia la 1.000 de lei pe lună dacă se dovedea sânguincios. El nu stătea cu noi, își vedea de treabă la bucătărie sau cine știe pe unde. Când s-a terminat filmul, cineva din asistență a ieșit pe hol și a strigat:

— Gaaa-taaa!

Și omul a venit cu o seriozitate de pantocrator. S-ar fi putut încadra pfbî-Scționist la cinematograf, dar ar fi avut

de-a face cu golani care se așezau pe ultimele rânduri pentru a face și desface atmosfera. Totuși, i-ar fi fost greu la cinematograful. Acasă îți selectai asistența, altă treabă. A scos caseta din aparat, a introdus-o meticuloasă în carcasa de carton și a pus alta în loc. Nu a zis nimic. Era jucăria lui, o jucărie de-o eficiență pe care puțini o luau în calcul. În pauză am putut vedea mai bine cu cine împărțeam aerul. În jur erau oameni în toată firea. De fapt, ei făceau grosul asistenței. Prezența mea acolo se datora bunei relații pe care Viorel Ardeleanu o avea cu vecinul lui. A fost de-ajuns să arunc câteva priviri în jur și să mă fac mic, mic, mic de tot. Vechiul și umilul Cuore. Erau oameni pe care-i văzusem de atâtea ori pe străzile orașului, îi știam din priviri și se dovedea că preț de câteva ore eram egalul lor. Poate că le păream un tânăr emancipat. Sau poate că nici nu mă observau. Între timp, omul cu chica aia absurdă își rezolvase treaba și a ieșit cuminte pe ușă.

Filmul a început cu o necunoscută: va fi din ăla sau nu? Din ce vedeam, părea că nu, dar destul de repede am înțeles care era personajul principal, o ea. Tipa se tot întâlnea cu un individ și își găsiseră locul perfect de babardeală într-o hală. Puteai să întorci șapte mașini acolo, și tot mai rămânea destul loc. Ce naiba căuta femeia aia acolo? Nu regăseam deloc atmosfera din revista ferfenițită luată de la Jipa Cornel cu mai mulți bani decât îi dădusem omului cu chică. M-am prins destul de repede că muzica era semnalul. Partitura se schimba și pe dată hainele începeau să devină moi, niște cârpe fără viață. Ce tâmpit eram – nu asta fuseseră și înainte? Nu oamenii, femeia și bărbatul, la care priveam cu toții nemișcați, nu ei puneau preț pe textilele croite cu un oarecare ștaif? Să fi umplut hala aia cu oameni dezbrăcați, luați de pe stradă, bărbați și femei, și nu mai băgai de seamă ce îi deosebește. Aduși pe picior de egalitate, gata să facă o demonstrație de pricepere, i-ai fi depozitat, le-ai fi luat mințile. Mi-am reamintit sălile Doftanei, cu țealele pușcăriașilor comuniști agățate pe pereți în chip de exemplu și frigul de-acolo.

Când eram mic, visam să umblăm goi pe stradă, să

lăsăm harfele deoparte. Și, deodată, a început zgomotul cârnii. Fleoșc, fleoșc, un sunet perfect descriptibil. Au tot ținut-o așa până când ea s-a putut uita în ochii lui și la sfârșit au zâmbit împreună. Apoi s-au îmbrăcat fără grabă, serioși. La nivelul ăsta trebuia să ajung și eu, dar pe cine să pun laba în clasa mea? Eram opt băieți într-un efectiv de patruzeci. Trei dintre cei opt erau în camera asta și poate gândeau la fel ca mine. Dacă ar fi fost cu noi și ceilalți cinci, în clasa noastră lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Nu era nicio sfârșială, mă gândeam, nicio speranță. În două minute, dezbrăcarea, apoi cât te țineau... Ce? îmi venea să zic glandele. Termenii neutri și cifrele aferejite din cărțile maică-mii dispăruseră. Totul era dus pe apa sâmbetei. Refuzam să clilesc, eram un sfînx și tot felul de gânduri făceau un maraton halucinant prin capul meu. Aproape că nu mai vedeam nimic din ce se desfășura pe ecranul televizorului, atât de încordate îmi erau pleoapele. Camera vuia de fleoșc, fleoșc. Prea concentrat pe privire, cu gândurile căzând unul după altul te miri unde pe traseu, dar cu altele ivite ca prin minune de pe margine, nu dădusem importanță întăriturii din pantaloni. O cetate dădea să se ridice pe plaiurile voinicului. Mușchii coapselor erau fermi, dați naibii. Sistemul defensiv era bine pus la punct, zău așa.

Cele două picioare, unul peste celălalt, păreau a fi fost dăltuite așa încă din vremea lui Zeus și-mi închipuiam că ficatul îmi e scobit la fiecare secundă de privirile celorlalți. Cum să potolești o erecție când împotriva îi stă un lăstăriș îndărătnic gata să fie smuls din rădăcini? Mutarea atenției se dovedise neinspirată. Gândurile abandonaseră cu totul maratonul. Sistemul dat peste cap pe nepusă masă, avariât. Lucrurile astea se văd, bineînțeles. Pe pista de sosire se auzea un megafon gigantic lansând în eter un fleoșc, fleoșc interminabil care dădea viață hainelor mele transpirate după o zi plină de așteptare. Nu mai eram atent la film, așa cum prin față îți trec mașini, însă fără a le putea înregistra numărul, marca, pasagerii. Un vâlmășag perfect. Când unul dintre bărbații

sufrageriei a început să-și hâțâne laba piciorului, ca atunci când prinzi ritmul unei melodii, altul a tușit forțat și lumea a început să se mai destindă. Atunci piciorul de dedesubt a trecut deasupra, și aerul din plămâni nu a mai ieșit în mod organizat. Eram epuizat. Nici la orele de chimie ale profesorului Marin, a cărei pasiune pentru olimpiadele naționale ne subjugă pe ăștia mai șerpași, nu fusesem atât de încordat. Era al naibii de greu de împlânzit șarpele ăla, zăvorât în întunericul cârpit. Își simțise omologul de pe ecran și se rățoise la mine cu un elan revoluționar pentru care trebuia ținut bine în temniță. S-ar fi bucurat de-un tandem. Următoarele întâlniri ale tipei cu tipul au fost asemănătoare. Poate un pic schimbat unghiul de filmare. Fleoșc, fleoșc răsuna în hala aia ca într-o catedrală, apoi ea își puneă hainele la loc și ieșea ca și cum ar fi părăsit o alimentară. Se plimba prin oraș, bineînțeles că avea și ea treburile ei, îmi dădeam eu seama, că, vorba aia, mai adușmănește ceva engleză. Într-un fel, de pe urma filmului cu vaporul rămăsesem cu o poveste. Dincoace, mister. Fata, tipa, personajul principal nu avea de fapt nici trecut, nici viitor. Se plimba de colo-colo parcă pentru a ajunge din nou în hală. Nu mai văzusem așa neastâmpăr. Cred că nu știa ea prea multe drumuri prin orașul ăla american. Și nici prea multă lume nu părea să cunoască. Poate un pic pe tipul cu care pornea iar și iar megafonul cu fleoșc, fleoșc. De fapt, am tras eu încă o concluzie, nici pe el nu-l cunoștea cine știe ce. Se înțelegeau mai mult din priviri, ceea ce nu era puțin lucru. Cădeau la învoială atât de repede, încât cuvintele păreau inutile. Așa cum nici în sufragerie nu era nevoie de cuvinte, poate doar la sfârșit, când unul dintre bărbați s-a ridicat cu greu, a deschis ușa și i-a comunicat proprietarului dregându-și glasul:

— Gaaa-taaa!

Ușa a rămas deschisă pentru a se risipi tensiunea, iar proprietarul cu chică a venit, a scos caseta din aparat și a băgat-o la locul ei, în carcasa de carton, în vreme ce noi încă ezitam să ne ridicăm, ținându-ne stoic respirația și mișcându-ne labele picioarelor aritmice. Nimeni nu avusese

nevoie să meargă la veceu.

canș»

duism 9-țiu lunjv

Am 30 de ani și încă n-am învățat să spun nu. Aș face orice ca să evit un conflict, dar îmi place enorm să le inventez. Fumez prea mult, răcesc prea des, iubesc oamenii blânzi, animalele, copiii și umorul negru. Îmi place să scriu pe muzică, să dorm, să beau raki, să cred că am fost, pe rând, turcoaică și Oscar Wilde și să merg la țară cu iubitul și cu motanul. Vreau să se spună despre mine că am fost un om bun.

— Ș* rima dată când am văzut un film porno, am fost ÎN* foarte rușinată, cea mai rușinată din viața mea. O singură dată am mai fost atât de rușinată, dar W despre asta o să povestesc mai încolo. Aveam cam 19 ani, eram îndrăgostită și tocmai îmi oferisem pentru prima dată trupul - iertați confesiunea intimă - unui bărbat de care eram îndrăgostită până peste urechi.

Îmi doream foarte mult să-l fac fericit, de-asta am făcut cu el ce-am făcut fără să fim căsătoriți. Știți dumneavoastră ce-am făcut. Mi-era teribil de rușine de fiecare dată când o făceam cu el, și din cauza asta nici nu prea îmi mai aduc aminte mare lucru, pentru că țineam mereu ochii închiși. Nu mai știu, nici dacă știa să mă mângâie, pentru că îmi păstram pe mine cât de multe haine puteam. Sinceră să fiu, mi-era rușine de corpul meu și nici nu eram foarte sigură dacă sunt în regulă, dacă totul acolo arată cum trebuie, nu vreau să intru în amănunte, dar nu-mi plăcea foarte mult partea aia a corpului meu, adică îmi plăcea și mai puțin decât restul, și mă temeam că sunt urâtă din cap până-n picioare, n-avusesem pe cine să întreb, părinții mei nu vorbeau niciodată de lucruri din astea, suferind de niște spirite rușinoase pe care le-am moștenit printr-o educație severă. Cu toate astea, când se termina știți dumneavoastră ce, aveam o stare plăcută, poate datorită satisfacției sufletești, și adormeam imediat.

Și, adormind eu așa o dată imediat după știți dumneavoastră ce, s-a întâmplat să mă trezesc. Acum sunt

convinsă că destinul m-a trezit, atunci credeam că sunt doar zgomotele care vin dinspre calculator. Pentru că bărbatul ăsta pe care îl iubeam era treaz și icnea. Icnea și făcea ceva extrem de rușinos în fața calculatorului, și, pentru că era cu spatele la mine, am văzut bine la ce se uita și, mai mult, am ghicit din instinct ce anume făcea el, știți dumneavoastră ce. Mi-a fost de cinci ori rușine: pentru mine, pentru el, și pentru cei trei oameni de pe ecran.

Noaptea aia a fost prima mea noapte de insomnie, până atunci nu mai suferisem o rușine adevărată care să mă împiedice să dorm, pentru că rușinile mici te feresc de rușinile mari și te ajută să dormi liniștit. Dar asta se terminase pentru mine. În noaptea aia, mi-am făcut o grămadă de griji că m-am încurcat cu un vicios periculos pe care, mai rău, n-o să-l fac niciodată fericit. Că tot timpul când e cu mine, și mai ales știți dumneavoastră când, se gândește la femeile ălea de pe ecran. Sau poate la bărbatul ăla de pe ecran. Că are un apetit nesănătos cu care rușinea mea va avea multe de îndurat. Că îi place mai mult sexul decât dragostea. Că am avut dreptate că sunt urâtă. Așa m-am chinuit cât timp am văzut, din spatele lui, primul meu porno.

Dup-aia el s-a culcat, eram acasă la mine și ai mei erau plecați la o nuntă adevărată, iar eu am rămas cu ochii în tavan până dimineață. El a plecat și eu nu m-am dus la facultate, am stat pe internet și m-am uitat la al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea și al șaselea porno din viața mea. Când a sunat, i-am zis că sunt un pic răcită și nu vreau să ne vedem, și el m-a crezut pentru că aveam vocea un pic răgușită. Asta pentru că făcusem și un anumit lucru, știți dumneavoastră ce.

Mi-e rușine și acum când mă gândesc de câte ori am făcut-o și cel mai rușine mi-e că-mi plăcea să mă uit mai ales la femei, nu la bărbați. M-am speriat chiar că poate am orientări mai rușinoase, dar dup-aia am ajuns la concluzia că poate e pur și simplu pentru că trupurile femeilor sunt mai frumoase decât ale bărbaților. M-am dezbrăcat de tot și m-am uitat în oglindă. La mine nu era

așa. Aveam un pic de burtică. M-am așezat pe jos, așa dezbrăcată, și am făcut o sută de abdomene. Mi-a plăcut să mă mișc așa dezbrăcată, când făceam ce făceam cu băiatul, nu eram niciodată dezbrăcată. Și nici nu mă mișcam. Pe la abdomenul 35 am început să gâfâi de efort. La început gâfâiam tare urât, dar dup-aia, pe nesimțite, concentrându-mă să scot sunete mai frumoase ca să uit ce grele sunt abdomenele, m-am trezit că fac la fel ca femeile din filmele ălea, știți dumneavoastră care. Și nu suna rău deloc. Am ajuns la concluzia că sunt talentată la asta. Sau cel puțin aveam potențial. Am și exersat mult, recunosc. În fiecare zi, îmi puneam, în funcție de cum apucam, două-trei filme din ălea care mă stimulau psihologic să-mi doresc un trup mai frumos, apoi mă dezbrăcam și făceam exerciții. Nu numai abdomene, făceam și genuflexiuni, contorsiuni, podul și tot felul. Și, ca să-mi produc o plăcere estetică pentru a uita de efort, gemeam. Doamne, ce frumos mai gemeam! Din ce în ce mai frumos. Un singur lucru mă chinuia groaznic: mi-era rușine să gem atunci când făceam cu el știți dumneavoastră ce. Eram obsedată că o să se prindă de toată treaba, și anume că l-am văzut ce făcea și că am devenit dependentă psihologic de latura motivațională a filmelor știți dumneavoastră de care. Era foarte frustrant – cu el stăteam nemișcată și mută de rușine, iar după ce pleca el gemeam și mă mișcam ca o zeiță.

Într-o zi însă, era cât pe ce să mă prindă mama când făceam gimnastică, așa că am luat o pauză. Am continuat să fac cu el știți dumneavoastră ce, dar îmi lipsea mișcarea și simțeam că mă îngraș la loc. Așa că mi-am făcut abonament la sală. Acum vine partea cea mai rușinoasă, așa că o să povestesc mai repede: făceam la sală exercițiile ăstea și mă uitam la tipul ăsta drăguț, tot numai mușchi, care se mișca impecabil, și mintea mea a luat-o razna și, fără să-mi dau seama, mai mult din reflexul asociat cu exercițiul fizic, am început să gem dumneazeiește. Doamne, cât de rușine mi-a fost când mi-a spus: „Uau, ce porno ești!”. Atunci mi-a fost a doua oară cel mai rușine, și pot

spune că tipul ăsta a fost primul bărbat care m-a făcut să gem cu voce tare, și nu-mi doream decât să-i arăt că pot-și mai bine de-atât, într-un context mai puțin rușinos decât o sală de fitness. Așa am ajuns la el. Ideea a fost a lui, dar sunt sigură că i-a venit pentru că auzise cât de talentați sunt, așa că am filmat împreună primul meu porno. N-am văzut filmul nici acum, și nici pe celelalte aproximativ douăzeci. Pur și simplu nu pot, mi-e foarte rușine să mă uit. Dar trebuie să filmez nonstop, pentru că numai așa am șanse mai multe să mă vadă pe net iubitul meu de la 19 ani, să apară la ușa mea (tot acolo cu părinții locuiesc) și să-mi spună că sunt cea mai tare fantezie porno a lui, că gem și că mă mișc ca o zeiță. Pentru că (mi-e foarte rușine să recunosc) încă mai sunt îndrăgostită de el până peste urechi.

Din ce în ce mai mișto y

Idealul meu în viață este să fiu Om, dar deep down în my heart o să rămân mereu o punkeriță nenorocită.

gjj\$” e la 15 ani, intervine sentimentul că toate curiozitățile tale legate de sex se apropie de final. Adică jk mai ai puțin și afli tot. Eu, una, m-am simțit nașpa W când au început să-mi crească sânii, că voiam să-i ascund, apoi, inevitabil, m-am simțit nașpa că au încetat a mai crește, când speram la mai mult. Tot atunci mă luptam și trăgeam de păr, voiam să mai stea un pic copilăria în viața mea, știam, instinctiv, că ideea de „poluții nocturne” are și-un soi de vinovăție, dar și de firesc.

Coaja de banană îmi surâdea ironic, așteptându-mă să calc pe ea.

Vară-mea avea ceva mai mult decât mine, deși era cu un an mai mică, avea televizor. Zâmbetele pregătitoare celor din discotecă (vin termen deja desuet) se desfășurau la ea acasă, întâi un dans, două pe covorul persan din sufragerie pe 2 Unlimited, apoi așteptarea punctului-cheie, ora 12 noaptea.

Prima oră 12 noaptea bineînțeles că mi-a modificat, pe moment, tot ce știam sau bănuiam. Adică: „Hai, frate, să ne uităm și noi la un film tare”. Pe vremea aia, filmele

tari erau aproape ca niște comedii britanice. Seci, multă poveste inutilă, cam de 15 preludii și, cum altfel, nemțești. Sau, oricum, titrate în germană.

Am văzut cu sufletul la gură niște Heidi, aproape toate cu codițe împletite, cărora le dădeau târcoale un soi de motocicliști-mecanici auto-profi de sport, *like*, care se tot agitau, vorbeau, zâmbeau aproape disperant de mult, fără să treacă la un presupus și evident pas următor. Ceea ce, bineînțeles, îmi creștea și descreștea pulsul, generând o încordare înfiorătoare. Mă gândeam că voiam să treacă totul mai repede, să văd dacă doare în primul rând. Mă simțeam de două ori mai prost, mai ales pentru că eram virgină. Apoi, când nu mai speram cam deloc, apare primul sân înconjurat de buzele unui tip cu mustață. Vară-mea (cu televizor) îmi spune, zâmbind relaxat:

— Ee? Hai că începe! apoi s-a uitat cu grijă la clanța de la ușa sufrageriei, ca nu cumva să o apese ta-su vitreg care dădea la jir în camera cealaltă, care, convertit la o deviație a creștinismului, ne dăruise amândurora două bilete dus în iad din momentul în care am început să mirosim a tutun. Nu voiam să trecem deci la un nivel mai înalt al păcatului în ochii săi. (futu-l în gură).

Motoretistul mustăcios se juca cu sânii bieteii fete ca eu mîngiuțele acelea gumate, părea mai degrabă că vrea să facă mușchi la mână decât să-i facă altundeva, noroc cu Heidi care, făcându-i-se cald, i-a îndreptat elegant atenția către o pădure norvegiană, dezvelindu-și complet trupul.

Încercam, nu neapărat cu succes, să gândesc rațional. Până acum, tot ce-i arătase Heidi trebuia dus la gură, pe sistemul ăsta, el i-a îndepărtat excesul de picioare, relaționând numai și numai cu pădurea. Mustață pe barbă, ca să zic așa. Doar din cauză că-mi gestionez bine gândirea, am putut să presupun că cu limba lui, de fapt, atingea toate punctele ce trebuie bifate, iar Heidi, cu o expresie desprinsă din spectacolele de operetă, își recita replicile care prevesteau un final spectaculos. Mecanicul auto se gândi că e timpul să-și pună cheia franceză pe masă, așa că lepădă cu profesionalism desăvârșit

pantalonii și... fără și, fiindcă chiloți nu avea.

Atunci m-a lovit. Pula era mult mai mare decât îmi imaginasem. Aproape că ieșea din televizor și venea spre mine. Noroc că tot Heidi a salvat situația, înghițind-o. Zic bine înghițind-o, pentru că acadelele copilăriei mele nu au trebuit supte cu tot cu băț. În sufletul meu, aproape indecis dacă să facă infarct sau măcar să se pișe pe el, s-a creat o nouă senzație. Cea de vomă. Heidi nu avea aceeași senzație, aparent, doar că ochii i se bulbucaseră, pe gât i s-au conturat în HD venele și, fiind o ființă nesubacvatică, se oprea din când în când să tragă aer pe gura cu care și spunea, în stil death-metal erotic (în germană):

— I LOVE SUCKING DICKS!

Am tradus acum, să nu pic, Doamne ferește, de poliglotă.

Meșterul Manole a cărui unealtă dispărea și reapărea trecu la pasul acela. O propti, zic eu incomod, într-o poziție ce mai devreme sau mai târziu face apă la genunchi și făcu ceea ce știam că așa se face, aflasem în timp ce-l înmormântam pe Moș Crăciun. Dup-aia, acel dus-întors nu m-a ca să zic așa, dat pe spate. Adică, OK, mai făceau niște reorganizări, dar tot aia era.

Atunci a intervenit momentul umoristic în care am început să comentez cu vară-mea. Mie mi-a luat o piatră de pe inimă, m-am degajat, n-am mai avut tentația să termin odată cu ei, m-am detașat, rămânând doar un soi de implicare pe care o aveam la meciurile Steaua-Dinamo. Voiam gol.

Asta voia și profu de sport, numai că mi-a demonstrat că reușita e să dai pe lângă poartă. Și anume, s-a întors fix în minutul '89, uitând totul de la mână pân' la gură, și s-a oprit în dreptul unei limbi roșii și, ca o șampanie desfăcută de Revelion, și-a sărbătorit corpul, tremurând așa actoricesc, iar eu atunci, ca o megaproastă care eram, am început să plâng, simțindu-mă ca Laura Palmer *versus* Bob.

E adevărat că nu mă așteptam să mă simt în plus, dar m-am simțit ca și cum aș fi privit intensiv pe gaura cheii.

Mi-am dat seama că doar ca a treia persoană poți

vedea un film de gen. Vară-mea mi-a adus un pahar de suc de kiwi, la dozator, și mi-a spus:

— Să vezi că, cu timpul, n-o să mai fie așa.

— Dar cum?

— Din ce în ce mai mișto.

î.

— Vi

MOROSĂNU

Lecția

Seara scriu într-un jurnal de antropolog care stă pe noptieră lângă *Scenes from Provincial Life* de William Cooper și *Sebastián în vis* de Radu Vancu. Mă bucură concertele de jazz, filmele documentare, plantele mele care cresc în ghivece și mersul pe bicicletă. Fac parte din organizația secretă a veverițelor nemuritoare și din proiectul „Povestiri fără filtru”. Îmi plac străinii și, câteodată, sălbăticia.

Pentru că ele, primele corpuri albe uleioase muncindu-se-nnode schnell überschnell über geschlecht mi s-au evaporat pe loc.

Oameni lucioși ca marțienii, dezpiețiți & dezosați, secreți

Scurși sub covor - tezaurul lui F. - arheologi bărboși îi vor găsi.

De după colțul paginii: green kryptonite!

Mici action heroes în costume epilate, ei nu m-au urmărit, nu m-au mișcat; n-am cum să-i scriu.

Și-atunci. Alt porno, altă seară.

oygștea e așa naivă, c-ai s-o ascuți atent. Io cred.

Se-ntâmplă într-o vară, la crepuscul. Scara B, Altamira, Lascaux. Vecina mea Andreea, negricioasă și creată ca un caniş. Fără prea mare talent la desen. Văzuse ea ceva, *știa* - trăise un prim porno mai viu, mai memorabil. Când a ieșit pe-afară însingurată, cu creta-n buzunar, și m-a chemat.

Eu mă jucam c-un bețișor, o piatră zimțată, niște cioburi. Și-un capac de Pepsi poate. Le ordonam. Aerul era

oranj, lumea deplină. Nimeni în jur să vadă înserarea. Acel sfert de ceas incert, când felinarele șovăie să se aprindă, când

Seymour apare din mijlocul liniștii și-ți spune să renunți la a ținti bilele lui Ira. Exact acel sfert de ceas. Îmi simțeam fața caldă, palmele prăfoase, eram singurul martor al universului. Și-atunci, în loc de Seymour, a apărut Andreea. Avea vreo 12 ani, eu 7 - 8, și nu ne prea jucam împreună. Era în gașca fetelor care săreau elasticul lângă terenul de fotbal. Exersau cu spor mai ales în pauzele meciurilor, când era rândul lor să aibă spectatori. Performau săriturile ca pe-un dans. Cu părul prins strâns, serioase, captate-n ritual, ignorau privitorii. Doar codițele zvâcneau. Concentrate la ordinea mișcărilor ca la ceva esențial, știut doar de ele.

Dar acum ceata de codițe fâșnețe nu era prin preajmă, Andreea trebuia să se mulțumească cu mine. Mi-am lăsat universul meu mic din jurul bețișășului în repaus și m-am dus curioasă spre scara B. Andreea era mai îmbufnată ca de obicei, de parcă cineva tocmai îi rupsesse pagina <trtema din caietul de curat și-o pusese s-o scrie din nou, de la început. Ne-am așezat pe treptele reci. Nimic de făcut. Nimic promițător la orizont. Atunci când vine, vacanța mare nu e niciodată așa cum o aștepți, nu e plină de jocuri și concursuri și parada modei. Toți copiii pleacă în tabără, la bunici sau la mare cu părinții și te trezești singur în fața blocului, captiv într-o zi de vară nesfârșită, fără evenimente, fără desene animate. Iar biblioteca județeană „G.T. Kirileanu” e închisă! Dar pe Andreea mai era ceva care-o nemulțumea în acel moment. S-a ridicat în tăcere și-a făcut câțiva pași spre parcare, fără o țintă anume, ca o eroină misterioasă care vrea să fie singură cu gândurile sale. Stătea între Dacia portocalie a familiei Groza și Oltcitul lui nea Titi sărut-mânușițele, pescarul bronzat de la patru. Singurele mașini care nu plecaseră în vacanță. Ultima răsuflare a soarelui, roșu-închis, se strecurase printre blocurile duplex, așezându-se pe acoperișul unicului garaj - o construcție mică și

stingheră care părea să nu aparțină nimănui. Nu mă așteptam să mai urmeze ceva în seara aia. Dar Andreea se așezase pe vine și părea să schițeze cu creta primul pătrat dintr-un șotron. Am alergat la ea dând din coadă: o să ne jucăm! A desenat tacticos cifra 1 în mijlocul pătratului, adăugând la bază o liniuță orizontală care ancora cifra, îi dădea importanță. Arăta ca un 1 desenat pe un pedestal, ca atunci când spui emoționat: locul întâi. Apoi s-a apucat să traseze următorul pătrat, dar s-a oprit brusc la a doua latură. Entuziasmul meu o nemulțumea.

— N-am chef de șotron!

S-a ridicat și s-a dus din nou spre treptele de la scara B. Erau multe trepte, vreo douăzeci, aproape la fel de multe ca cele dintre etaje. Asta pentru că blocul nostru era nou construit și făcuseră un parter înalt ca să pună acolo „ceareul”. Un cuvânt misterios. CAR pensionari.

Eram gata să mă întorc la cioburile mele și s-o las pe Andreea cu enigmele ei – mofturile feminine nu mă impresiona –, când m-a strigat, de data asta pe un ton mai hotărât, ca să-mi arate ceva. Desenase un arc de cerc cu un moț în vârf.

— Ce-i asta? m-a întrebat scurt, ca o profă care te scoate

*

la tablă.

N-am răspuns, ceea ce părea s-o mulțumească.

— O puță de femeie! a venit lămurirea. Cu păr! a continuat în timp ce trăgea niște liniuțe pe arcul de cerc.

M-am așezat lângă ea pe o treaptă în timp ce desenul se desfășura pe treapta imediat următoare. Acum Andreea schița un al doilea arc de cerc, din care ieșea un Țumburuc mai mare.

— Și asta ce-i?

?!

— O puță de bărbat! Cu păr!

Cele două puțe aproape că se atingeau la nivelul moțurilor.

— Și acum ce fac o puță de femeie și o puță de

bărbat? m-a întrebat cu tâlc, de parcă abia aici venea greutatea problemei și primele cerințe fuseseră doar așa, de încălzire.

Se vedea că tăcerea mea o satisface: atât îmi trebuia, să dau rezolvarea corectă, că imediat m-ar fi trimis la locul meu în bancă cu nota 2. Mă privea cu sprâncenele ridicate și buzele strânse. Pe obrazul drept, care era spre mine, avea o aluniță neagră lunguiață care părea să tot crească odată cu tensiunea așteptării răspunsului.

— Se fut!

Nimic mai abstract și mai esoteric. Totuși, m-am prefăcut uimită. De după masca bosumflată, Andreea triumfa. Qar lecția nu se terminase. Cu creta între degete, a trecut la următoarea treaptă. Un arc de cerc și-un ȕmburuc.

— Ce-i asta?

— ...o puță de femeie?...

— Cu păr!

Alt arc de cerc, c-un ȕmburuc mai mare.

— Și asta?

— O puță de bărbat.

— Ce fac?

— Se... fut?

Andreea începea să aibă încredere în potențialul meu intelectual. Dar un profesor bun repetă formula de mai multe ori, până când se asigură că elevul a înțeles pe deplin. Andreea execută desenul pe următoarea treaptă, apoi pe următoarea și tot așa până sus. Apoi din nou, de sus în jos. Fiecare treaptă etala acum între patru și șase puțe. Se lăsase seara. Dintr-o bucătărie de la etajul unu se auzeau clinchet de tacâmuri și uleiul sfârâind în tigaie.

Repetasem mantra „o puță de femeie - o puță de bărbat - se fut” până la plictiseală, pe un ton gradual șovăitor-hotărât, ca să-i arăt c-am priceput, știu acum, să trecem mai departe. Dar Andreea era de neoprit, ca un fizician dement, ciufulit, care e convins că va explica originea universului trasând semne albe pe suprafața unei table. Doar că formula ei nu evolua, nu trecea mai departe

de cei trei pași. Era ca un bastonaș încovrigat din caietul de caligrafie pe care trebuie să-l pictezi cu stiloul pagini întregi până atingi perfecțiunea. Semăna prea mult a lecții și prea puțin a joacă; voiam să mă duc înapoi la cioburile mele.

Ușa de la bloc s-a deschis, și domnul Popa a apărut în șlapi, cu găleata de gunoi. A coborât târșăit, călcând nepăsător peste regimentul de puțe în papucii lui chinezești, verzi, cu țepi fachirici de masaj pe interiorul tălpii. Ne-am oprit cuminți din procesul didactic. Îi urmăream degetele de la picioare. Când au ajuns lângă noi, i-am spus în cor:

— Bună searaa!...

— Ne-a răspuns absent și-a continuat drumul spre gunoi. Nu părea deranjat că împodobisem scările cu organe sexuale. Asta a scos-o pe Andreea din febra creației. Se așteptase poate ca actul ei porno-disidento-artistic să atragă niște muștruluieli din partealului adult. Sau măcar niște explicații suplimentare.

Mai departe nu știu ce s-a întâmplat. Vraja se rupsese. Părinții au ieșit la geam să ne cheme în casă. Sau ne-am dus de bunăvoie.

A doua zi, în tăcerea luminoasă a dimineții, fragmente de puțe stinghere, dezvelite, așteptau să se lipească de tălpile locatarilor scării B care se îndreptau, imperturbabil, spre serviciu.

k

ar

— *Am-a*

ar.

„*Me (a) t „Titus Steel* în România într-o țară normală

Femeie

Feministă

Realizatoare/Moderatoare programe mass-media
împlinită

Proprietară

Iubită

Producătoare programe radio Speră... Chiriașă Iubită

um cine e Titus Steel? Întrebarea e: Cât e Titus Steel?

Să fie vreo trei-patru ani de când tainele reporteriei de departament politic aveau să-mi reveleze conexiuni nebănuite între un partid neaș și o pulă repatriată.

Și atunci, ca și acum, cursorul aluneca fin din politic în monden și invers. Așa că, de era vreun cântăcios sau vreo nudistă profesională care decidea să intre în politică, trebuia să *acoperim* subiectul pentru proximal jurnal.

Norocul meu că ăsta era totuși un subiect de „conservă”, adică relativ atemporal, pentru că trei zile am săpat după numărul de telefon al sus-numitului. Încă vreo trei m-am tot conversat cu el, într-o potrivire perfectă... de agendă. Predocumentarei „a durat cinci minute: *Google - Titus Steel - primul rezultat: „Actorul XXXs-a întors în România...” al doilea rezultat: „Starul porno Titus Steel se înscrie în PD”*. ATÂT!

Plec împreună cu echipa de filmare (un șofer și un operator) spre Corbeanca. Cu toții gândim: „Stă în Corbeanca! Are bani, nu glumă! Dar a ști... futut pentru ei!” Interviu era stabilit pentru orele 13.00. Noi, ca profesioniștii, ajungem cu un sfert de oră mai devreme la o adresă incertă, indicată stângaci de domnu’ într-o română stricată, cu o zi înainte.

O fundătură fără nume, fără numere. În toate direcțiile, numai viloaie. Sun. Nu răspunde. Încercăm să ghicim care o fi poarta. O luăm prin excludere. Dintr-una din curți iese, ca să arunce gunoiul, o femeie de vârstă medie, cu aspect fățiș bisericos. Menajera, zic! Mă dau repede jos din mașină să o interoghez prompt. Formulez în minte întrebările: „Vă rog, fiți amabilă, aici locuiește domnul Titus Steel?” (yeah right), „Bună ziua, locuiți aici?” (nu merge), „Cum l-o chema de fapt?”. Până să pronunț, zăresc în curte doi copii jucându-se cu un câine. Clar! Fac cale-ntoarsă.

Sun din nou. Nu răspunde. Se făcuse ora 13.00. Mai avem puținică răbdare. Începem să aruncăm priviri prin crăpăturile gardurilor, în speranța că putem identifica „un ceva” specific unui star porno. Nimic! Sun iară. Telefonul

închis. Se face 13.30.

Băieții dau primele semne de renunțare. Șoferul întoarce mașina și mai stăm preț de cinci minute pe loc; inspirat și ecologist, oprește motorul. Imediat exclamă: „Ssshhhhh! Liniște! Ascultă!” Ciulim urechile: gemete, strigăte înfundate – ASTA E! Secunda doi: Aoleuuu... Asta e?!

Cu un straniu sentiment de teamă, parcă într-un cadru și pe fundalul sonor din *Pantera Roz*, pășim încet spre sursa sunetelor. Operatorul și cu mine ne țineam respirația ca să nu ne disturbe auzul. Mai aproape ca oricând. Retinele și timpanele noastre erau deja dincolo de gard, când... brusc, zgomotos și cu totul neașteptat, se deschide violent ușa principală: două fete goooaaaleee, ude, lipicioase și gălăgioase ies și închid ușa după ele. Ele nu ne văd; noi tot nu respirăm. Într-un ortodoxism extrem, rușinat, operatorul își acoperă privirea și ruinează întregul tablou, pentru că astfel fetele devin conștiente de prezența noastră și, de-a dreptul speriate, intră, la fel de brusc precum ieșiseră, în casă.

Blocați și silențioși, pirogravăm cu privirea ușa de la intrare. Spectrul vizual era acum nișat pe clanța la al cărei nivel exact, într-o nanosecundă, apare o megamătărângă nonerectă. Zoomul și focusul dau testul suprem – clar, funcționează în parametri normali; mă săgetează bancul cu dilema pulii (Ce e pula? Zgârci sau mușchi? R: Depinde de cine întreabă); creierul are probleme în a stabili ordinea prioritară a acuității celor două simțuri aflate în conflict – vederea sau auzul; suprarealist și creanghian, „scârbavnicul mădular” rostește:

— Scuze pentru întârziere! Am avut de tras un cadru mai lung... – gândesc: *mai* lung?!

Acum știu însă că lumina prânzului și elementul-surpriză au fuzionat într-o oarecare imagine augmentată, întrucât reperul stabilit atunci avea totuși să-și mai găsească un omolog, fericite pentru mine!

— Fac repede un duș și ies să stăm de vorbă! continuă, pe jumătate deja „retras”.

Întorși în mașină, n-am scos niciunul nicio vorbă. Operatorul, parcă pus pe pilot automat, scoate tacticos camera, îi face setările, îmi întinde microfonul și așteptăm. Ne întrerupe din așteptare, bătând în geamul mașinii, un băiat brunețel, destul de scund, aparent proaspăt bărbierit, după ușoara iritație întinsă pe toată fața.

— Ce-o mai vrea și ăsta? zice deranjat șoferul, care nu avusese curajul să ne întrebe nimic, dar care se conformează complice și deschide geamul din dreptul meu.

Mă uit la străin și, înțelept, îl las pe el să vorbească primul. El zâmbeste:

— Încă o dată, scuze! Am rămas și fără baterie la telefon, și...

— Aaa, sinapse rapide: It's good to put a face with a *cock*!

Ei, apucă-te acum și intervievează! Cui îi mai păsa de intențiile și direcțiile lui politice, de faptul că voia să se înscrie în (la acea vreme) Partidul Democrat doar pentru că era fan de-al lui Băsescu – și asta pentru că aveau/au o pasiune comună... nu blondele, nici sexul, ci bărcile –, cum că primul lui proiect legislativ ar fi fost legalizarea prostituției (cum altfel)? Mă durea pe mine-n... deontologia și profesionalismul reporteritei de politic care avea de livrat un material jurnalistic; muream de curiozitate și așa fi vrut să profit de oportunitatea de a avea un *live inside view* al industriei porno mioritice, mai ales că avusesem un *preview*.

În plus, mai aveam o problemă: din timp în timp, interviuul meu își ștergea colțurile gurii fie cu mâna întreagă, fie cu câte un deget. În alte circumstanțe, gestul putea chiar să pară firesc, nu constituia un gest delict, dar în asociere nemijlocită cu gândurile mele, cu ceea ce se petrecuseră anterior, cu ușoara roșeață ce-i acoperea fața și cu frecvența cu care îl făcea, pentru mine avea un singur sinonim: limbi în pizdă a.k.a. cunilingus. Deci, pentru mine, întreaga întrevedere s-a desfășurat sub imperiul războiului dintre conștiință (care mai arunca ici-colo câte o întrebare, doar ca să scape mai repede) și imaginația

care rula propriul film alcătuit din secvențele de mai devreme, repetate prin alternanță, înserând pe alocuri propriile-i variante și adnotări. Pe scurt, în timpul interviului propriu-zis, nu prea am habar despre ce-a vorbit nea' Steelu'. Noroc cu montajul și postprocesarea.

Cu politicu' am lămurit-o rapid - nu știu dacă din cauza mea Titus Steel nu e Cicciolina de România, varianta masculină. Pe-atunci era cetățean german și de la mine a aflat pentru prima dată că, pentru a deveni membru cu drepturi depline al unui partid politic din România, trebuie să ai cetățenie română. Așa că am oprit repede camera.

În schimb, *offthe record-ul* legat de producțiile XXX a mers brici. Știai că el e și regizor, și producător? Știai că rar „joacă” în același film cu soții, respectiv soțiile lor, tocmai pentru ca acasă la ei „să facă dragoste, nu sex”? Știai că și soția lui Ștefania, alias Jasmine Rouge, are aceeași meserie? Știai că, în schimb, o distribuie în filmele lui? Din seria: decât s-o fut eu, mai bine s-o fută alții! Corect, nu?! Știai că un casting pentru un astfel de film se face în primul rând pe baza analizelor medicale, și nu a centimetrajului *în* sau *oul*”. Știai că moaca futălăului nu e obligatoriu să apară în film, dar muianul starletelor da? Vezi?! Aveai lacune majore!

Am aflat că nu locuia la adresa din Corbeanca și că vila (pe trotuarul căreia s-a purtat întregul dialog filmat sau nefilmat) era închiriată ca locație de filmare. Întârziase pentru că fusese „reținut” pe platou, unde se turna *Albă-ca-Zăpada și cei 7 magnifici* sau ceva de genul ăsta, iar fetele de la-nceput interpretau cele două roluri feminine din poveste: una era prințesa neajutorată, iar cealaltă mama vitregă și rea, deși, când le-am văzut noi la lumina zilei, amândouă erau albe ca zăpada peste tot!

Am rămas totuși cu un neajuns. Nici măcar n-am obținut un *free-pass* pentru platoul de filmare, întrucât se lucrează profesionist, iar actorii aveau nevoie de o pauză bine meritată, în care să se pregătească pentru următoarele duble, triple sau înșeptite.

Dar, pajafrazându-l pe Titus Steel, îndrăznesc să

închei astfel: speranța și penisul nu mor niciodată!
Acesta a fost primul meu Porno. *Star Porno*.
MATE! PLEÖJ

*

Violul și prosopul

Matei Pleșu a început să publice, din 2005, în reviste soft (*Aspirina săracului*), hard (*Plai cu boi*) și chiar serioase (*ALIA*). De asemenea, traduce din engleză și din germană. Dar, cel mai important, în iarna lui 1998, a petrecut o noapte grea, sub auspiciile numelui „Fabian”, cu care l-a botezat, din greșeală, o femeie ușoară. Lăsând la o parte câteva episoade decente (Facultatea de Filosofie, cinci ani petrecuți la o organizație umanitară iezuită și experiența actuală de secretar de redacție la *Dilemateca*), e limpede ca lumina zilei că numele revistelor în care a scris (*Aspirina săracului*, *Plai cu boi*), profilul companiei farmaceutice la care a lucrat la un moment dat (anticoncepționale și antimicotice) și chiar tradusul, în general, ca îndeletnicire, l-au predispus în modul cel mai firesc la întâmplări mai mult sau mai puțin obscene, cum este și cea care urmează.

rău peste tot. La gară, pe Ștefan Furtună, în Plevnei, pe străzile Vespasian, Fluviului, Banat, Transilvania, pe centura orașului, la marginea Pantelimonului, în povestirile triste ale câtorva prieteni. Li se spunea parașute, ciochiste, muiste, plesnitori, janghine, clante, umblărețe, boarfe, balerine, ștoarfe, pipițe, putori, centuriste (iar mușterilor, îmi plăcea să cred, centurioni), în sfârșit, „fetițe”, „fete” sau „femei”: zeci de nume, după demonii din mintea fiecăruia, ale aceleiași, unice, făpturi – planturoase sau pricăjite, vioaie sau pleoștite, despuiate sau înfofolite. Zi și noapte, te ademeneau în fel și chip: îți săreau în drum, țipau măscări, te apucau de șliț, clămpăneau deșuchet din limbă, ca niște șerpi boiți, cu limbi grele, de vacă, scuturau din fund, își strângeau țâțele-n pumni, își ridicau fusta și-și coborau decolteul, de nici nu mai știai ce să faci – să te superi, să fugi sau să te repezi la ele.

Cu capul împuiat de istorisiri, invadat de priveliștea abundentă a zilei și de oferta stridentă a nopții, am decis, într-o bună seară de iarnă, împreună cu un vechi cardaș și tovarăș de boacăne, că a sosit momentul să trecem și prin asta.

Am pornit spre zona mucedă și dulce a Buzeștilor, la bordul primei mele mașini, un Peugeot 504 străvechi, model '69, larg ca o corabie, cu canapele ponosite din piele, o mașină din alte timpuri, mâncată de rugină, cu frâne slabe, radio mono și trapă în plafon. Ne învârteam pe străzi, fără să ne putem decide, oprind la semnele complice ale peștilor și codoașelor și ascultând, cu chipuri impasibile, mimând rutina, detalii năucitoare despre performanțe nemaivăzute, oferte și prețuri

— Toate într-un argou formidabil colorat. Unele fete trimiteau la înaintare un puradel de nici șase ani, care-ți turuia versat meniul serii, cu dicție și intonație negustorească, cu tonalități și expresii de bătrân stricat. Erau atât de scunzi, bieții copii, încât, când se apropiau de portieră, încetai să-i mai vezi și puteai crede că oglinda mașinii e cea care-ți vorbește, ca-n basme, și-ți face promisiuni deșarte, din care nu lipsea niciodată formula fixă, o redau întocmai: „muie-pizdă-țâțe-cur”.

— Tot evantaiul de prestații, adică -, o alcătuire tetrap-rtită, esențializată, care-mi amintea de *Violul* lui Magritte: un chip de femeie, cu sâni în loc de ochi și cu un pubis în loc de gură. Dată dracului oglinda asta... Dacă te vedeau mai „de la oraș”, mai îngrijit sau ochelarist, invocau argumentul suprem al igienei ireproșabile: „Este și prosop, domnu’!”

Mușterii sensibili, am decis că intermedierea ne inhibă, că reclama zgomotoasă nu ne inspiră încredere, și am ales să vorbim direct cu fetele. Găsim, până la urmă, o fată pe cont propriu, dârdâind, înfrigurată, pe marginea trotuarului. Vorbea fonfăit. Era vizibil răcită. După o negociere sumară, cu răsuflarea tăiată de grozăvia faptei, o primim în mașină. Dacă ne prinde poliția sau, mai rău, dacă ne pândește vreo șleahță de haidamaci mână-n mână

cu fata? Dacă ne arestează și ne dau la știri, unii, sau ne snopesc în bătaie, ne taie și ne lasă în curul gol, la propriu, ceilalți? Dar hotărârea era luată. Ce-o fi o fi. Curați nu ne puteam întoarce acasă.

„Pe care-l fac primu’?”, fonfăie serviabil fata. Amicul de pe bancheta din spate îmi oferă, precipitat, întâietatea. Am rămas la volan, cu fata în dreapta mea. Îmi deschid pantalonii, dar rămân alert, cu cheile în contact, cu ușile blocate, mâinile pe volan și privirea fixată în retrovizor (cu chiloții în vine, perspectiva unui atac din spate e cu atât mai îngrijorătoare), gata să demarez în caz de asalt. De pe locul mortului, o mână firavă, de gheață, mă înșfacă dibaci. Își mai trage o dată nasul și se pune pe treabă. Claia de păr care îmi juca în poală și dogoarea de febră a gurii ei au reușit, într-un târziu, să mă destindă. Când a deschis portiera, să-și scuipe amarul, plafoniera mașinii s-a aprins, surprinzându-ne, câteva secunde fără sfârșit, față în față: pe mine, cu nădragii în vine, pe fata palidă, cu buze rumene, și pe amicul meu, înțepenit, stingher, pe bancheta din spate. Eram euforic, ca după un salt reușit cu parașuta. „Pa, Fabian!”, îmi strigă fata la plecare. Nedumerit în prima clipă, mi-am amintit apoi că mașina avea numărul de înmatriculare FAB.

„Cum sunt curvele, sunt altfel?”, aud întruna. Sigur că nu. Sunt fete și femei, frumoase sau urâte, tâmpite sau istețe, hoțe sau cinstite, curate sau slinoase, mute sau spurcate la gură, cumsecade sau afurisite, harnice sau puturoase, mai cu talent sau fără. La fel ca celelalte femei. Și cam ca toată lumea.

*

Lăsând la o parte frisonul aventurii, farmecul grotesc al unor astfel de pățanii, fascinant la această experiență a fost, pentru mine, simultaneitatea dintre dorință și îndeplinire, fantezia împreunării cvasispontane cu o necunoscută, Că acuplare impersonală, fără preliminarii și ajustări, a genurilor ca atare. E, în fond, un mod de a participa. Ja. magia împreunării arhetipale, originare, cosmice, a *bărbatului* cu *femeia*. Și, totodată, cel mai la

îndemână truc de a avea parte de toate femeile din lume într-una singură.

Mai trec, din când în când, prin locurile rău famate și întreb unde sunt fetele de altă dată. Mi se răspunde că o fac „pe ziare” (prin anunțuri matrimoniale), că au plecat în țări mai calde sau că s-au măritat.

Cuvântul elen *porne* apare adesea în Biblie și înseamnă „curvă”, dar și „închinătoare la chip cioplit”. Prima se poate mântui; cealaltă, nu se știe. Pornografia de azi ține mai mult de a doua definiție, slăvind ceva ce nu există. Adevăratul pornograf, în sensul bun și clasic al cuvântului, e mai degrabă pictorul de curve. Ca, bunăoară, Toulouse-Lautrec.

n

Nu vreau porno!

r

M-am născut în 1970. Am urmat un liceu de elită din Iași, adică de matematică-fizică, după moda vremii. Mi-a ieșit pe nas, așa că în restul vieții mele m-am ocupat numai de cărți. Sunt redactor, sunt măritată cu un redactor și scriitor, am prieteni redactori și scriitori. M-am cam săturat și de asta, dar acum nu mai am încotro. În viața viitoare cred că aș vrea să mă fac horticultor. Sau biolog – marin, desigur.

șa se numea primul film deocheat pe care l-am văzut la cinema la puțină vreme după Revoluție. Polonez parcă. Deocheat, zic, și nu porno, cum anunța titlul: sexul era sugerat, nuditatea nu era totală. Oricum, m-am plictisit copios. Un nene de vreo patruzeci de ani (eu având atunci nouăsprezece, deci eram din cu totul alt film) visa, în pat cu nevasta, la zeci de femei. Ce-a făcut el cu unele, ce-ar fi făcut cu altele. Erau cu toții urâți și prost îmbrăcați, decorurile erau la fel, nașpa, în același apartament „Neckerman”, cu același sonor prost al filmelor socialiste. Deși răcneau ca leii în turbare la fiece tăvăleală, parcă auzeam cum se învârte bobina în aparat.

Cu vreo două veri în urmă, abia îmi picase în mână o revistă lucioasă, foarte subțirică, cu un tip și-o tipă blonzi

și goi pușcă pe copertă. Eram în vacanță la Constanța, cu o prietenă, în casa mătușă-sii, iar obiectul îi aparținea – cât de previzibil! – vărului marinar al prietenei. Două puștoaice în vacanță la mare, singure în casă cu o revistă porno. Într-un film de gen, urmarea ar fi fost clară, eventual cu vărul marinar picat pe neașteptate peste noi în plin avânt. Prietena voia să ne holbăm împreună: ne-am înghesuit într-un fotoliu mare și am început să răsfoim. În nici două minute am decis că nu se poate așa. Faptul că priveam „chestiile alea” în același timp ne-a jenat la

; *Alina Radu!* 183

culme; eram generația cuminte, copiii palizi ai foștilor hippies de România: seara trebuia să fim acasă înainte de nouă jumate și cel mai urât lucru pe care-l spuneam era „curvă”. Nu înnoptam nicăieri fără părinți sau adulți de încredere prin preajmă, nu mergeam „cu cortul la mare” (sau la munte, sau oriunde ne-ar fi trăsnet prin cap) și știam de existența prezervativelor, dar nimeni nu văzuse vreun exemplar. Visam și noi totuși la „chestii”, c-om fi fost și noi oameni. Așa că am scanat amândouă paginile revistei marinarului, pe rând, în locul și momentul alese de fiecare fără știința celeilalte.

Era o revistă minunată. Cei doi protagoniști erau tineri, blonzi, epilați și superbi. Se iubeau din toată inima – se vedea de la o poștă! Trebuie să fi fost îndrăgostiți, altfel de ce Ștar fi întâlnit pe cărăruia aia, sub tufele de forșiția? Și de ce și-ar fi picat în brațe de la pagina a doua? Pe alea din biscuiți de piatră impecabil îmbucați, patinele lor cu roțile probabil că nici măcar nu fâșâiau. Erau sportivi, îmbrăcați cu șorturi de blugi și tricouri albe, cu ghetete înalte Adidas de care erau prinse patinele. Nimic din hainele pe care le aveau pe ei, așa puține cum se vedeau pe hârtia lucioasă, nu se putea găsi în raioanele magazinelor noastre cu lumină chioară și vânzătoare cu halate murdare și păr scurt, ars, încrețit „permanent”. Erau *străini* și perfecți, într-o lume perfectă. Îmbujorată, am dat paginile mai departe: iată-i sărutându-se în iarbă, iată-i mângâindu-se tandru pe sub hainele care trebuie să

miroasă a ceva bun. Rexona, probabil. Sau Fa. Iată-i ajunși, nu se știe cum, într-un refugiu de lemn traforat, inundat de plante curgătoare și de umbră, ceva între căsuță pentru unelte de grădină și chioșc. Nu mai au pe ei decât chiloții, tot albi și cu model sport... acum nu mai au nimic. Și nimic scârbos nu se vede pe nicăieri. Niciun fir de păr, nicio crăpătură care să aducă a organ intern dezgolit și mucos, nicio umflătură nelalocul ei. Stau unul peste altul, se strâng în brațe, se sărută, se sărută, se sărută mult și bine și probabil fac și „chestia”, dar nu se vede. Nu se văd decât două nuduri de marmură încolăcite tandru. Când închid revista, am o părere bună despre sex.

De primul *pom* adevărat mă ciocnesc prin '90, nu mult după filmul polonez de la cinema. Episodul are loc într-un cămin fost de băieți, devenit mixt după Revoluție. Din păcate, suntem vreo douăzeci în încăperea mică și cam toată lumea știe că e *primul meu*, așa că se uită la mine „să-mi vadă fața”; băieții fac bancuri („Tot pe loc, pe loc, pe loc/ Să răsară busuioc”, zice unul, chițcăind la o scenă mai prelungită, în care sonorul, de data asta bun, îmi trezește imagini de pompă hidraulică), fetele se interesează dacă eu știu ce-i aia. Sau ailaltă, care îi umple pe cei trei eroi – sau câți or fi fost – de fluide venite parcă din filmele cu alieni. Aș brava, dar nu știu cum. Din nou mă plictisesc de moarte, pelicula pare să conțină aceeași scenă filmată de sute de ori din unghiuri diferite. Intriga, dacă o fi existat vreuna, a murit după cinci minute, iar actorii sunt păroși, transpirați, par să pută prin toți porii și le atârnă bucăți cleioase în toate direcțiile. Femeile urlă în nemțește, înțeleg că aprobă și le place. Mă apucă spaima. O să mor virgină. Mă duce și pe mine capul că nu-i ca-n filmele astea, dar nici ca în raiul cu cei doi blonzi optzeciști. Singura treabă bună e că la un moment dat apare o făptură împielată – ere că femeie, după buzele rujate care ies de sub cagulă – și-i trosnește pe vreo trei cu un bici împletit. Nu știu de ce, dar *asta* mă interesează. În rest, simt ceva de genu': bun, azi am învățat despre pornoșaguri, acuma pot să plec și io acasă?

Am văzut, tot prin epoca aia, la televizor un film „artistic” dulceag, cu o englezoaică picată prin Orient, pe undeva. Nu mai știu faza, dar divorța de soțul care n-o înțelegea, era așa, mai nesimțitor ăla, ca europenii, deh, și femeia dăduse de un asiatic tăcut și mișto. Alea-alea, ceaiuri, cireși înfloriți, tăceri prelungi, atmosferă adică. Multă, multă atmosferă. Iau ei ceaiul – în Casa ceaiului, firește –, mai tac o țără, mai zice ea nu știu ce, camera de filmat zăbovește pe mâinile lui frumoase (da, femeile se uită în primul rând la mâinile bărbaților!), iar el zice încet: „Să ne bem *întâi* ceaiul!” Domnilor, acest modest episod de *soap* a răpus multe filoloage, filosoafe cu Bergsonul pe noptieră, vânzătoare, electriciene, DJ-ite șmechere și tari în clanță. Nu *a arătat* nimic și nici nu a fost nevoie. *Suggérer, voilà le rêve.*

Nu m-am mai uitat niciodată la filme XXX.

TOANETA RATLAN

Emoții, nu erecții y y

Dat fiind că sunt traducătoarea a cinci volume de Henry Miller, printre care și celebra trilogie *Sexus-Plexus-Nexus*, toți cei care m-au citit consideră – nu neapărat peiorativ sau acuzator – că am pactizat cu pornografia. De câte ori cineva rostește în fața mea o înjurătură cu trimitere organică sau unele cuvinte obscene, îmi spune în chip de scuză: „Ei, tu, care l-ai tradus pe Miller...” Ei bine, eu care l-am tradus pe Miller m-am străduit – și sper că în parte am și reușit – să-i dezlipesc eticheta de pornograf și să-i pun în lumină înalta lui valoare artistică.

Una dintre convingerile mele de bază este că arta adevărată nu poate fi niciodată obscenă, pornografică. Venus a lui Tițian, Olympia lui Manet, Maya Desnuda a lui Goya nu emit efluvii obscene; în schimb, pictura de gang, țiganca cu trandafir în păr și țâțele oferite pe tavă, asta e pornografie curată, așa cum sunt unele emisiuni de divertisment de la televiziunile noastre sau certurile și rivalitățile dintre VIP-urile de mucava, pseudoartistice sau politice, cu care se tot gratifică televiziunea. În pornografie emoțională ne îmbăiază și telenovelele siropoase și

lacrimogene.

erai, „nu servesc”. Nu sunt consumatoare de filme porno, de filme „pentru adulți” (ca și cum pornografia ar respecta limite de vârstă). Ocolesc filmele porno nu din cauza puritanismului inevitabil, forțat, dureros resemnat, impus de vârsta mea, și nici din cauza unor vestigii de pudibonderie, zaț al adolescenței mele provinciale. Nu, nu-mi plac filmele porno pentru că am și eu, ca tot omul, „prințipurile” mele (nu morale, nu închideți cartea). Îmi repugnă tot ce e simulat, fals, artificial. De la politețea și bunele maniere simulate – făcute, nu născute – la interesul simulat, prietenia, tandrețea simulate, patriotismul simulat etc. Caut cu ardoare nu valori efemere ca perfecțiunea sau adevărul pur, ci ceea ce englezii numesc *the real thing*, autenticul, realul pe care să poți pune mâna și să strigi „Este!”. Chiar și în viața spirituală, imaterială.

Or nimic mai simulat decât filmele porno. N-o să pot crede o mie de ani că un bărbat și o femeie se pot acupla, că pot ajunge, nu zic la orgasm, dar măcar la o penetrare sexuală veritabilă, în timp ce unul sau doi cameramani stau cu reflectoarele pe ei și îi filmează din toate unghiurile, iar un regizor agitat le dă dispoziții: „Desfă-ți picioarele mai tare”, „Lasă-ți testiculele la vedere!”, „Geme excitată, nu grohăi!”, „Gâfâie extatic, nu astmatic!” E ca un fel de joacă, așa cum mă jucam eu în copilărie de-a medicul consultant cu păpușile.

O să-mi spuneți, pe bună dreptate, că toate filmele și toate piesele de teatru sunt simulări, pasiuni simulate, trăiri simulate, inventate. Da, dar aici intervine un cumul de arte: arta scenaristului sau a dramaturgului, arta regizorală, arta interpretării actoricești, scenografia. Acestea mă fac să accept convenția, ba chiar să particip emoțional la desfășurarea acțiunii. Unde-i artă nu poate fi pornografie.

Pe când filmele porno sunt simple simulări ale mecanismului sexual, menite să-i excite pe voyeurști, pe puștii care se masturbează în timp ce privesc filmul și pe bătrânii libidinoși care mai visează, nostalgic, la o erecție.

Există și un al doilea „prințip” al meu care mă îndepărtează de filmele porno. E ceva foarte personal, care ține, probabil, de mentalitatea mea vetustă. Eu privesc sexualitatea ca pe o taină, ca nașterea, ca moartea. Nașterea e rupere din trup, moartea e disoluția, aneantizarea trupului, sexualitatea e trup în trup, contopirea trupului cu trup. Or fiecare dintre aceste taine presupune singurătate, intimitate, mister; ești tu cu tine și cu celălalt din care ești parte: mama, iubitul, moartea. Sunt fenomene care, asemenea unor funcții fiziologice, nu pot fi înfăptuite în public: n-ai să defechezi pe bulevardul Magheru și n-ai să urinezi în față la Hilton.

Filmele porno au despuiat actul iubirii de orice mister. Așa cum cohorte de curișoare goale, cu o șuviță neagră înfiptă între fese (chiar dacă rotunde și tari și apetisante ca merele), au răpit misterul senzual al îmbrăcămintei feminine.

Și acum răspund la întrebare. Nu am văzut niciun film porno de la cap la coadă, pentru că la mine la Roman nu existau, iar în București, în cei patruzeci de ani de socialism pe care i-am trăit, ce să mai vorbim?

Azi, îmi scapă din când în când telecomanda la Hustler și urmăresc, din curiozitate, câte un crâmpei de film porno. Așadar, tot ce am scris reprezintă o atitudine teoretică.

Primul film erotic pe care l-am văzut, un film artistic până în ultima fibră, dar primul film în care mi s-a înfățișat un act sexual și organe sexuale nude a fost *Ultimul tango la Paris*, cu Marlon Brando, pe care l-am văzut chiar la Paris.

Mi-a plăcut mult, m-a obsedat. Era artă.

Și arta induce emoții, nu erecții.

I

ADINA.RO & ETTI

Gheară de tigru, picior de păun, săritură de iepure

32 de ani, mamă a doi copii, pot fi găsită în general prin parcuri, alergând de la legănele la tobogane sau, dacă am noroc, citind pe vreo bancă. Tocmai am debutat cu

Deadline, un roman în care este vorba despre orice altceva în afară de sex. Ultimul film porno l-am văzut prin facultate, pe când aveam părul roșu, nu ieșeam din casă fără tocuri de cel puțin doisprezece centimetri și dădeam petreceri la care se dansa cu polonicul.

— Am gândit imediat la H., *el* a fost primul meu porno, nu-ncape nicio îndoială, dar, ca întotdeauna când vine vorba despre sex, încep cu tot felul de artificii și ocolișuri, cu glume și glumițe, cu paranteze sau, mai rău, cu sentimentalisme, pentru ca, în final, să trag o perdea exact când lucrurile devin mai fierbinți, de parcă aș fi un nene de la cenzura comunistă. La fel o să fac și-acum. N-o să scriu direct despre H., o să mă apuc să înșir tot felul de baliverne, flori, fete, filme și băieți, o să ocolesc cât pot subiectul, o să povestesc, pentru început, ceva teribil de insipid, de exemplu cum am privit, după miezul nopții, ca toți adolescenții post decembrști, câteva filme mai degrabă erotice decât porno, ca să mă lămuresc cum stă treaba cu sexul ia să ilustrez într-un fel articolele din *Cosmopolitan* pe care le citeam pe vremea aia „pentru valoarea documentară”, râdeți cât poțiți! Apoi, pentru că între timp apăruse netul, au urmat câteva site-uri „de profil”, chicotind împreună cu prietenele, ia uite, fată, ce mare o are ăla, n-are cum, e trucaj de fapt, ba nu-i trucaj deloc, așa o au negrii, ce, tu nu știai? mamăăă, ce aiurea, tu ai vrea s-o faci cu doi odată? hmm, poate, da în niciun caz așa, hodoronc-tronc, aș vrea mai întâi amândoi să-mi recite poezii, unul să-mi spună ce frumoși sunt ochii mei verzi, altul să-mi aducă ecleruri cu ciocolată și frezii galbene, să se bată-n duel pentru mine etc., și după aia poate-i primesc în dormitorul meu de prințesă mofturoasă și trag cortina ca să nu vadă nimeni ce se-ntâmplă acolo. Din nou deci cortina... Hm, poate că mai nimerit ar fi să apar într-o antologie numită „prima mea zi la grădiniță”, nu în cartea cu porno, unde or să se apuce toți să scrie cât mai *hardcore*, mai ales ăia tineri și dezinhibați, generația 2000, or să folosească cuvinte explicite, cu P și cu F, iar eu o să fiu de râsu lumii, cu fantezii și povești de pe vremea

bunicii.

Adevărul e că filmele astea mai degrabă m-au distrat decât orice altceva. În loc să mă mângâi singură privind la televizor, mie-mi ardea de miștouri, observam numai amănuntele penibile, felul caraghios în care actrițele se uitau, din gând în când, în obiectiv, în timp ce-i făceau sex oral unui tip perfect epilat, gemetele care păreau regizate, scenariile complet tembele, personajele neverosimile (de parcă vreun instalator care repară chiuvete ar putea arăta vreodată ca un Chippendale bronzat și plin de mușchi!), ca să nu mai vorbim de titlurile de toată jena.

Iar acum, ca să mai câștig timp, aş putea să folosesc eternul truc literar cu copilăria, chestiile astea ludico-inocente prind întotdeauna. Să ne imaginăm o fetiță cu șorțuleț căutând literatură erotică în biblioteca părinților, dar în anii '80 ce naiba putea găsi? Doar cărțile de educație sexuală cu aprobare de la Partid, numai porno nu erau alea, se trecea de la cunoașterea și respectul reciproc direct la niște chestiuni mici și zglobii numite spermatozoizi, dar cum ajungeau ei acolo – mister total! Noroc că au venit Revoluția și anii '90! Eram cam în clasa a cincea când m-am dus de mână cu verișoară-mea mai mică la librăria din centrul Brăilei unde, cu ochii în pământ, moartă de frică și rușine, i-am întins casieritei o ediție a

Kamasutrei pe care am plătit-o cu banii noștri de covrigi, sirop și vată de zahăr. Biata vară-mea ar fi preferat, desigur, o carte de colorat, dar eu am insistat că asta e muuult mai interesantă. Singura chestie pe care am reținut-o de acolo a fost un soi de clasificare zoologică a amanților, femeia-elefant și bărbatul-șoricel, precum și un inventar de zgârieturi și mușcături, care m-a amuzat la culme. Deci asta să fi fost treaba cu sexul? Atunci nu era mare șmecherie, mă puteam descurca cu așa ceva, drept care i-am propus lu' vară-mea să mă lase să exerseze pe ea și i-am aplicat niște mușcături pe antebraț de mai mare frumusețea. Gheară de tigru, picior de păun, săritură de iepure. Așa se numeau. A început să plângă și-a zis că nu

se mai joacă niciodată cu mine. Cât despre pozițiile complicate de acolo, cu trei sau mai mulți parteneri, n-aveau niciun sens, de vreme nici măcar cea clasică în doi nu știam exact cum ar trebui să arate, așa că după două zile am ascuns cartea, plictisită, în spatele unui dulap, iar când am căutat-o ceva mai târziu, nici urmă de ea. Probabil o fi găsit-o bunica și-a pus naibii blestemăția aia pe foc...

OK, dacă frisonanta *Kamasutra* a dispărut, cred că nu prea mai am încotro și trebuie să mă întorc la H., singurul cu un oarecare potențial. În plus, cititorii au în mâini o antologie despre porno, n-are sens să-i amețesc cu tot felul de povești de adormit copiii, gheară de tigru, picior de păun, săritură de iepure, ar cam fi timpul să intru în subiect.

Așadar, priviți-mă la douăzeci de ani, cu părul foarte roșu, studentă la o facultate economică extrem de plicticoasă. Pe vremea aia, îmi imaginam că o fată este cu atât mai atrăgătoare cu cât se machiază mai strident și umblă pe tocuri mai înalte. În ciuda faptului că băieții păreau să-mi împărtășească viziunea estetică, n-aveam niciun prieten și tot așteptam, cu imaginația aprinsă de filme & literatură, ceva de felul unui făt-frumos care să-mi deschidă dintr-odată porțile fericirii.

H. era foarte departe de imaginea unui astfel de făt-frumos feeric, în schimb avea un magnetism sexual cum nu mai întâlnisem. De fapt, având douăzeci de ani, nu mai întâlnisem pe nimeni care să aibă cât de cât ceva numit magnetism sexual... în primul rând, erau legendele care pluteau în jurul lui. Se zvonea că știe 1.000 și una de poziții, că se dă în vânt numai după chestii super-*kinky*, că are fantezii, fetișuri, bice & cătușe, că dormitorul lui e plin de accesorii sexuale, că se joacă de-a sado-maso la micul dejun și de-a sexul tantric la cină, iar prietenele sușoteau, cu chicoteli de pension, prefăcându-se scandalizate, povești despre dimensiunile lui nemaipomenite („fată, pQ.bune, da' tu de unde știi? ăăă, păi, mi-a zis o prietenă care știe? de la prietena unei prietene care și-a pus-o cu

el”).

În al doilea rând, H. făcea tot felul de gesturi dezinhibate, pendulând cu naturalețe între cool și vulgaritate: mergea noaptea pe contrasens cu farurile stinse, se holba la fete de parcă în secunda următoare avea de gând să le sfâșie hainele, se arunca gol în lac la 4 dimineața, făcea striptease la petreceri, vorbea despre sex la fel de natural așa cum alții vorbeau despre mersul la terasă. Era clar: nu semăna deloc cu plicticoșii noștri colegi de grupă, lipsiți de imaginație, nici cu foștii prieteni din liceu, care de-abia descoperiseră poziția misionarului în excursie cu clasa la munte, H. era din alt film, juca în liga campionilor, alături de el totul putea deveni o experiență-limită, iar sexul era un carusel de senzații tari, după care deveneai cu adevărat femeie. Am hotărât pe loc, cu un curaj nebănuț, că e fix ce-mi trebuie.

Ne-am cunoscut într-o seară la biliard, unde am încercat să-i stârnesc interesul afișând o mutră cât mai plictisită și indiferentă. Ca un zeu al sexului în viață ce se afla, H. a început imediat să-mi facă avansuri, atras de părul roșu, tocurile imense și rochia cu imprimeu de leopard, care erau menite să ascundă faptul că sunt o fată cuminte și timidă. Am continuat să ne vedem, întâmplător, în voia hazardului care ne aranja binevoitor tot soiul de coincidențe (una dintre regulile jocului era să nu ne sunăm niciodată și să nu ne dăm nicio întâlnire).

La aniversarea unei prietene, am înotat împreună în lacul Snagov, înainte de răsăritul soarelui. El era gol, eu n-am renunțat în ruptul capului la costumul de baie, chit că muream de dorință (dar mai mult de frig, pentru că era abia început de iunie). Deși ar fi putut fi momentul perfect, nici măcar nu m-a sărutat, mai mult ca sigur avea și el strategiile lui de seducție...

A treia oară când ne-am revăzut, am mers la el acasă. Am început în bucătărie, direct cu cuburi de gheață, proaspăt scoase din congelator, plimbate pe piele. Mi-am zis că n-ar fi stricat totuși să stăm nițel de vorbă înainte, despre cărți și filme și-alte prostii, dar probabil că treaba

asta demodată nu intra în scenariile lui H" un tip atât de lipsit de inhibiții. Așa că am pornit curajoasă spre dormitor, murind de curiozitate să verific zvOftuf de despre talentul lui de amant. M-am uitat în jur, convinsă că pășisem într-un sanctuar al erotismului, dar n-am văzut niciun fel de arsenal de jucării sexuale, ci doar niște cătușe cam prăfuite, spânzurate de marginea patului. După cum arătau, nu păreau să fi fost folosite de curând... Eram convinsă că pe undeva se afla un buton secret care urma să deschidă intrarea într-un univers *dark & kinky*, dar nu s-a întâmplat așa ceva. Nici H. nu și-a dezvăluit în noaptea aia vreunul dintre celebrele sale talente; mi-a făcut doar un masaj aproape casnic și-am adormit îmbrățișați, ca doi soți căsătoriți de peste zece ani. Dimineța, am plecat înainte să se trezească, convinsă că o să moară de dorul meu și-o să mă sune, în sfârșit, încălcând regulile jocului, ca să continuăm ce începuserăm.

N-a sunat. Nici a doua zi, nici săptămâna următoare. Eram nefericită și, pe deasupra, plecasem în vacanță cu părinții, o situație răvășitor de *un cool* la douăzeci de ani. Dar măcar mă bronzam. Mă bronzam intens, mă bronzam în neștire și visam numai sex cu H. în fiecare noapte. Nu mă puteam hotărî ce fel de sex vreau, așa că visam de toate, punând în visele alea cam toate clișeele pe care le știam, amestecând scenarii porno cu amănunte romantice, și de fiecare dată mă trezeam cu un amestec de plăcere și enervare, așa că mă duceam la plagă și zăceam la soare ore-n șir până când uitam totul. Ceea ce s-a dovedit a fi o idee bună, pentru că la întoarcere am dat nas în nas cu H. la o petrecere, și primul lucru pe care l-a remarcat a fost exact bronzul. Apoi ne-am privit cu intenția clară de a ne devora, așa că ne-am refugiat pe balcon, locul unde se devorează de obicei oamenii la petreceri, și am început să ne sărutăm (desigur, nebunește). Din nou tremuram de dorință și mai ales de frig (noptile de august pot fi friguroase), dar eram bucuroasă că dețineam lenjeria perfectă (prietenele binevoitoare îmi șoptiseră și preferințele lui exacte) și un bronz de vis (care începuse

ușor să se cojească pe spate, însă încercam să ignor acest amănunt enervant). Cât despre H" el executa o coregrafie complicată, cu întoarceri, ridicări și răsuciri, în urma cărora eram gata-gata să cad peste balustradă, ceea ce făcea lucrurile mai palpitante, dar și destul de incomode, oricum prevedeam orgasme răvășitoare (având în vedere legendele care circulau despre el, asta era floare la ureche). Mi-am zărit deodată bikinii zburând peste balustrada balconului și imediat mi-am imaginat mutra unui cetățean nevinovat trezindu-se cu ei pe chelie, ceea ce mi-a stârnit un râs tembel care nu se potrivea deloc cu scenariul sexy. Am reușit să-mi șterg mutra cetățeanului din minte, gata pentru ce avea să urmeze. Dar n-a urmat mare lucru. În noaptea aia, am dormit din nou îmbrățișați, iar dimineața am fugit, fumând dramatic, cu sandalele-ntr-o mână, ochii roșii și rimelul întins. De bikini nici urmă, probabil cetățeanul cu chelie plecase cu ei acasă, perversu' dracului. Am jurat să nu-l mai bag în seamă niciodată pe H., mai mult ca sigur totul era doar o legendă, o farsă precum cea a Vrăjitorului din Oz ale cărui scamatorii ascundeau, de fapt, un mare gol.

O vreme, coincidențele capricioase au încetat și aproape că mi-l scosesem din minte. Apoi am dat o petrecere care a rămas de pomină, atât pentru mine, cât și pentru vecinii care au sunat la poliție. Câțiva invitați dansau cu căciula de blană a maică-mii sau cu polonicul, unii scrijeleau cuvinte porcoase pe pereții casei, în timp ce alții, cu spirit mai practic, fugeau la o altă petrecere cu sticla de tequila și cu aparatul de fotografiat. Habar n-am cine erau indivizii ăștia, pe de-o parte pentru că era ceva obișnuit ca la petreceri să te trezești cu casa plină de necunoscuți, j) e de altă parte pentru că eram prea ocupată cu alte lucruri mai importante. După luni de așteptare și tensiune, H. apăruse la ușa mea, hotărât să intrăm împreună în paradisul mult așteptat.

Nimic nu era cum îmi imaginasem. Desigur, nu s-ar putea spune că, observată din afară, nu era o scenă desprinsă dintr-un film, dar era unul destul de banal: o fată

cu rochia ridicată și părul răvășit, pe marginea unui pat în semiîntuneric, îmbrățișată de un băiat care se mișca acrobatic, cu gesturi dramatice, de parcă știa că e observat, lumina care pătrundea în cameră cădea întâi pe pielea ei albă (bronzul se dusese de mult, ce păcat!), apoi pe pieptul lui cu mușchi perfect conturați, mâinile lui se încleștaseră în părul ei, ea avea ochii închiși, lui îi plăcea să privească felul ritmic în care sexul lui pătrundea în al ei, era o scenă corect regizată, cei doi protagoniști chiar se potriveau, castingul fusese bun, locația perfectă, lumina cădea bine, dar unde naiba erau orgasmele răvășitoare și unde era, în general, orice *feeling*?

Nici vorbă de ele, așa că „după” m-am refugiat în baie ca să plâng. Într-un minut, toate prietenele mele au dat buzna peste mine, să mă consoleze și să plângem împreună. Pentru că de-aia suntem prietene. Și eu plângeam și le povesteam că legendele despre H. sunt oarecum adevărate („da, pe bune, o are naare, chiar ca-n filme? mă rog, nu chiar, păi, alea sigur sunt trulate, nu v-am zis eu?”), dar ce folos, că, dacă dragoste nu e, degeaba sex, viața nu-i deloc ca-n filmele porno, și eu; de fapt, mi-am dat seama că nu vreau sex pe grabă la petreceri, vreau un prieten care să mă țină-n brațe la film și să mă prezinte alor lui duminica la prânz. Și-atunci, ca un făcut, au băgat și Vama Veche, cu melodia aia în care se duc ei dimineața la piață împreună și cumpără un kil de mere și ea-i spune „Vreau copii” și e atât de frumoasă, încât lui îi vine să strige-n gura mare „Uite-o, e Ea!”, sau cam așa ceva, deci ne-am pus cu toate pe plâns și mai tare, deși prietenele mele nu aveau niciun motiv să plângă, pentru că ele nu făcuseră sex cu nimeni la petrecerea aia.

Apoi mi-am șters lacrimile, am ieșit din baie și m-am aruncat ca o furtună drept în brațele lui A., care mă așteptase, plin de răbdare, din anul întâi de facultate, sub formă de „doaramic”, ținându-mi locul cel mai bun la examene, ducându-mă apoi acasă cu mașina și sporovăind despre creșterea câinilor. (Aveam amândoi terrieri: eu – fox, el – airedale.)

Duminica următoare, eram deja cu A. în parc, privindu-ne în ochi și șoptindu-ne vorbe dulci, exact ca doi amorezi din ăia siropoși care habar n-au de cătușe și chestii *kinky* și fac sex numai când pleacă părinții lor de-acasă. Chiar și câinii noștri păreau că se înțeleg de minune, zbenguindu-se împreună în iarbă în căutarea unei mingi roșii de cauciuc! După o vreme, H. și-a găsit o iubită (cam insipidă pentru renumele lui de star porno, am comentat răutăcioasă cu prietenele) alături de care a trăit mulți ani fericiți, dacă n-or mai fi trăind și astăzi.

Acum poate că ar trebui să-mi cer scuze cititorilor că le-am servit o telenovelă cu *happy-end* pe post de moment porno, asta după câteva paranteze, divagații și amintiri din copilărie, așa că mă grăbesc să închei povestea mai repede. L-am revăzut de curând pe H. pe Facebook, părea un om liniștit, cu poze clasice și destul de cuminți, pe pârtia de schi, în vacanță, la cununia unor prieteni. Nu i-am cerut prietenia. Nici eu nu mai am părul roșu și nici nu mai port tocure.

Prima filmare: un Gonzo

Strada Hașdeu din Constanța împărțea în două casele de țigani și blocurile de români. Care români erau bine segregați: aveam prieteni tătari la parter, noi, machidonii, stăteam la doi, turcii la patru. Copiii de vaporenii aveau prin casă casete video, și-așa se face că am crescut cu filme. Așa am văzut prima oară oameni făcând sex. Și, dacă ajungeam acasă târziu, bunica fulgera: Iar te-ai jucat cu tătarii!

trebuie să începem brusc.

Cum să vă explic? Gonzo este specia aceea (de porno) în care spectatorul este introdus direct în atmosferă, fără ocolișuri, fără subtilități inutile.

Fără poveste, fără personaje; numai sex. Ca și-n *gonzo journalism*, autorul nu este un ochi obiectiv care se ține la distanță, ci e foarte implicat, e părtaș – mai exact, e băgat până-n gât. Dar ajungem și acolo.

Realizam pentru Televiziunea Română, în anii ei buni (2005 – 2007), emisiuni despre lumea cinematografică de

la noi: un fel de porno și „lumea” asta a cinematografilei românești, un fel de gonzo și emisiunile noastre despre ea. Într-o atmosferă destul de aridă, unde show-urile de „artă și cultură” mi se păseau mai degrabă snoabe și lașe, am zis că este maxim-distractiv să strecurăm pe TVR Cultural (și pe TVR 1, dar asta nu mai era tot atât de haios) o serie de emisiuni despre industria porno de la noi. În idee: dacă industrie de film nu e, poate totuși industrie de porno...?

Cu gândul la audiență, strategia a fost să dăm drumul săptămânal ba la un calup despre vânzările din industrie (care „merg prost, pentru că românul e obișnuit să fure de pe internet”), ba la unul despre regularea DVD-urilor.

Îmi amintesc acele săptămâni de research ca pe un lung și straniu circuit balcanic. Nu cred că exagerez când îndrăznesc să spun că există nenumărate similitudini între industria filmului porno românesc (asumat) și industria de film și-atât. Amândouă sunt aproape inexistente, nu vând, funcționează din inerție, cu ajutor din străinătate și uneori cu fix aceiași oameni.

Doar un exemplu din multe: persoana care dădea viza de „Interzis sub 18” pentru filmele porno era o bătrânică de la Centrul Național al Cinematografilei. Adică domnia ei, bătrânică, trebuia *într-adevăr* să se uite cu atenție la o mulțime de filme XXX, nu doar să zăpeze peste acțiune până la secvențele de conversație. Pentru că în jobul ăsta domnia sa, bătrânică, avea nevoie de vigilență, nu de pudoare, ca să identifice accente nepermise, de zoofilie, pedofilie, și alte „filii” care nu-și au locul în industria respectabilă. Dar destul despre asta. Un gonzo adevărat începe în forță, cu acțiune.

Am „documentat” prima dată pe platouri la o coproducție internațională: producătorul-regizor ungar de origine română, cameramanul și fotograful nemți, actorii (sau „actorii”?) majoritatea din Ungaria, iar fetele, evident, românce. În România, da, din același motiv pentru care producții mari de ficțiune se mai întâmplă aici: locația și „mâna de lucru” sunt ieftine. Locația era undeva pe Valea Prahovei și, deși la genul acesta de filme, fără poveste și

dialog, nu e nevoie nici de scenografie, o canapea de piele și un candelabru luxos, plus Carpații care se văd pe fereastră dau destul de bine. V-ați gândit ce se întâmplă toamna cu vilele de pe Valea Prahovei de închiriat vara pentru vacanțe și iarna pentru schi? Eh... în vila în care s-a filmat atunci, proprietarul nu avea prejudecăți nefondate, „numa să nu filmați de-afară, că recunosc clienții”.

Echipa mea era formată exclusiv din băieți, mai entuziasmați ca oricând de o zi de filmare care începea la 7 dimineața. Până și monteurul mi-a explicat că prezența lui la filmare ar putea fi necesară în acest caz particular.

Pe drumul spre locație, producătorul (numit în continuare Pornograful) le explica băieților mei cum stă treaba în această ramură a industriei audiovizuale. „E de lucru? – întrebau băieții mei. Seamănă cu ce facem noi?” Pornograful răspundea în linia: „Uite care-i faza. Noi, băieții, avem nevoie să futeam, to fuck, you know, și să tragem de fiare. Like, lift weights, I mean. Altfel, ni se urcă la cap, mă-nțelegi?”

Și monteurul, monteurul ce face? Pornograful (preparându-și, poate demonstrativ, un shake de proteine): „Asta e job greu. Păi, editorul stă zece ore cu ochii la pizdă. Ca să fii bun, chiar trebuie să-ți placă pizda. Eu am un editor amazing, he just loves it, mă-nțelegi?”

Cinismul întregului moment nu-l vezi imediat. Eu l-am întrezărit mai bine când, la rândul meu, montam materialul, ca să-i dau drumul pe postul național. Nu mă înțelegeți greșit, toată lumea era acolo de bunăvoie, foarte *excited*, iar la întrebarea „Actorii din filme porno se prefac?” răspund cu mâna pe inimă că le place. Respectivilor, atunci, le-a plăcut. Dar, chiar dacă „mi-ar plăcea pizda mult de tot, mă-nțelegi?”, tot așa percepe, sper, absurdul momentului, și, cu cât m-am uitat mai mult la imagini, tot mai nefiresc s-a făcut.

Ce frumos, zici, o filmare glossy, scumpă, cu Kino Flo-uri și machieuză adusă din afară să aranjeze fetele. Pornograful: „Doar nu vrei, you know, să li se vadă unghiile alea, mă-nțelegi?” Machiate sau nu, fetele îmi zic că, „fă”,

să nu le filmez, ca să nu le vadă mama și tata la televizor. Adică în lumea largă a internetului e perfect în regulă, pentru că mama și tata nu umblă pe calculator. Un singur actor român la distracție mă roagă și el să nu-l filmez, că se însoară weekendul viitor și soacra nu știe ce lucrează el.

Identitate și transparență au părut două motive recurente în gonzo-ul acelei zile. Că vezi peste cînșpe oameni, jumătate complet îmbrăcați și jumătate în fundul gol, agitându-se într-o cameră mai e cum mai e. Dar de ce au adus un scanner cu imprimantă după ei? Adică de ce dacă scenariu nu e? Băieții din vest, fie ei tehnicieni sau actori porno, nu se apropie de fetele românce până nu depășesc cu brio etapa identitară. Literalmente, nu se apropie. Și primul moment al filmării nu a fost deloc încins, ci rece-cadaveric.

Fiecare fată, aproape despuiată, trece prin fața camerei, cu buletinul într-o mână și analizele medicale la zi în cealaltă mână. Față, profil. Fiecare băiat își ia partea lui de copii ale documentelor, și, astfel pus la adăpost, începe distracția. Fetele trebuie să-i creadă pe băieți pe cuvânt, ei nu trec prin etapa „față, profil”. Poate pentru că sunt din vest, deci de încredere? Poate româncele care se rulează în producții de genul ăsta sunt ieftine și dispensabile? Am speculat acum, dar cert e că ele erau foarte, dar foarte la început de carieră, pe când domnii din vest erau teribil de versați.

Indicațiile de regie deveneau astfel înduioșătoare, cu fetele neînțelegând mai nimic din ce le spunea Pornograful. Parte pentru că Pornograful însuși se simțea filmat de TVR și, la rândul lui, simțea nevoia să folosească neologisme în exces, care le năuceau pe „doamne”, cum le spunea el. Parte pentru că lor, doamnelor, nu li se întâmplase niciodată un bukkake sau gokkun, iar, dacă participaseră la așa ceva, nu făceau legătura cu terminologia. „Să nu vă fie teamă de felație, chiar dacă simțiți că vreți să regurgitați, e doar o impresie, mănțelegi?” sau „Băieții o să vă trateze ca pe niște curve – voi sunteți niște doamne, you know, dar așa e în film.

Întrebări?"

Mai timide, mai chicotind, una dintre ele - îmi amintesc foarte clar - a ciripit: „Zicem ceva?”. Și Pornograful: „Ce vă vine, dar numai în engleză”.

Și nu a mai zis niciuna absolut nimic.

Fetele dau puțin din fund la cameră și apoi intră băieții unguri cu sprint, ca bolizii, fără vreo pregătire sau maniere. Pornograful dă din mâini ca un dirijor, decide cine și unde să intre. La un moment dat, smulge camera din mâna operatorului, filmează în timp ce se masturbează, sau invers, pune o mână (a treia) pe un fund, scuipe în partea cealaltă. Camera lui e foarte activă, parcă parte din film, în timp ce cameramanul meu nu mai filmează de mult: e, de fapt, primul porno 3D live pe care îl vedem cu toții.

Pornograful dă *Stop!* vrea să schimbe luminile și decorul (adică să mute acțiunea pe o altă canapea). Una dintre fete își înfige unghiile proaspăt aranjate - cum pesemne n-au fost ele aranjate niciodată - în spatele tipului care-i era la-ndemână. Și continuă ce-ncepuseră, ignorând și Pornograf, și luminist, și canapele târâte pe lângă ei.

Am lipit ceva cap la cap din filmarea de-atunci: a avut audiența mai mică decât emisiunea cu filme de Crăciun. Am văzut gonzo-ul pe care l-a făcut Pornograful în ziua aceea. E pe net, pe bani (nemților le place să plătească pentru pornografia lor, pirateria audiovizuală aparent chiar nu-i excită). Poate pentru că i-am văzut la filmare, sau poate nu, dar totul mi s-a părut jenant de incongruent.

Mi s-a mai părut că machieuză din vest n-a făcut treabă bună, că nu știa să aranjeze puștoaice amărâte din Ferentari și că fetelor tot li se vedea negrul de sub unghii.

Mi s-a părut că băieții băuseră mult prea mult shake de proteine, că toate canapelele arată ca în vilele de închiriat de pe Valea Prahovei și că monteurul apreciat al Pornografului nu mai apreciază așa de tare pizda.

V

mu

XĂNEMJ

Săgeată a ieșit din grafic

Bogdan-Alexandru Stănescu (n. 1979) a crescut în luminosul cartier Berceni al Bucureștiului, pe vremea când macaralele se înălțau în soare, iar familia lui Balcan, al nouălea copil al familiei minoritare de la etajul cinci, încă nu se mutase în Amsterdam. A văzut primul film porno chiar în timp ce se „filma”, în Costinești, și a fost atât de impresionat, încât a trimis acasă o vedere pe care era scris mesajul: „Dragi părinți, să vă f t în dinți”. Mama sa nu a apreciat această dovadă de creativitate. În prezent, este director editorial al Editurii Polirom.

u mai țin minte cine a venit cu soluția. Cert e că toată noaptea mă certasem cu Animalu', care fie nu-nțelegea de ce trebuie să dau eu Internaționalu la maximum, de ce trebuie să tăiem perdeluțele CFR sau de ce Okilul insista să mergem în vagonu punkiștilor, acolo unde bătaia era ca și asigurată. Într-un cuvânt, Animalu' era un băiat civilizat, exact ce nu ne plăcea nouă atunci. Mă rog, n-a fost chiar bătaie, mai mult ne-am împins pe plajă și a devenit evident că trebuie să ne separăm de aripa cocălărească a turmei și s-o virăm individual spre tărâmurii mai tolerante.

„La 500” era cârciuma ideală pentru specia de care aparțineam: un chioșc de unde se scurgeau halbele de bere (500 de lei, de unde; affghicit, și numele complexului alimentar-comercial), pachetele de Mărășești și romul Amiral, prietenul copiilor. Lipit de chioșc era un petic de iarbă, un *patio* în mijlocul căruia zăcea un pat de spital unde puteai să te prăbușești în caz de avarie. În jurul patului, iarba era și ea de închiriat, cam cât o halbă de bere, pe zi. În fața chioșcului stăteau lipite cam șase mese de plastic, unde trăgeau din greu cam douăzeci de tovarăși, de la 12 la 50 de ani, într-o frățietate soră cu falansterul. Gen că cine avea la el vreo damigeană de prună dădea la toată lumea. Romică, patronul, toate bune cu el...

Adică nu poți să tragi numai prună fără să stingi cu o bere. Sau fără să investești într-o mărășască. Dacă te lăsa

instalația, te puteai culca la fel de bine și în mijlocul gardului viu care separa cârciuma de stradă.

Eu cu Florea Florin și Okilă ne-am lipit ca timbrul de aripa Seniorilor, nu de alta, dar enciclopedismul lor era de invidiat, iar noi dădeam dovadă pe vremea aia de o sete de învățătură de speriat, nu alta. Eu, recunosc, m-am atașat de Săgeată, în mod deosebit, poate și datorită tricoului cu Maiden pe care-l purta de vreo două săptămâni, probabil. Un certificat de valoare îl primeai automat dacă rezistai la „500” fără să vezi marea mai mult de-o săptămână. Săgeată m-a luat sub aripa lui și mi-a explicat cum stă treaba. Cum ia Bruce Dickinson înalte, de ce trebuie să fii mai tolerant și mai analiticeu băieții de la Obituary, dar, mai ales, mi-a turnat în urechea dreaptă veninul Overkill. *Horrorscope*, îndeosebi...

Ziua arăta cam așa: ne trezeam, în general primul era Okilă, care începea să ne dea șuturi în coaste, ne adunam, scuturam iarba din plete și ne târâm circa trei metri, la chioșc, de unde se achiziționau tradiționalele pâine, pâinică și pateu de ficat. Se crăpau în mare viteză, apoi ne-nfugeam la masa cea mare, unde găseam eroi ai muncii care încă nu se culcaseră. Drept care se preda ștafeta. Se vorbea de-alde *Manifestul comunist*, Sabato, Borges, se cânta la chitară, încă mai mergea Vali Sterian, în mare era ca pe deal în Tineretului. Spre mândria, absolut normală, dată de faptul că am cunoscut un asemenea om, trebuie să recunosc că l-am prins pe Săgeată trei zile la rând acolo, lângă Internaționalu meu, ascultând muzică, cu damigeana de prună în față, cu ochii roșii, obrajii stacojii, un tremur ușor al basculantelor, imagine vie a Eroului rockist postrevoluționar... Ce vreau eu să povestesc însă s-a petrecut în a patra zi. Era mai cald decât în iad, eu derulam pe creion *Seventh son of the seventh son* când ceva a părut a lipsi din peisaj. Am făcut o scurtă verificare a elementelor de bază: damigeana e pe masă, țigara e-n gură, halba în dreapta, casu pare funcțional, Săgeată...

Băăă, a ieșit Săgeată din grafic, se aude râgâind

vocea unui alt erou al muncii. Într-adevăr, Săgeată stătea efectiv în vârful capului, cu picioarele pe masă, sprijinit de scaunul din plastic, într-o poziție de semilumânare, și, după zâmbetul afișat, părea să doarmă fericit, în cele din urmă. Zic, Okilă frate, ia-l de-o aripă și hai să-l ducem pe patul de spital. Okilă al meu, și el un pic instabil, se conformează. Îl scăpăm pe bietul Săgeată de vreo șase ori pe jos până ajungem la patul din iarbă și... mi se taie firu.

Aici trebuie ca naratorul dumneavoastră, căruia o să-i spunem de acum preaplecatul, să introducă, pe sistem american, niște note explicative, pe orizontală. În partea ierboasă a cârciumii zăceau aripa punkistă a ospătăriei: Picu, Piciu, încă două animale de genul ăsta și o fată rasă-n cap care părea mai mereu supărată și murdară. Veniseră la vreo două zile după noi și, spre deosebire de restul locurilor unde ne întâlneam, adică în Romană, la Universitate sau la concerte, unde, dacă te prindeau singur, nu scăpai de nebătut, aici se arătau plini de respect față de Seniorii de la masă. Picu mă prinsese odată, la Polivalentă, când încercam să plec mai devreme de la Timpuri Noi și mă căpăcise într-un mare fel: două luni n-am văzut cu ochiul drept. Cunoscând topografia și demografia spațiului de 2 pe 2, nu mi-a fost greu să înțeleg, când am făcut ochi, în ce nimerisem. Beznă totală, lângă mine Săgeată sforăie ca și cum o turmă întreagă de rinoceri ar fi campat lângă Obelisc, iar la vreo douăzeci de centimetri se desfășoară o activitate prodigioasă. Fojgăieli, gemete, palme, izbituri, capete-n gură, în mare, un futai punkist în toată regula. Din când în când, cineva icnește ca și cum ar borî. N-ar fi de mirare să se petreacă simultan ambele acțiuni. Îmi țin respirația și, ei, da, recunosc, încep să mi-o iau la labă cu toată voioșia mea de băiet virgin care locuiește cu mama. Mă rog, nu eram nici prea bătrâior, adică prin clasa a opta... Filme porno nu văzusem, tot ce se putea mai mult în materie de sex primeam sâmbăta noaptea la PR07 sau Italia Uno, adică lucruri soft, fără pășă sau pulă. Așa că nebunie curată. Au, Picule, mai încet. Ce-ncei, fă, te-ai tâmpit, futu-ți gura mă-tii de

scroafă, japppp, japppp. Piculeee, nu mai da, măăă, hai fute-mă cât de tare vrei tuuu, nu mai da, mă, Piculeee. Stai, fă, da' nu tq. mai mișca atâta, fir-ai a dreacu' de proastă. La câțiva metri dl cele două mogâldețe care se zvârcoleau, ceilalți băieți din gașcă stăteau pe ciuci, în semicerc, fumau și dădeau sticlă de ceva din mână-n mână. Nu-i vedeam destul de bine, dar îs convins că priveau cu interes scena de amor de lângă mine. Picule, dă-i și pe la spate, frate...

Situația se degrada cu viteză de cometă, la un moment dat, mi-a fost teamă să nu fiu implicat fără voie în snuff, așa că m-am gândit să reiau din nou poziția somnorosului. Nu de alta, dar, pentru cei picați din lună sau care în anii '90 ascultau MC Hammer, Picu era supersmardoii din Universitate. În niciun caz persoana cu care să începi să militezi pentru drepturile femeilor. Drept care-l iau în brațe pe fratele meu Săgeată și încep să mimez sforăitu. Mă rog, cred că așa am și ațipit din nou. Cert e că, atunci când m-am trezit, se schimbaseră cam 50% dintre actanți. Auuu, Piciuleee, mai ușor, mă, auuu, mă Piciuleee. Ce-ai, fă, te doare? Băga-mi-aș pula-n mă-ta! Jappppp, jappppp! Fata încasa mai ceva ca un boxer profesionist, mai răgea, mai comenta, dar accepta supusă cam tot ce i se cerea. Dinspre peticul de iarbă de alături venea un miros acru de vomă, sex nespălat și ceva indefinibil, probabil era propria frică.

Să mi se facă rău, nu alta, aș fi fumat o țigară, da' mi-era frică de mă căcam pe mine: Piciu era tovarășu' lu' Picu și, pe cât de mic și-ndesat era Picu, pe atât de namilă era ipochimenu de față. Acoperea luna. Și, în fond, nu mi-era frică pentru acum sau pentru mâine, mi-era frică să nu vină ăștia peste mine-n Tineretului să-mi rupă coastele. Pe scurt, treaba asta a continuat toată noaptea, adică s-au perindat pe lângă mine toți membrii micii găști punkiste din Universitate și de fiecare dată se auzea același lucru. Mă întrebam dacă n-o fac intenționat. În fond, mi-am dat seama, te poți obișnui cu orice: deasupra patului atârnav crengile unei sălcii, iar printre frunze vedeam nu luna, ci o

reclamă luminoasă pe care scria ceva gen Com. Prod sau Impex nușcum, Săgeată se odihnea pentru prima dată în patru zile, deci, de fapt, totul era bine. Totul e să faci abstracție de snufful de alături. Ei bine, n-am putut. Am prins exact momentul dintre două schimbări de linie și am murmurat timid un Picule, stai, frate, că mă piș pe mine, după care am șters-o din studioul rough porn.

M-am îittors dimineața,ăștia zăceau răpuși prin toată curtea, singura trează era gagica, jumătate sub patul de spital, jumătate expusă la un soare din ăla, îl știți, de după beție, când îți face-n ciudă. Ei și, să mor pe loc, tipa făcea dragoste cu ultimul dintre punkiști, un băiat la vreo 14 - 15 ani, dar o făceau frumos, așa cum îmi imaginam că trebuie să fie. M-am așezat la vreo doi-trei metri și am analizat situația: ăilalți zăceau ca după bombardament, prin toată curtea, ba doi dintre ei se țineau în brațe cu duioșie. Cei doi care tocmai se iubeau au schimbat poziția, fără urlete, fără un pic de stridentă, ca și cum s-ar fi iubit de-o viață. Băiatul îi mângâia buzele cu degetele mâinii drepte, iar cu mâna stângă îi atinge urechea, parcă în încercarea de a-i număra cerceii. Am aprins o mărășască și am tras primul gât de bere din ziua care tocmai începea. I-am privit până la sfârșit. Chiar și amănuntele scârboase le-au depășit cu acea amicitie care vine doar din dragoste. S-au despărțit cu o tristețe enigmatică, mai ales pentru copilul care eram atunci. Acum o înțeleg pe deplin.

M-am întins lângă Săgeată și am început să mă uit la ea. Pe obrazul stâng, cel din soare, se urcase o gărgăriță, avea părul blond, tuns unu, și cercei din doi în doi milimetri, în buze, în sprâncene, în pleoape. Ochii verzi. Chiar frumușică, la modul Courtney Love, dacă-n mintea mea n-ar fi bântuit sunetele nopții trecute. Se uita-n ochii mei, așa c-am simțit nevoia să-i spun ceva, mai mult ca să m-asigur că nu-i moartă. Mai bun decât Te simți bine? n-am putut scoate din mine. Răspunsul a venit prompt. Du-te mă-n pula mea de căcat cu ochi, o voce care supsesse de la tata mai mult decât dinspre partea maternă. N-am mai văzut-o niciodată, ultima imagine pe care-o am în minte

este a fetei alergând disperată după gașca de punkiști, cu un prosop din alea cu acvila gulerată albă, strigând de mama focului: Piculeeee, mergeți la plajă, măăă? Ia-mă, mă, și pe mine, mă, Piculeeee! Bă, Picule, să moară mama dacă nu mă car la București, măăă!

Din depărtare, undeva în soare, s-a auzit vocea tânguitoare a lu' Piciu: Hai, bă, Picule, ia-o, mă, și pă proastă, ce mai futem, bă, la noapte?

Casting

M-am născut pe 29 octombrie 1983 în Comănești, sunt de profesie avocat și-am publicat următoarele cărți: *Chipurile, Nu știu-câte-zile, TORRENT*.

bia încolțise primăvara, nu era nici cald, nici frig, și-odată cu ea, în creierul meu frumos, ideea că aș putea face un film porno de o înaltă valoare estetică - imaginează-ți *Luceafărul* lui Eminescu în variantă porno, scandalul, Cătălina descheindu-i prohabul, intelectualii ruginiți catalogându-l drept blasfemie, încasările, succesul... și imaginează-ți cum îmi imaginam eu, un tânăr de 25 de ani, absolvent de Litere și, ca orice artist încrezător în visul lui, șomer. Aveam o prietenă, studentă la Regie, îmi găsea ideea genială, un prieten care îmi punea la dispoziție un apartament destinat pentru biroul firmei lui și mulți amici dornici de aventuri neobișnuite. Nu-mi mai lipseau decât actrițele care, pentru realizarea obiectivului meu, trebuiau să arate excelent și să aibă mult stil. Femeile care își vindeau serviciile sexuale pe internet costau foarte mult, cele de pe stradă nu cadrau, iar celelalte s-au simțit jignite când le-am propus, în ciuda politeții mele. Eram deci fără șansă.

Dar pe 8 martie, pe când stăteam la vrăjeală cu o gagică la o cafenea cu design clasic-french din Piața Tantom, despre sâni pe care tocmai și-i pusese, dar pe care încă nu-i văzusem la față, una dintre chelnerițe a alunecat cumva și a căzut pe jos cu tot cu ceșcuțe. Am crezut că s-a spart la ce zgomot a fost. Și gagică asta a mea a început să râdă, știi că gagicile se bucură de răul gagicilor, deși nu era nimic amuzant.

— Ei, și mâine mă duc la un casting... a zis, și-a fost cel mai bun lucru ieșit vreodată din gura ei - cu o excepție...

Atunci mi-a picat fisa. *Casting* era cuvântul magic, cuvântul care îmi putea transforma visul în realitate, sclipirea...

De bucurie, pe când zicea ceva de genul:

— Și-o să încasez o grămadă de **b**... - am sărutat-o fără preaviz.

Și mi-am petrecut palma printre picioarele ei până la păsărică. Am apăsat-o cu degetul. Mi-a zis: „Staai”, cu a-ul ăla pe care îl prelungesc femeile când simt plăcere.

— Știi că fără să vrei mi-ai dat o idee genială? i-am» put și-am sărutat-o fierbinte-n ureche.

— Nuuu, ce idee? m-a întrebat ca la linia erotică, înfiorată de neașteptatele mele mișcări.

— Să mergem la tine să ne jucăm Magic... am mințit-o. Știi Magic?

— Nu, cum se joacă? m-a ischitit curioasă.

Am mușcat-o de lob și-am zis scurt:

— Mergem la tine, te fut și dispar.

Unii dintre noi fac sex, alții se culcă, alții fac dragoste, alții *et caetera*, dar eu, eu fut. Și fut bine. Așa că gagica a zis:

— Ha-ha-ha, hai să cerem nota...

Unii își judecă cunoștințele după cum vorbesc, dau conotații stupide cuvintelor, înfloresc, iar eu, pentru că am zis *fut* adineauri, aș putea fi judecat drept vulgar, trivial, obscen, pula mea, când de fapt eu denumesc, prin intermediul acestui cuvânt pe care, personal, îl găsesc cu o rezonanță acustică sclipitoare, ceea ce fac cu femeile. Mă fut, le fut, ne futem, mă fut - vorbe. Oamenii, în infinita și inconștienta lor prostie, au creat norme sociale care stabilesc că simplul fapt că eu am zis *fut* e unul vulgar, trivial, obscen, pula mea. Și aici mai e o discuție: în limba română, după umila mea opinie, *pizdă* e cuvântul cel mai zemos, succulent, aromat. Când îi zici tipei ceva de genul: Ce pizdă frumoasă ai, simte că, atunci când te uiți între

coapsele ei pe-un picior de plai, vezi o pizdă de rai. Simte în subliminal gustul pe care l-ai simțit când i-ai numit sexul PIZDĂ. Normele astea te împiedică să faci complimente frumoase. Cum ar suna: Ce vulvă frumoasă ai sau ce vagin frumos ai?

— Prost. Pe când: Ce pizdă frumoasă ai, pisico...

— Nu-i mai mult de 50, am spus și-am scos din buzunar o bancnotă. Am pus-o pe masă. Hai...

Pe drum, în Matizul meu gălbui, în timp ce șofam și gura ei fierbinte ca o vulvă îmi săvârșea o felație de poveste, un soi de prefață a futaiului care urma, atent la trafic, c-un zâmbet nevinovat, am formulat în gând anunțul pe care chiar a doua zi, dis-de-dimineată, aveam să-l public într-un cotidian de mare circulație.

Cultural Pornohic Film's organizează pe 15 martie orele 12, 30 casting pentru lungmetrajul XXX Luceafărul, la care sunt așteptate înere cu vârste cuprinse între 19 și 30 de ani. Persoanele interesate trebuie să aibă un aspect fizic plăcut și calități sexuale înalte. Remunerația va fi pe măsură.

Mai urma adresa, dar nu ți-o mai zic. N-am ejaculat, ca să prelungesc senzația de plăcere înmulțită cu durere și-am parcat în fața blocului. Am ieșit din mașină, i-am deschis portiera, am luat-o de gât, am mers fumând spre scară. La un geam de la etajul 36 cineva fotografia luna mai. Am intrat cu grimase serioase, complice, și în ochii ei scria *fute-mă*. Am pășit și-am aruncat chiștocul sub scări. Abia când am ajuns la lift am început să ne sărutăm canibalic, de parcă voiam să ne înghițim limbile ca pe ciuperci otrăvitoare și să-nnebunim. Mâinile au început să străbată traseele cele mai molatice, degetele să-i simtă siropul fierbinte din pizdă, curul pe care-mi venea să-l mănânc, pulsul. În oglinda în care o sprijineam sfârcurile ei aveau culoarea irișilor mei - i le-am lins. Își înăbușea gemetele și liftul urca din ce în ce mai lent, ca-ntr-o fecioară. Când mi-au căzut pantalonii, am crezut că ne-am blocat. Când i-am ridicat piciorul până peste umăr, clitorisul mi-a zis: *Te-ai scos, fraiere!* Mă săruta ca-n delir,

pierdută în vârtoarea senzațiilor, dorință de carne și sânge, foame. Când i-am introdus capul, mi-am pierdut cunoștința. Am plecat din trup și, când, ca un epileptic după criză, m-am întors, îi lingeam în dormitor, ardent, roza dintre fese, excitat, scos din minți, dracu' să mă ia. Un lampadar prelingea o lumină confuză. O fereastră întredeschisă și dinspre ea fiorii nopții, luna. Cu buzele umezite îmi ascundea bărbăția în dragoste. Fesele bronzate, rotunde, translucide, vii, sânii pe abdomenul meu flăcări cilibii, și de undeva, din subconștient, direct pe retine, filmul de mai devreme, când liftul s-a transformat în orgasm.

Ei, și-am întors-o și-am luat-o câinește, pe la spate ținând-o de dește, cu mișcări diabolice, tare, pătrundeam în ea ca-ntr-un soare, juisam, eram pân' la prăsele, în orbite aveam două stele și în suflet ceva ca un cer. Ea urla fără niciun reper, de-auzeai și tu acum, când mă citești în gând surâzând și ne vezi cu al minții roz ochi... scui pă-ne, să nu ne deochi!

Am uitat să menționez că eu o ard tantra, nu ejaculez niciodată. Odată, am făcut sex încontinuu trei zile cu o sirenă din Galați, și mai făceam, dar am rămas fără mâncare și fără țigări.

Când tipa cu sânii noi-nouți a ajuns la al 12-lea orgasm, am ieșit din ea și-am dispărut.

Se crăpa de zi, pe străzi era pustiu, o răcoare plăcută. Mi-am aprins o țigară și m-am plimbat lin ca o formă de fum. M-am gândit la ce-aveam să fac după ce mă voi trezi din somnul greu în care aveam să cad.

Spre seară, l-am sunat pe prietenul care trebuia să-mi împrumute apartamentul, ne-am văzut la o cafenea, i-am spus că la sediul firmei lui va avea loc, curând, o mare orgie, l-am invitat să participe, dar mi-a zis că pleacă din oraș. Pierderea lui! Am mai discutat chestii, am păpat ceva și pa!

Pe la miezul nopții, m-am întâlnit cu prietena mea regizoarea. Era o dulceață, ce să mai – și noaptea era clară. Nu mai știu ce purta, dar ce purta coroborat cu

faptul că era încă virgină năștea în mine dorințe nemaipomenite, lipicioase, libidinoase. Făcea un oral de-mi venea s-o disting cu *magna cum laude* și înghițea fiecare strop. Atât putea face cu un bărbat, însă... era mai mult decât suficient. Îi plăcea să fie abuzată. Să i se rupă gura cu juisări. Să fie plesnită cu penisul. Să fie trasă de păr, înecată. Pe violență intra în transă, se transforma.

Am anunțat-o că sâmbătă începem filmările la filmul Casting XXX. S-a bucurat. M-a întrebat de scenariu. I-am spus că va fi live. Cum live? Așa bine. I-am explicat ideea. O explic și-aici. Făceam în casting ca să angajăm personal pentru XXX-ul *Luceafărul*. La casting se prezentau femei. Femeile trebuiau să susțină o probă. Să-și demonstreze calitățile de actriță porno. Cum făcea asta? Se dezbrăca și demara o partidă de sex. Gratis. Pentru că i se inducea din start ideea că ea era perfectă pentru rolul Cătălinei, cuantumul onorariului pentru acest rol și alte povești *designed 2 motivate her* să presteze sexual. Dezacordul a fost făcut ca să induc ideea că fiecare participantă avea să fie tratată în mod echitabil. Detalii: cantaridă în apa, cafeaua, ceaiul, sucul de bun venit. Regizor-cameraman: prietena mea regizoarea. Actori: mai mulți. Eu. Produs final: Casting XXX. Câteva zeci de mii de euro.

Prietena asta a mea locuia într-un cămin studentesc de la marginea orașului. Am mers acolo, aveam chef de panaramă. Băuserăm ceva împreună, eram mângă. Am urcat. Colega ei de cameră dormea. Am mers pâș-pâș, ne-am dezbrăcat hârș-bârș și-am căzut la așternut. Patul era mic, așa că m-am urcat peste ea. După câteva săruturi grele și-a desfăcut picioarele. Am coborât buzele pe sânii ei ca două garoafe, prin buric sprijinit de limbă, și, când în sfârșit i-am sărutat clitorisul, a gemut. Totuși, colega nu s-a trezit. Avea labiile moi, i le-am lins și-am înțepat între ele. N-avea gust rău, îmi amintesc, după whisky cu bere. Mișcăm dintr-o parte în lta, făceam extaz. Măinile ei îmi strângeau părul bălai. Sfârcii Hle ei stăteau să explodeze. Le priveam. Își mușca buzele. Bla bla bla, am adus-o rapid la orgasm. Tremura. M-am ridicat și-am sărutat-o prelung.

Am prins-o de gât. I-am șoptit:

— Lasă-mă să te fut.

— Daa, fute-mă! aproape că mi-a ordonat.

Și mi-am proptit penisul la intrare. I-am ridicat picioarele, și, când am împins, geamătul a făcut-o pe colega ei să zică:

— Daaa...

Dar nu intrase decât capu'. Am început să apăs, ea a început să geamă fără nicio barieră și colega a aprins veioza. M-am întors fără să ies din problemă și i-am ordonat înainte să apuce să zică ceva:

— Liniște-am zis!

Împingeam și scoteam, era foarte umed și fierbinte și extraordinar, și-o priveam în ochi pe colegă. Încremenise. Nu ne acoperea nimic.

Sub mine regizoarea ziceai că face vocalize. Urla de-a dreptu. I-o dădeam într-un stil de n-a văzut nici Parisu, cu ritm și rimă, cât să-i zbor creierii și spectatoarei. Așa cum unii bărbați sunt înnebuniți după funduri de damă, așa majoritatea femeilor sunt înnebunite după funduri de bărbați. Îmi mișcăm posteriorul ca un artist. Abia după câteva minute de hipnoză i-am făcut cu ochiul colegei și m-am întors spre regizoare. Ziceai că-s flămând... I-am luat limba-n gură și cu mâinile am strâns fesele și i-am băgat un deget umezit repede de siropul din pășărica ei în fund. Îl împingeam adânc, mai adânc. Îmi simțeam prin carnea ei ritmul penisului. Plăcere curată.

Când s-a auzit ușa, am știut că se auzise în urma colegei. Am întors-o și-am luat-o pe la spate. Era o durere să-i privesc curul ăla absolut și să nu-l mușc măcar o dată în timp ce-i despicam pizda. Am început să mă mișc repede, cam ca mașina de cusut, sau ca ploaia, o ploaie orizontală până-n inima ei roz-bombon.

Dar toate astea aveau ca scop precis s-o iubesc puțin în fund. Am intensificat ploaia de mișcări. Am lovit numai la țintă până i-am declanșat orgasmul. Tremura. Am evacuat penisul și-am zis:

— Lasă-mă să ți-o trag în cur.

— Trage-mi-o!

Rozeta ieri u înezită de siropul despre care vorbeam mai sus, dar, pentru un acces mai rapid, am adăugat un scuipat. L-am introdus destul de greu pe tot, dar ce-am găsit acolo mă duce cu gândul la 15 martie, la casting, s-au prezentat 27 de femei cu vârste între 18 și 35 de ani. Apartamentul avea camerele mari, cu canapele, măsuțe, masă de consiliu, scaune, taburete, calculatoare, trei prieteni de-ai mei, regizoarea, care filma, eu, care eram intervievatorul, cantarida, prietena cu sânii proaspeți ca pâinea caldă, care-mi inspirase tot scenariul, pe post de secretară. Primea victimele, le servea cu amestecul afrodisiac și le trimitea pe rând în audiență. Acolo erau primite cu camera de luat vederi aprinsă, întreabate de vârstă, ocupație, dezbrăcate și futute măr. Ce-a fost acolo nu mai detaliez... fiindcă editura mi-a decontat doar două rânduri din această poveste, așa că restul a fost plăcerea mea...

Cu stimă, al tău always & 4 ever

A fost sau n-a fost porno?

Bogdan Șerban își dorește să fie frivol, impetuos, desfrânat, fetișist, obscen, imoral, infam, scelerat, insinuant, mizantrop, sociopat, demiurg, toxicoman, paranormal, obscur. Pentru moment, este doar realizator de programe la Radio Guerrilla. Zilnic.

mi este foarte greu să „pipăi” momentul întâiului meu porno. Ar fi prima sudalmă complexă pe care am auzit-o ieșind din gura unui bețiv, care-mi părea mie că merge dansând și care trecea prin fața curții bunicilor mei din Târgoviște. „Dansatorul” privea des în urma lui și urla o serie de cuvinte al căror tâlc nu-l pricepeam în direcția cârciumii din care ieșise. Destinatară vorbelor era duduia corpolentă din spatele tejghelei, care, pare-se, refuzase să-i mai dea de băut, motiv pentru care însetatul guraliv ar fi vrut ca între gura doamnei cârciumărese și bărbăția lui (atunci am aflat că nu-i zice „cocoșel”, așa cum mă învățaseră părinții mei) să se întâmple un soi de conexiune, după care unii dintre membrii familiei doamnei

pârâte să facă exact același lucru, pe rând. Minte copilului de cinci ani care eram a înregistrat înșiruirea aceea de cuvinte și la masa de seară a redat-o, *moț a moț*, cu voce tare. Timp de două săptămâni am purtat pe ambele fese urmele curelei tatălui meu (cu tot cu găuri, nituri și modelul de cusături de pe ea).

Sau... să identific a fi primul meu porno o fotografie prinsă în piuneze într-un W.C. de lemn din curtea unui vecin al bunicii mele de la țară - Vulcana de Sus, o localitate capăt de linie, pe niște dealuri împădurite, locul în care se termina drumul - și, pentru mine, lumea? în așezământul cu pricina, de obicei ne ascundeam de hoardele de cotropitori din capetele noastre (în principiu, indieni, cowboy sau nemți), sau era transformat după caz, în funcție de ce film vedeam, în castelul lui Vlad Țepeș, Decebal, Mihai Viteazul, Mircea cel Bătrân sau nava spațială a lui Luke Skywalker din *Imperiul contraatacă*. Pereții toaletei erau pe afară văruiți impersonal în alb, dar pe dinăuntru erau echivalentul *wall*-ului de pe Facebook: colaje din revistele vremii (*Femeia, Cutezătorii, Știință și tehnică, Cinema* etc.), bucăți de ziar în care nu apărea poza „tovarășului” și file dintr-un calendar ilustrat, din care se îndepărtaseră lunile pentru a rămâne doar imaginile, în care erau pozate mândrele realizări ale industriei noastre constructoare de mașini - autoturismele ARO 230 și 244...

În vacanța de vară ce despărțea clasa întâi de clasa a dbua, într-una din zilele de hălăduială continuă, mă aflu într-una dintre numeroasele bătălii virtuale, baricadat în latrina-cazemată. În încercarea de a identifica eventuala prezență a dușmanului imaginar, a trebuit să dezlipesc sau să rup o parte din puzzle-ul imagistic de pe unul dintre pereții closetului, sperând să găsesc o crăpătură sau o gaură în scândurile coșmeliei. Atunci, sub un strat gros de hârtie și var vechi, am văzut-o pentru prima oară: prinsă în niște piuneze ruginite, era o fotografie alb-negru ce părea a fi dintr-o revistă extrem de veche, judecând după fila îngălbenită și găurită pe alocuri, în imaginea monocromă

era o femeie blondă, rubicondă, complet dezbrăcată, fotografiată din lateral în timp ce stătea pe marginea patului. Cu mâinile își susținea sâni voluminoși de care părea a fi foarte mândră, picioarele îi erau încrucișate și făceau inutilă orice încercare de a vedea ce ascundeau între ele, chiar dacă ar fi fost pozată frontal, iar în locul fundului, care ar fi trebuit să fie voluptuos, se afla o gaură prin care se vedea curtea vecinului. Privirea femeii era înfiptă în obiectivul aparatului foto și implicit în ochii și creierul meu, de fapt așa a reușit să-și pirograveze chipul în memoria personală.

Evident veceul și-a pierdut statutul de cetate/cazemată/ navă spațială și s-a transformat într-o cabină de peep-show închipuită, pentru tot restul verii. Cu fiecare vizită pe care o făceam pestilențialului „templu”, descopeream noi amănunte ale universului de câțiva centimetri pătrați zugrăviți în acea poză și alte detalii anatomice ale corpului din imagine: o măsuță pe care stătea o vază cu trei flori, ce se afla în plan îndepărtat, chiar lângă genunchii goi, sau un mic pliu pe care îl făcea pielea pe pântecul relaxat, sau piciorul drept ținut încordat pe vârfurile degetelor, ce-i accentua linia gambei nude, sau umbra pe care o făcea sânul stâng pe fratele său drept, ce-i făcea pe ambii să pară mai plini. La sfârșitul verii, înainte de a pleca, am vrut să iau poza cu mine, dar, la prima încercare de a-i desprinde un colț, hârtia s-a sfărâmat, iar înainte de a o deteriora complet am decis s-o las ascunsă acolo până la vacanța viitoare.

În vara următoare, după ce visasem la poza din privată aproape un an, edificiul din lemn dispăruse cu tot cu ținta voyeurismului meu precoce – doamna cea neîmbrăcată; de fapt fusese înlocuit cu o altă construcție din cărămidă în care, după spusele vecinului meu, „ți-e mai mare dragul să te caci!”

Prima intenție deliberată de porno s-a petrecut după câțiva ani, prin 1986. Era perioada în care abia își făceau apariția „videourili” – vorba celui ciuruit în orașul meu natal – prin casele românilor. Cu video playerul VHS Akai,

pe numele lui întreg, familia mea s-a pricopsit cu ajutorul tatălui meu care lucra ca inginer proiectant în Libia. Era o hardughie paralelipipedică, gri-metalizat, ce umplea un sertar întreg, plasat sub televizorul - altă măgăoaie - Cromatic. Din acel moment, toate reperele mele morale și materiale s-au modificat, întregul și plăpândul meu sistem de valori s-a prăbușit, apăruse un nou Mesia, Crăciunul era în fiecare zi, sau de câteva ori pe zi, de câte ori îi rugam pe ai mei să ne pună ceva la video, mie și fratelui meu mai mic. Nu trebuia să mai așteptăm o dată pe săptămână *Gala desenului animat*, ce ținea câteva minute, aveam casete de trei ore pline cu animații (*Pantera Roz, Ciocănitoea Woody, Tom și Jerry* etc.) pe care le rulam la nesfârșit. Nu mai așteptam cu săptămânile, ca la cinematografele din oraș, să vină un film „cu băta”, aveam o duzină de filme cu Bruce Lee sau Piedone, dublate în limba română de Irina Margareta Nistor (acum colega mea), erau personaje ale eșor replici le știam pe dinafară și ale căror mișcări încercam la le imităm. Chiar dacă trăiam în paradisul ăsta al personajelor cinematografice animate sau reale, accesul la filmele lor era extrem de raționalizat din cauza părinților (doar ei accesau cutia miraculoasă din sertar, eu și fratele meu neavând voie să ne atingem de butoanele lucioase ale mașinăriei). Dacă oficial n-aveam voie și nu știam să umblăm la video, clandestin, diminețile, după plecarea părinților, învățaserăm singuri cum să-l manevrăm, iar pentru că locuiam la câteva minute de școală, cel puțin o jumătate de oră înainte de a pleca din casă ne serveam singuri din teancurile de casete. În diminețile în care nu ne lăfăiam la video în fotoliile din fața televizorului, ne satisfăceam o altă plăcere: scotocitul prin casă. Și acum îmi răsună în urechi replica mamei:

— Niciodată n-am putut să ascund nimic de voi! într-una dintre diminețile în care nu vizionam, ci cotrobăiam, am descoperit dosită bine în șifonierul din dormitorul părinților, printre hainele tatălui, o casetă video pe care scria de mână *Desene animate porno*. Orice întrebări legate de motivul pentru care părinții noștri au decis să

ascundă niște desene animate, care - știam noi - sunt create pentru copii, urmau să-și găsească răspunsul în dimineața următoare, când am decis s-o vizionăm. Ne încurca puțin ultimul cuvânt scris pe casetă: *porno*, pe care-l auziserăm spus de ai noștri în șoaptă sau printre hohote de râs de către musafiri atunci când eram și noi de față, dar, cu cât părea mai interzis, cu atât creștea dorința de a elucida taina casetei. În dimineața următoare, eu și fratele meu eram treji cu mult înainte de plecarea părinților, în momentul în care au ieșit din casă, am auzit cum s-a încuiat ușa, i-am văzut cum trec prin fața geamului, i-am văzut suindu-se în mașină și demarând spre serviciu. Gata! Urma să ne iluminăm. L-am trimis pe fratele-miu să aducă videocaseta din ascunzătoarea părinților. Eu am executat ritualul de punere în funcțiune a VCR-ului: pornit videoul, schimbat cablurile în spatele televizorului și comutat pe ultimul canal, între timp apare și mezinul cu caseta, pe care o introduc în lăcașul de deasupra aparatului, o împing pentru a intra în mașinărie și apăs butonul *play*. Pe ecran apare o animație cu o căsuță înconjurată de copaci peste care era un titlu scris în germană, „din dare am reținut doar 7 *bergen*, și... brusc totul se stinge: televizorul, videoul și luminile prin casă. În anii aceia, era firesc să se „ia lumina”, doar că de obicei fenomenul se întâmpla seara, când erau mai mulți consumatori, pentru ca economia de electricitate să fie mai eficientă, niciodată dimineața. Eu și fratele meu ne uitam împietriți la aparatul de sub televizor ce sechestraseră caseta incriminatoare. Disperați, am încercat să eliberăm caseta din capcana metalică cu ajutorul unui cuțit băgat prin fanta de încărcare, am zgâlțâit videoul în speranța că vreo siguranță va declanșa sistemul de ejectare, am desfăcut carcasa aparatului din șuruburi, nădăduind că vom reuși să forțăm mecanic scoaterea benzii. Nimic n-a clintit harnașamentul acela electronic ce ținea prizonieră caseta. Resemnați, am plecat la școală, fiecare dintre noi gândindu-se la ce pedepse vor urma din partea părinților odată întorși acasă. În fiecare pauză dintre orele de curs,

eu dădeam o fugă până la domiciliu pentru a verifica dacă nu cumva a venit curentul și, de fiecare dată, mă întorceam mai deznădăjduit. Însă, în timpul ultimei ore, inopinat s-au aprins luminile în sala de curs lăsate aprinse probabil de femeile de serviciu de dimineață. În toată agitația matinală uitasem că școala era în aceeași zonă cu casa mea. Am inventat pentru profesoara de desen, în ora căreia mă aflam, o scuză idioată legată de gazele lăsate aprinse și am zbughit-o spre locul în care se afla posesivul aparat video. Ajuns acasă, am apucat să eliberez caseta din temnița involuntară și să șterg urmele încercării frauduloase, a mea și a fratelui meu, de a viziona ceva interzis. În ziua aceea, a fost pentru prima oară când la întrebarea tatălui meu „Vreți să vedeți ceva la video?”, amândoi, spre stupefacția părinților, am refuzat. Așa că primul meu porno n-a fost.

De la steaua roșie la bulina roșie x-L

Gândul că și niște copii ar putea să citească volumul ăsta mă cam încruntă. Sper că n-a scris nimeni porcării! Nu de alta, dar „niște copii” e aproape sigur că vor fi – peste câțiva anișori – ai mei și nu vreau să creadă că tatăl lor făcea parte dintr-o gașcă de obsedați. Mai ales că ei, copiii, ar trebui să știe despre mine că, la 40 de ani, sunt/eram scriitor, ziarist, editor, realizator și moderator de emisiuni TV, pasionat de baschet, iubitor de artă vizuală... Om onorabil adică!

ra roșu-carmin, avea o formă meseriașă și vreo doi-trei fluturași superbi, de ziceai că-s vii, imprimați pe ambele fețe. După ce am mai admirat-o o dată, am făcut târgul: i-am arătat colegului de bancă la lucrarea de control și am intrat în posesia minunatei cutiuțe de prezervative chinezești. Conținutul lipsea, dar mi-a povestit copiatoru' cum arată și la ce se folosește. Am înțeles unde, însă nu mi-a fost foarte clar cum și de ce. Adevărul e că nici nu l-am pus să-mi dea amănunte, ca să nu par fraier, dar era cert că nu prea puteai să-ți prinzi cutiuța-n piept cu acul de siguranță, pe post de insignă, cum trăsesem eu, la prima vedere, nădejde. Nici pe banca

din clasă nu era indicat să o lași, fiindcă sărea instantaneu în ochii colegilor. Așa că âări ascuns-o în *Abecedar*. Dar mie îmi controla mama lecțiile și mă ajuta să-mi fac temele. Când a deschis cartea să mă asculte, fluturașii mai să zboare prin apartament... A început un mic și subtil interogatoriu, a apărut și capul familiei: puneau amândoi întrebări discrete, ca să nu mă prind că ar fi vorba de ceva indiscret. Cam dădeam din colț în colț, fiindcă nu mă așteptam să-mi descopere chiar babacii comoara și încă atât de repede. Însă tot ei mi-au sugerat și răspunsul: da, exact, o găsisem la fratele tatii acasă, mi-a plăcut că era colorată și-am luat-o, da, da, uitasem. Hă, hă!

Faza asta mi-a fost învățătură de minte și n-am mai lăsat la îndemâna părinților abțibildurile cu tipe goale, nici paginile cu țâțe uriașe, rupte de prin reviste foarte... colorate, nici pixul pe care, dacă-l întorceai cu pasta-n sus, vedeai cum îi cade doamnei din imagine rochia, dar mai ales ce se ascunde în spatele ei, al rochiei. Și nici alte atenții cu care colegu mă motiva să-i șoptesc când era ascultat de tovarășa învățătoare sau să iau cotul ca să vadă la mine-n foaie când dădeam lucrări. Partenerul meu de afaceri avea acces la toate acele minunății întrucât tac'su era vameș. La Porțile de Fier, de unde țării îi venea curent în instalație, iar unora dintre cetățenii ei, blugii, guma de mestecat, Vegeta, aspirinele Bayer, cola, brelocurile și cărțile de joc cu doamne despuiate, dulciurile, Super Fjiter, cristalurile, pastilele antibaby, Pumele și nu puține altele; De fapt, la majoritatea acelor vise pipăibile avea acces tot poporul care trecea prin „piața sârbilor”. La produsele erotizante, doar inițiații. Și, bineînțeles, elevii silitori.

Când elevii au început să crească, iar silința lor să scadă, imaginile cu femei frumoase și goale, care te priveau fix și tulburător în ochi, au prins viață. Chiar în camerele noastre! Adevărat, nu în acel perimetru dintre cei patru pereți unde pofteam noi (observ că am dat-o pe plural, o fi din spirit de solidaritate...), dar în imediata lui apropiere. În televizor! Cuscii noștri de peste Dunăre „băgau” niște înnebunitoare filme porno, cu multe cadre

strânse și dese prim-planuri, la care, mici și mari, membri de partid sau doar de sindicat, copiii, părinți și – pot să jur! – bunici, ne holbam ca disperații. Timp de aproape un an, dragii noștri vecini n-au lăsat să treacă nicio noapte fără să aprindă focurile pasiunii pe K3 (al treilea post al televiziunii publice iugoslave, unde, după ora 00.00, se petreceau full-contacte mai tari decât azi în Kl).

Asta s-a întâmplat prin 1987, aveam 17 ani și deja trecusem primele două niveluri ale inițierii sexuale. La televizor. Primul nivel *Decameronul* lui Pasolini.

Eram prin clasa a șasea când s-a aflat – se afla ușor, programul de televiziune sârbesc era tradus, apoi multiplicat la mașinile de scris ale instituțiilor comuniste mehedintene și răspândit ca un manifest... liberal – că vineri noaptea va fi un film fierbinte. Era iarnă, frigul din apartament ne obliga pe toți Șerbanii – noroc că nu eram decât trei! – să dormim în același pat. Eu întotdeauna la perete. Doar că în seara aia, când mi-a venit vremea de culcare, m-am cerut la margine. Cred că am găsit și o explicație plauzibilă pentru profanarea tradiției, dar n-o mai țin minte. De fapt, am vrut să văd filmul, mai ales că a doua zi doar asta se discuta la școală și picai de papagal dacă erai prins că n-ai văzut „fazele”. Iar dacă ai mei tot se uitau... M-am întolcit în pijamale, mi-am pus plapuma în cap, m-am întors pe partea dreaptă, m-am prefăcut că dorm și am privit liniștit în dulapul cu haine, unde se oglindea nu Cetatea Neamțului, ci un film din care n-am înțeles nimic (sonorul era... mut, că nu mă trezesc, cică, iar scrisul – în sârbește – nu se vedea mai deloc). Ca să nu fiu ipocrit (de mic!), nu lumea lui Boccaccio, nici personajele lui Pasolini ori Miniera lui de a evoca Evul Mediu mă interesau pe mine, ci acele câteva scene care mi-au dezghețat complet oasele. Și cartilagiile... Scene care m-au păstrat în rândul lumii (bune) de la Școala generală nr. 2, care văzuse povestea și nu prididea să o împărtășească amărăților ce n-aveau dulapuri cu televizor încorporate în ele. Scene care m-au determinat să citesc imediat cartea (am descoperit-o rapid în biblioteca tatii) și

să-mi stimulez astfel, printr-un act cu adevărat intelectual, imaginația.

Inițierea mea s-a cizelat – al doilea nivel – cu ocazia primului Maratoński Film. '84 sau '85. Memoria asta... De vineri seara, ora 22.00, până în dimineața zilei de luni, televiziunea iugoslavă a programat filme în cascadă, de la cele de acțiune și dragoste până la comedii și SF-uri. Printre ele, *Ultimul tango la Paris*. Unul dintre prietenii mai mari, cu care jucam baschet pe maidan, m-a atenționat că e musai să-l văd, fiindcă are o secvență pe care n-o voi uita în veci. Protagonistii ei: Marlon Brando, Maria Schneider și o bucată de unt. Cum ai mei, săracii, stăteau ore-n șir la cozi ca să prindă jumătate – atât era rația – din pachetul pe care scria „Unt de masă”, am făcut ochii mari și, pe la patru spre cinci dimineața (uite că-mi amintesc ora!), am văzut că atât de prețiosul produs lactat nu se pune cu succes doar pe feliile de pâine. Interesant e că nu m-a încercat revolta împotriva capitaliștilor risipitori, cuoate că fusesem făcut UTC-ist doar de câteva zile.

Cuscrii sârbi au tot revenit, de atunci, de vreo două-trei ori pe an, cu bunul obicei de a pune filmele să alege în maraton și de a lăsa slobode în competiție și unele mai decoltate. Intrasem în faza adolescenței... mature, țineam jurnal, aveam pick-up, îmi cumpăram discuri de vinii, aveam abonament la *Sportul*, zdrăngăneam la o chitară, scriam poezii de dragoste, mă înălțasem, făceam cu ganterele, eram tot timpul îndrăgostit, citeam presa culturală, promisem un televizor nou de la ai mei. Aveam la ce să mă benoclez, aproape nestingherit, mai ales noaptea, când se dădea stingerea în familie. Trăgeam cu urechea ca să aud sforăiturile din dormitorul părinților, iar când semnalele audio erau liniștitoare, click pe sârbi. În afară de mari competiții sportive internaționale, de videoclipuri, concerte, filme, desene animate (la care și acum mă uit cu plăcere), apăruse Program Plus. După miezul nopții. Oare de ce? Exact, ca să adoarmă copiii și să nu vadă damele goale care-și plimbau caroseria pe ecran. Ce bine că mă făcusem mare! Și că-mi puteam lărgi permanent

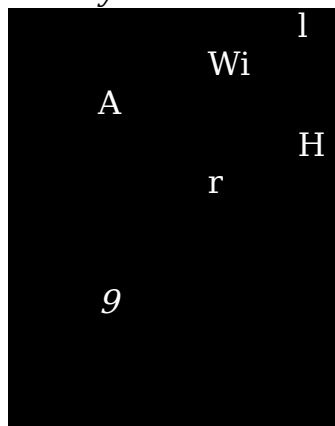
orizonturile culturii vizuale...

Primul meu porno a venit, prin urmare, după un preludiv lung, meticulos, etapizat. A venit firesc. De peste Dunăre, din țara vecină care avea o stea roșie pe steag, prin Program Plus, și s-a petrecut în „Oltu”-mi alb-negru. A fost ca o jerbă de artificii împlântată în creștetul castelului înălțat pe zeci și zeci de nuduri languroase ce se perindaseră, până atunci, prin fața ochilor mei de telespectator. Nu știu sigur dacă m-am uitat chiar până la sfârșit... A doua zi, aveam școală, mă trezeam la 7. Dar nu asta ar fi fost problema. Acțiunea filmului, deși extrem de interesantă, era, paradoxal, monotonă. Dar n-ar fi fost bai... De fapt, între noi, cei de 17 ani, fie vorba, era greu, foarte greu de suportat! Și totuși, de atunci înainte, vreun an, înainte de culcare și în locul paharului cu lăptic, câte-un hardcore – transmis de televiziunea de stat (!) iugoslavă – se oglindea, aproape noapte de noapte, la mine-n „Olt”. Îi luam susurul însă, ca să n-audă ai mei din camera de alături și să-mi pună, cum se practică-n triste vremuri de astăzi, vreo bulină roșie cu *interzis minorilor*.

S. – rf

Știuleți, bostani, video

y

Sunt un om care scrie. Cărți în primul rând, dar n-am avut suficientă stăpânire de sine, la momentul potrivit, să mă limitez la asta. Așa c-am mai scris câteva sute de articole în diverse publicații. Și vreo șase scenarii de filme.

Iar pentru că m-am ocupat cu lucrurile astea, s-au interesat de scrisul meu, în principal de cărți, inclusiv diverși editori din străinătate. Așa se face că mi-au apărut sau stau să-mi apară cărți în traducere prin diverse colțuri de lume: SUA, Germania, Franța, Italia, Spania, Ungaria, Egipt, Bulgaria. În afară de scrisul meu, mă mai ocup și de literatura altora, cu suficientă pasiune, zic eu, la Editura Polirom. Iar lucrurile astea îmi sunt suficiente deocamdată.

n sate, evenimentele cele mai mici se transformă în unele de amploare. Iar invențiile sunt primite mai întâi cu neîncredere, apoi cu ostilitate, după care, o vreme, înainte de a deveni obișnuințe, ele se numesc „minuni”. Cred că aveam deja vreo opt sau nouă ani când am prins, întâmplător, o discuție între doi maturi, din care n-am avut cum să nu rețin următoarea descriere:

— Avea în față niște, cum să-ți spun, așa, ca doi bostani bătrâni... Iar al lalt, dom’le, un știulete cum nu ți-o crescut ție anu’ ăsta. Nu te-aș blestema să-l vadă nevastă-ta, zău. Că nu ți-o fi bine pe urmă...

Bostani bătrâni, știulete. Parcă-parcă mă trimitea gândul la chestii rușinoase, dar nu îndrăzneam încă să cred. Nu-i vorbă, auzisem eu printre copii cuvinte și mai deochete. Dar maturii? Să vorbească ei așa? Discuțiile astea erau pentru copii, iar eu știam prea bine acest lucru, din moment ce nu auzisem până acum vreo mătușă, vreun unchi sau, Doamne ferește, pe bunica ori bunicul discutând asemenea prostii. Bine, bunicul mai trântea câte o înjurătură care te trimitea cu gândul la lucrurile acelea ascunse ce țin de problema fiecărei femei ori a fiecărui bărbat. Dar niciodată nu stătea de vorbă cu cineva despre asemenea chestii, cum o mai făceam, uneori, noi, copiii.

— Și chiar erau goi amândoi? întreba celălalt matur participant la discuție.

— Da’ cum dracu’ altfel ai fi vrut să fie?

Nu mă înșelasem. Vorbeau, devenea clar, despre prostii. Bostanii, știuletele erau... Știam eu prea bine ce erau.

— Și zici că toate astea le-ai văzut la televizor?

— Nu la televizor, bă, nu ți-am spus? La vidio.
— Bun, da' vidioul ăsta ce-i, nu-i tot un televizor?
— Ba da. Numa' că, în loc de antenă, are un aparat la spate. Și ăla bagă imagini.

Asemenea scorneală nu mai auzisem în viața mea! auzi, un televizor cu aparat în loc de antenă și, mai ales, un televizor pe care să se transmită imagini rușinoase! De parcă vreo femeie sau vreun bărbat ar accepta să apară la televizor în pielea goală.

Câteva zile mai târziu, scorneala a început să facă vâlvă și printre băieții de pe stradă. Nu-i mai ziceau filme cu știuleți și bostani, ci *filme porno*. Iar unul dintre copii chiar se jura pe toate cele că a văzut și el imagini din acelea, devenind în scurt timp eroul străzii și punctul central al interesului nostru. Și, încetul cu încetul, am început să cred că scorneala nu era tocmai o scorneală, că, într-adevăr, americanii (cine altcineva?) inventaseră un asemenea aparat care trimitea spre noi imagini cu goliciuni.

Aveam doi unchi, vecini cu mine la vremea aceea, verișori de-ai mamei. Unul era mai mare cu vreo patru ani, celălalt cu opt. Cu alte cuvinte, amândoi erau deja oameni în toată firea. Și, cum nicio regulă nu spunea pe-atunci ceva de genul: „Accesul la video este interzis tinerilor sub optsprezece ani”, ei mergeau destul de des la casa cu aparatul minune. Ar mai fi putut să scape de gura mea când am aflat lucrul ăsta? După îndelungi insistențe, i-am convins, în sfârșit, să mă ia și pe mine. Asta abia după ce au primit banii mei din pușculiță, dar aspectul e mai puțin important.

Poate ar trebui să descriu drumul spre casa în care tânjeam de atâta vreme să intru. Poate ar trebui să scriu câteva cuvinte despre importanța pe care mi-o dădeam și, mai ales, despre visele pe care mi le făceam. Dar și acum, ca și atunci, am senzația că drumul e prea lung, îmi vine să grăbesc pașii pentru a ajunge cât mai repede la minunea aia numită video. Și am ajuns.

O cameră înțesată de lume. Fum gros de țigară.

Maturi care treceau sticle de vin sau de țuică de la unul la altul. Și, prin mulțime, câțiva copii. De vârsta mea. Probabil alții care reușiseră să-și convingă, cu banii din pușculiță, unchii, verii sau frații.

N-am avut timp să-mi găsesc un loc prea bun, înainte de a începe filmul. Așa se face că, în momentele în care cele dintâi sunete au ieșit prin difuzoare, eu încă mă zbăteam să depășesc cu privirea capul înălțogului din fața mea. Când, în sfârșit, ecranul mi s-a înfățișat în toată splendoarea lui, am văzut acolo un om cam subțirel care, înveșmântat în niște haine caraghioase, împărțea pumni și picioare în stânga și-n dreapta. Din șoaptele celorlalți am aflat că pe omul respectiv îl chema Brusli și că era tare, că era mare, că era cel mai bun. Cel mai bun, cel mai bun, dar când urmau să apară bostanii și știuleții?

După o oră, plictisit de nervii acelui Brusli, l-am tras de mânecă pe unchiul meu mai mare:

— Da' filmu' porno când îi?

— Uite, bă, ce vrea mucosu'! s-a hlizit el spre celălalt unchi.

Am mai răbdat jumătate de oră strigătele enervantului și enervatului Brusli, până când a apărut genericul de final. Și, tocmai când mă bucuram de zor că, în sfârșit, voi vedea ce venisem să văd, oamenii s-au ridicat din locurile lor și au pornit spre ușă.

— Da' filmul porno?!

— Ce film porno, bă?

— Ăla cu știuleți și bostani!

Acum ce vreți să vă mai povestesc? Cum au răs ăia doi de mine? Cum mai râd și astăzi când mă întâlnesc? Îmi ajunge că știu eu. Un singur lucru mai trebuie amintit la toată urma. Că, nu știu de unde, bunica a aflat despre seara petrecută de mine la video. Și, drept urmare, am primit una dintre acele bătăi pe care nu le pot uita nici astăzi.

Cât despre filmul porno așteptat, l-am văzut, asumându-mi riscul unei noi bătăi din partea bunicii, mai târziu cu două, poate trei săptămâni. În aceeași casă, la

același aparat uimitor inventat de americani. Fără trăiri intense însă. Senzațiile adevărate le trăisem în acea primă seară în drumul spre casa cu video. Când în imaginația mea s-a derulat poate unul dintre cele mai inocente, mai frumos colorate, mai bine filmate, mai spectaculos jucate filme porno realizate vreodată. Dar pe-acesta n-o să vi-l descriu acum...

On tour

Deși sunt cunoscut în primul rând pentru golul pe care l-am marcat în curtea blocului din Bulevardul Al. I. Cuza, nr. 10, în seara zilei de 8 septembrie 1986, când, după un un-doi cu garajul, am trecut printre doi adversari și am lobat mingea din întoarcere peste portarul uimit, înscriind astfel golul victoriei (9 - 8), pentru că în minutul următor o bunică a chemat jumătate dintre jucători la culcare, s-ar putea ca unii dintre cititorii volumului de față să-mi fi citit și vreuna dintre cele trei cărți: *Eu et al.* (2005), *Carne crudă* (2007) și *Standard* (2009). Sau, dacă nu - sau și dacă da -, să fi auzit de formația Aeroport, al cărei lider incontestabil sunt.

muzică: Jamie Foxx ficat. Kanye West - *Extravaganza*, Theodore Grimm - *Practica Jokesfor Ghosts* nea o vodcă cu lămâie, i-am zis barmanului.

M-a privit trist, pentru că era trist. Un băiat tânăr și urâțel. În ultimele douăzeci de minute, îmi povestise despre femeile din viața lui. Pretindea că ar fi două și că nu se poate decide între ele. Nu crezusem niciun cuvânt, era prea evident că era îndrăgostit de una dintre curvele care așteptau zadarnic clienți la capătul celălalt al barului lung și nu tocmai curat. În filme, barmanii șterg neconținut tejeheaua. Țsta n-o ștersese probabil niciodată. Paharul meu stătea pe o pojghiță de praf.

— Ea treia, a zis barmanul.

— Îmi ții socoteala? i-am spus.

— Păi, da, a zis, doar o să trebuiască să vă fac o notă de plată.

Avea dreptate în felul lui.

— OK, am spus.

Una dintre curve s-a ridicat de pe un scaun înalt și subred și a venit lângă mine.

— *Bonsoir*, a zis.

— Nu vorbesc franceza, am spus.

— Hihi, a făcut fata. Bună seara, atunci!

Abia dacă avea 17 ani. Picioare lungi, cizme mai puțin lungi, o rochie scurtă, strâmtă, neagră, o geacă subțire, gri, pe deasupra. Fața dulce, ochi frumoși, căprui, gura cam lată, dantura așa și-așa.

— Îmi iei și mie una? a zis arătând către paharul meu.

— Da, am spus.

Barmanul, și mai trist, s-a pus pe treabă. Probabil că pe asta o iubea. Îl înțelegeam. Femeia-copil-curvă din visele fiecărui bărbat. Când se ducea acasă la șase dimineața, barmanul se întindea în pat privind tavanul și se gândea la ea. Își imagina cum într-o noapte, cam pe la două și ceva, peștele ei ar fi intrat în bar și ar fi luat-o la rost, că de ce face prea puțini bani, că nu-și dă silința, că să deschidă picioarele mai larg etc. Fata, beată, i-ar fi răspuns obraznic. Peștele, slut și gras, cu lanț de aur la gât și tatuaje pe ambele antebrățe, ar fi pocnit-o peste față. Barmanul ar fi înhățat o sticlă de Martini, ar fi sărit peste tejghea și i-ar fi spart-o peștelui în cap. Peștele s-ar fi prăvălit pe jos într-o băltoacă de sânge cu Martini. Fata ar fi început să-l lovească cu picioarele, cu toată ura acumulată în aproape doi ani de zile. Barmanul ar fi tras-o după el: „Vino, vino - i-ar fi spus -, hai să fugim împreună”. Ar fi luat trenul înspre București, lăsând în urmă orașelul searbăd de provincie, barul lipsit de farmec al unui hotel de trei stele, străzile pe care după ora zece nu mai vedeai nici măcar un câine vagabond, pentru că în acel oraș nu locuiau nici câini, nici oameni vagabonzi. În tren, s-ar fi futut într-o cușetă, și ea ar fi avut primul orgasm adevărat din viața ei, de când peștele o smulsese din sânul unei familii sărace și lipsite de dragoste. Ar fi început împreună o viață nouă la București, ea ar fi terminat liceul la seară, el ar fi lucrat în cele mai mișto baruri, poate chiar la Athénée

Palace, ar fi fost totul minunat, și-ar fi făcut vacanțele în Grecia, pe insule mici și albe, aflate în afara circuitului turistic. Ar fi făcut multe poze. Ar fi avut un câine, poate chiar și o mașină. Sau o motocicletă.

Am ciocnit cu fata, barmanul s-a întors cu spatele la noi și a început să aranjeze sticlele de bere din frigider în aceeași ordine în care erau deja.

— Băi, a zis fata privindu-mă galeș, da... tu nu ești cumva...

— Ba da, am zis.

— Din formația aia, nu?

— Exact.

— Și cu ce ocazie la noi în oraș?

— Avem mâine concert.

Am dat pe gât vodca, am mai cerut una, mi-am aprins o țigară, i-am oferit și fetei una, între noi a început să se lege o discuție despre telefoane mobile. Fata avea un iPhone.

— Face poze foarte mișto, a zis.

— Să văd.

A butonat puțin pe el, deși n-are butoane, și mi l-a dat.

— Așa se dă mai departe, a zis făcând o mișcare cu degetul pe ecran.

Prima poză era cu o altă fată, stând sprijinită de o mașină. Nu puteam recunoaște marca.

— O prietenă, a zis fata.

Poza următoare era tot cu prietena. Mi-am dat seama că mașina era un Logan. A treia poză: o încăpere mică, ordonată, în a patra, fata din fața mea își țuguia buzele înspre cameră, în a cincea, tot ea, îmbrăcată într-un *négligé*, stând turcește pe un pat. În a șasea, fata stătea întinsă în pat. În a șaptea, la fel, dar fără *négligé*. Opt-nouă, la fel, în poziții mai îndrăznețe. I-am înapoiat aparatul, am sorbit o gură din paharul din fața mea, am tras un fum din țigara care se micșorase într-o scrumieră. Fata mi-a zâmbit.

— Hai la mine în cameră, am spus.

— Hai.

Barmanul s-a întors către noi. S-a uitat mai întâi la fata care a părut să nu-l observe, apoi la mine. Am ridicat din umeri, am scos o bancnotă din portofel și am pus-o pe tejghea.

— E OK, am zis.

Barmanul a luat banii și s-a așezat pe un scaun. Barul era lângă lobby-ul hotelului. Recepționera din tura de noapte a ridicat ochii din ecranul unui laptop și s-a salutat cu fata cu care eram. Am intrat în lift.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Monica, a zis.

Am sărutat-o. M-a sărutat. I-am pus mâna pe sâni. Mi-a pus mâna pe pulă. OK. Liftul a oprit la etajul trei. Am coborât și am tras-o după mine. Camera 302.

Aproape o oră mai târziu. Fata făcuse tot ce știa – și știa multe –, dar pula mea refuza să devină cu adevărat tare. Stătea pe jumătate sculată, ca o pisică amețită, și fata – Monica începea să obosească.

— Lasă, am zis, n-are rost așa, am băut prea mult. Încerc cu mâna...

— Dar nici mâna nu părea în stare să rezolve problema.

— Mă dau bătut, am zis. Îmi pare rău. Altă dată.

Nu mi-era clar dacă în cazul ăsta trebuia s-o plătesc. Adică, sigur, prestase serviciul, dar nu cu rezultatul scontat. Plătești un tâmplar care încearcă să-ți repare un scaun rupt, dar nu reușește? De la caz la caz, probabil, dar în cazul ăsta eram de părere că nu. Pe de altă parte, nu voiam să par zgârcit.

— Auzi, a zis mângâindu-mi pula, nu crezi că dacă ne-am uita la un porno...

— Dacă ne-am uita la un porno, ce? Nu-i totuna.

— Nu, dar poate ar ajuta...

Tot ce se putea.

— Nu știu, am zis, nu m-am uitat niciodată la unul.

Fata a rămas cu gura căscată:

— Poftim?

— Ce?

— N-ai văzut niciodată un porno?

— Nu.

— De ce?!?

— N-am avut nevoie. Adică la ce bun dacă ai o femeie, nu?

— Păi, da, dar...

Nu glumeam câtuși de puțin. Chiar nu mă uitasem niciodată la un porno. De la 14 ani avusesem neconținut tot ce îmi trebuise.

— Nici măcar din curiozitate?

— Știu ce trebuie să știu, am zis, ce să-nvăț dintr-un film?

— Păi, și vrei să ne uităm?

— OK, am spus neconvins. Unde? Cum?

— Ai net? a întrebat.

Aveam, hotelul punea la dispoziție un wireless destul de rezonabil. I-am dat laptopul Monicăi.

— Ai jucat în vreunul? am întrebat.

— Nu, a zis tastând o adresă.

— Aha.

A întors laptopul spre mine.

— Ce te-ar interesa?

— Aditar.

— Adică ce fel de sex vrei să vezi? Fete cu fete, fete cu băieți, băieți cu băieți...

— Nu, am zis.

— Ăăă, perversități?

— Ce fel?

— Nu știu, orice fel... Cu pipi, cu animale, cu gravide...

— Gravide?

— Da. Adică unii care fut gravide.

— Ia, arată-mi, am cerut.

Ațiunea filmului se petrecea în Rusia. O femeie la vreo 32 de ani, păr roșu, tuns scurt, trăsături frumoase, buze sexy, picioare subțiri, burtă uriașă, îmbrăcată într-un halat de baie alb, stă pe o canapea și se gândește la cine

știe ce, sorbind niște vin dintr-un pahar. După o vreme, cineva sună la ușă. Femeia nu se miră – poate că aștepta pe cineva – se duce și deschide. Surpriză: doi bărbați în salopete, probabil niște instalatori veniți să repare ceva. Femeia îi invită înăuntru, le oferă și lor niște vin, ei acceptă, ciocnesc paharele, beau împreună. Unul dintre bărbați se tot uită la femeie, drept care ea se dă mai aproape de el. El îi pune mâna pe genunchi, apoi i-o bagă sub halat. Femeii îi place, deci bărbatul continuă. Celălalt bărbat nu vrea să fie mai prejos, deci începe și el s-o mângâie. Toată lumea se simte bine, femeia îi sugerează pula unuia dintre bărbați în timp ce celuilalt i-o freacă. Apoi bărbații o fut, pe rând, și tot așa. ...

— Mișto, am zis când s-a terminat. Numai să nu i se fi întâmplat ceva copilului, ea a băut cam mult vin. Și unul dintre bărbați o cam apăsa pe burtă. Ar fi trebuit să fie ceva mai atentă, mai grijulie...

— Mda, hm, nu știu, a zis Monica. Da' ți-a plăcut, nu?

— Da, am spus.

— Ți s-a sculat?

Am sărutat-o și am întins-o în pat.

— Yep, am zis.

M-am întins deasupra ei. Moment nepotrivit pentru a auzi o bătaie în ușă. Am ignorat-o, persoana a mai bătut o dată.

— Alex? s-a auzit o voce înfundată de pe culoar.

Era Luca, basistul formației mele.

— Ce e? am strigat.

— Moș, n-ai un nurofen ceva, un paracetamol? Că-mi plesnește capul, nu pot să-nchid ochii, a zis.

M-am ridicat și i-am deschis. A intrat, i-a aruncat o privire Monicăi.

— Scuze, moșule, nu știam, a zis. Apoi Monicăi: Bună.

— Bună, a zis ea.

— Vă futeți, ce faceți? a întrebat Luca.

— Încercam, am zis.

— Păi, și ai un Nurofen?

Aveam. I-am dat și l-am izgonit.

— Bă, scuze de deranj, a zis ieșind.

— E OK, am spus.

Bineînțeles că nu era. Pula revenise la zero. I-am arătat-o Monicăi.

— Uite, am zis acuzator. Mai pune-mi un film.

Și ne-am uitat până mult după ce zorii tremurători ai zilei se transformaseră într-o dimineată ploioasă și gri cum Kelly Kline și Alexis Malone se lingeau reciproc în cur, cum sperma unui necunoscut se scurgea pe pielea albă ca zăpada a tinerei Tonya și cum superbele gemene Milton, blonde și subțiri, se futeau cu gemenele Simpson, cele late în solduri.

— Rae

CĂLIN TQfă AN

Fetița cu chibriturile

9

Pe-atunci, umblam îmbrăcat zilnic – semn de mândrie – cu primii mei blugi. Era mult înainte de prima mea călătorie în străinătate, una făcută în Bulgaria. Cu un băț din cutia despre care povestesc în continuare mi-am aprins țigara primului meu fum, încercând să prefac în scrum, precum adulții, ceea ce credeam a fi prima mea dezamăgire în dragoste, de fapt neputința de a pătrunde în fotografia mică, una ascunzând femeie, pentru a putea trăi, ca în filmul *Undeva, cândva*, prima mea beție adevărată.

sigur, Thomas, a fost alegerea mea. Este alegerea mea. Una care ne putea privi pe amândoi, cel puțin așa mă gândisem. Sigur, trebuia să-ți spun neapărat și ție. Ai fi înțeles sau am fi găsit împreună soluția cea mai bună. La fel ca atunci, cu avortul? Thomas, știi bine, ești robul hotărârilor de familie. Niciun pas fără aprobarea mamei tale, niciun crâmpoi de alegere fără încuviințarea albită de ani a tatălui tău. Știi bine, am mai discutat asta. Este povara ta, până la urmă, nu și a mea. Nu vād de ce ar trebui să duc în cârcă mofturile unor oameni care, până la urmă, au știut să trăiască. Au știut să aleagă ori măcar s-au supus în fața consecințelor dezvoltate de hotărârile luate.

Despre anii tăi, prelungii tăi ani de absență, cei în care te-ai lăsat pre auzor pradă iluziei acesteia, ecologice, de somer, om care nu produce, dar nici nu consumă prea multe, tăcere. Da, a fost o perioadă frumoasă, nu spun că nu a fost. Am călătorit mult, făcând-o așa cum ne tăia capul, ca doi adolescenți care încearcă să priceapă viața. Am cunoscut oameni, fel și chip, am trăit cu puțin, învățând cum să cultivăm acest puțin. Și cum să ne lăsăm purtați de urmele lui. Însă până la urmă și poveștile astea trebuie să aibă o încheiere. Este firesc așa. Ca și propozițiile înșirate pe acest petec de hârtie, între două sedințe foto – nici nu știi câtă muncă poate să se ascundă și aici, câte lucruri trebuie învățate pentru ca instantaneele să arate așa cum trebuie să arate –, toate întâmplările din lumea asta presupun punctul final. Era logic că, odată și, odată, felul ăsta de a trăi va trebui să se încheie. Poate că ție nu ți-a fost așa de clar, nu știu. Dar, te întreb, și poate că o faci și tu acum, când nu ți-au mai rămas decât amintirile privind-te drept în ochii minții, încotro ne-am fi îndreptat? Așa că eu am ales să muncesc. Știu, vei râde auzind asta. Este treaba mea cum am ales să o fac, dar te asigur că nu-mi bat joc nici de mine, nici de ceea ce fac aici, la Viena. Că am ales calea cea mai simplă, cum îmi reproșezi, poate... Dar de ce nu am putea pune semnul egalității între carnea asta, care atârnă pe noi, și sufletul după care alergăm o viață, fără să ajungem să-l cuprindem cu mintea? Și nu vorbim oare despre același trup pe care % grăbeai mereu să-l strângi în brațe? Nu vorbim tot despre sânii pe care i-ai frământat cum și de câte ori ai vrut, de fundul peste care îți plimbai privirile și palmele, despre locul acela în care intrai ca în peștera ce ascunde comori, cu gândul că viața ta o va apuca astfel pe alte căi? Până la urmă, cu ce greșesc atât de tare, cu ce-am greșit? Nu pot pătrunde vălul supărării tale.

Așa cred că i-o fi scris Tania, ori Rebecca, Grethe, Marie, Judith, sau oricum altcumva ar fi chemat-o pe femeia brunetă născută în cruditătea tulburătoare a landului Stiria, celui pe care îl însoțise mai mulți ani din

viață și pe care îl șocase, îndepărtându-l, prin hotărârea de a încerca porțile ferecate, ascunzând promisiuni incitante, ale industriei pentru adulți.

Totul a pornit de la anunțul din *Kronen Zeitung*: „Firmă serioasă organizează casting, la alegerea dumneavoastră, pentru: filme XXX, videochat și pictoriale pentru reviste consacrate adulților. Căutăm femei și bărbați cu vârste cuprinse între 18 și 40 de ani. Persoanele interesate sunt rugate să trimită pe adresa de e-mail indicată o descriere care să conțină: numele și prenumele, numărul de telefon, înălțimea, zona de interes (film, videochat, pictorial), o fotografie care să releve aspectul fizic (nu neapărat nud). Așteptăm mesajele dumneavoastră până la data de 25 aprilie. Persoanele selectate vor fi anunțate telefonic”.

32 de ani... O vârstă potrivită pentru așa ceva. Ani în care de mult timp te-ai obișnuit cu exercițiul acela, cel mai dificil în viață, de a trăi după propriile hotărâri. Acceptând excepția, faptul că poți greși, știind să te supui fără împotriviri inutile urmărilor pe care le poate avea o alegere făcută în pripă sau numai cu gândul de a-i mulțumi pe cei de lângă tine. Număr de ani îndeștulat de mulți, astfel încât, adunați unul lângă altul, ca petalele unui bujor încărcat, burdușit de atâta frumusețe, să facă dintr-o femeie exact ceea ce așteaptă un bărbat de la ea. Împlinind-o.

Un borcan plin cu miere se scurgea dinlăuntru soarelui în dimineața în care a primit telefonul care avea să-i confirme faptul că a fost selectată.

— Bună ziua! Jürgen Stiric, de la Explozion. Ați aplicat în urmă cu o lună pentru o ofertă făcută de noi. Vreau să vă anunț că ați luat castingul, felicitări, așa că am dori să ne vedem cu dumneavoastră cât mai repede, poate chiar la începutul săptămânii viitoare – era o zi de vineri când a primit acest telefon ca să punem la punct detaliile contractuale. Vreau să vă mai anunț că primiți din partea noastră biletul de tren pentru ruta Graz-Viena, dus-întors, așa că vă rog să controlați e-mailul în cursul zilei de mâine

pentru a putea confirma rezervarea pe care o vom face. Tot în mesajul respectiv vă voi indica adresa sediului nostru. Încă o dată, felicitări și nu vă ascund faptul că avem deja de onorat o comandă împreună. O zi bună și o călătorie plăcută. Nu uitați, vă rog, de e-mail. Bună ziua!

De-a lungul celor aproape trei ore de drum a citit. *Confesiunile unei măști*, scrisă de Yukio Mishima. Și-a cumpărat cartea chiar în gară, cu câteva momente înainte de a se urca în vagon. A deschis-o după minute bune în care a stat cu palma în barbă, robită de frumusețea peisajului, de adâncimea lui, iar prin fața ochilor îi treceau când pajiștile proaspăt înverzite, când privirile spălăcite ale lui Thomas.

Am ajuns astfel să trăiesc cu impresia că sunt îndrăgostit de sora lui Nukada.

Cu aceeași naivitate nemăsurată ca și a celorlalți colegi de liceu, ba dădeam târcoale casei unde locuia, ba stăteam la pândă ceasuri întregi în librăria din apropiere, doar - doar s-o ivi prilejul s-o prind în clipa în care ar fi urmat să treagă prin fața vitrinei. i

La mine lucrurile se legau altfel. Nu mai știu de unde apăruse în casă această cutie cu chibrituri, probabil tot de la vecinul care era șofer pe TIR. El ne aducea mereu mărunțișuri de-astea, după fiecare cursă pe care o făcea. Ba o cutie cu Fanta, ba un pachet cu gumă de mestecat, chiar și primii mei blugi. Lucruri fără prea mare însemnătate, atât cât să nu-l bată femeia la cap că aruncă cu cadouri în stânga și-n dreapta. Dar știu că, față de pretendentul surorii lui Nukada, eu nu trebuia să aștept bătaia peștelui în fața unei vitrine, ci trebuia numai să întind mâna către o astfel de vitrină în care, pe lângă un serviciu conținând păhărele pentru băut spirtoase și o ruletă pentru măsurători de până la cinci metri, tata așezase, ascunsese - nu știu care o fi fost intenția lui - și cutia aceasta cu scăpărătoare. Una rafinată, cum nu mai văzusem. Ușoară, încleiată bine, meșterită din carton lucios, în care bețișoarele dormeau dulce, unele băgate în altele, purtând pe scăfârlii, ca pentru a le feri de răcoarea

viselor urâte, căciulițe colorate ca niște ouă în miniatură, pregătite de Paști. Lucru nemțesc, se simțea de la o poștă asta... Nici nu trebuiau să mai scrie pe dosul ei Made in Austria. Pe etichetă însă, aici era ce era... Frumusețea care mi-a răpit privirile, mi-a încleștat simțurile, m-a făcut să încurc temele și să uit de candoarea colegelor de clasă. EA. Ea, cea care continuă acum să citească, lăsându-se legănată când de ritmul trenului, când de acela, mult mai subtil, al povestirii lui Mishima.

Uneori strângeam perna în brațe, cu gândul la îmbrățișarea ei, sau îi desenam buzele în fel și chip, alteori vorbeam de unul singur, de-a dreptul copleșit. Ce rost aveau toate? Aceste eforturi artificiale mă aduceau la o stare de epuizare mentală extremă, paralizantă aproape.

Când rămâneam singur acasă, primul lucru pe care îl făceam era să mă duc la cutia mea cu chibrituri. Mă afundam în părul lung, negru, mai închis la culoare decât cel mai îndepărtat loc din Gheena, cuprindeam cu privirea umerii dezgoliți, două caise zâmbind primăverii, după care îi țintuiam privirile nerușinate. Buzele înnegrite, ca ale marilor preotese de demult, ce șoapte puteau zvârli în urechile mele? Sub boarea fină a unui vâl abia întrezărit, sânnii așteptau. Nu făceau nimic altceva, doar așteptau tăcuți, ca niște căței bine crescuți care stau după stăpânul intrat pentru o clipă în magazin.

Un edificiu era femeia asta, așa cum nu mai văzusem, așa cum nici măcar nu puteam bănuî că există. O statuie, așa cum mai zărisem printr-un dicționar de istorie a artei, a opta minune a lumii era. Pălăria largă, cu boruri, îi umbrea privirile vătuite. Țigareta lungă, semn dezvăluind viciul, nu făcea decât să prelungească finețea de neconceput, de neegalat a mâinii. Tocurile înalte le deslușeai în fiorul coapselor, aproape nestăpânit de gheața fotografiei. Între coloanele de marmură ale picioarelor, misterul căpătase forma unui ghem minuscul de lână, așteptând croșeta pricepută care să-l transforme în liniștea unei țesături. Spre peticul acesta straniu, născător de energii mocnite, mă îndreptam adesea cu lupa în mână -

câteodată chiar și cu anagrama ei –, ca un cercetător avid de a pătrunde înțelesuri.

Revenit la mine însumi, mă învioram imediat, cuprins de vâlvătaiepe drumul ce ducea către imagini mentale aberante. Flacăra avea să dăinuie în suflet, abstractizată, cu adnotări forțate adăugate ulterior, ca și cum această pasiune i-ar fi fost destinată ei. M-am înșelat încă o dată de unul singur.

Cartea s-a scurs încet printre degetele lungi, nimerind în poală, ca un pui căutând căldura. Capul s-a aplecat pe umărul drept, măsurând ritmat, sacadat, în mișcarea drumul Uj, timpul rămas până la destinație. În visul ei, nici urmă de mine. Thomas era peste tot.

Porno și groază

Luiza Vasiliu are aproape 27 de ani și nici la vârsta asta nu se poate uita la filme de groază. E absolut convinsă că psihopatul de pe ecran poate să apară oricând din spatele ușii, sperind-o de moarte. La un interviu de angajare, întrebată fiind ce-i place cel mai mult să facă, a răspuns: „Să merg la concerte”. A luat jobul. A văzut de două ori Stones și Cohen, o dată Dylan, Philip Glass, Sigur Ros, The National, Blur, TV On The Radio ș.a.m.d. îl așteaptă pe Tom Waits.

u ne ținuse mult la școală în ziua aia, nici n-avea de ce să ne țină. Premiile se știau deja, pachetele de cărți erau gata, banchetul urma să fie peste trei zile, vineri după-masă, la restaurantul de la Casa Pogor. Mai aveam de dat și admiterea într-a cincea, dar asta era mai mult o *formalitate* (așa spunea tata și, până la urmă, a avut dreptate; compunerea „Descrieți anotimpul preferat” chiar a fost o *formalitate* pentru cineva care luase Premiul al II-lea la „Tinere Condeie”, etapa județeană). Ploua slab, așa că n-am mai stat nici să jucăm fotbal cu mingea de tenis, nici să-i lăsăm pe băieți să ne alerge cu pungi de apă prin curtea școlii. Și, oricum, ar fi fost bine să nu-mi ud tricoul nou, cu o păpușă Barbie căreia puteai să-i ridici fusta de blugi și să-i verand iuloarea chiloților. Din cauză că nu se schimba niciodată, bănuiam că păpușa Barbie poartă

aceeași pereche de chiloți toată viața. Scârbos.

Am hotărât să mergem la Crista, ai ei nu erau acasă și puteam să facem expediții prin apartament (dulapuri, sertare, camera lui Teo, dormitor) și să mâncăm creveți prăjiți. Creveții nu erau creveți, ci un fel de snackuri care se umflau dacă le băgai în ulei fierbinte, iar noi eram patru prietene bune: Emi, Ana, Crista și cu mine, și nu era nevoie să ne îneci în ulei fierbinte ca să ne umflăm de chicoteli, răutăți și bârfe mici.

Coboram dealul pe lângă postliceală și spuneam cu cine-am vrea să dansăm bluz la banchet. Ana voia cu Andrei pe *Have You Ever Really Loved A Woman*, Crista cu Ștefan Dragu pe *Always* de la Bon Jovi, Emi cu Luca tot pe *Have You Ever...* eu cu Andrei pe *Crazy* de la Aerosmith. Noroc că aveam toate piesele astea pe un Best Of Radio Contact și puteam să aduc caseta la banchet. Pentru Andrei citisem toți *Cireșarii* și tot *Winnetou*-ul, așa c-ar fi făcut bine să danseze cu mine, nu cu Ana. Sau poate și cu ea, și cu mine. Dar mai mult cu mine. Andrei era ochelarist și slab, ne știam de mici, de când făceam concursuri de alergat în curte la Pogor, în timp ce părinții consumau o dulceață și-o atenție. Ca să nu mai zic că eu îl învățasem să se urce în copac și tot eu îi arătasem prima dată. cum să tragă cu cornetul după porumbei și cum să se spele pe mâini cu nisip la cișmeaua din spatele muzeului. Îmi era dator, trebuia să danseze cu mine și să mă pupe, îjî sfârșit, pe obraz.

Crista stătea la zece minute de școală, într-un bloc cochec de lângă parc. Patru camere, un frate mai mare încă la școală, părinții la serviciu, început de vacanță de vară și „la revedere, doamna învățătoare”, ce-ți puteai dori mai mult. Eram fericite. Ne-am descălțat, Crista a dat drumul la Radio Contact și mai întâi am zis că jucăm macao, dar Ana se apucase să probeze rujurile doamnei Buruzan („Băi, să aveți grijă, să nu se cunoască un centimetru că ați umblat cu ele, că nu mă mai lasă mama să merg la niciun banchet”), așa că ne-am adunat în jurul oglinzii. Fiecare a luat câte un ruj (eu unul portocaliu) și

încercam să nu depășim conturul buzelor și să ne facem așa ca Dr. Quinn. Emi era de părere că Dr. Quinn nu avea buzele date cu ruj, pentru că pe vremea ei încă nu se inventase. Mă rog. După ce-am aranjat rujurile „la loc cum erau”, am mers în bucătărie să facem creveți. „Am ceva foarte secret să vă arăt, dar trebuie să jurați că nu mai spuneți la nimeni”, a zis Crista în timp ce sfârâiau creveții. „Jur pe Mark de la Take That”, a spus Emi, și-am râs toate, în afară de Crista, care era foarte serioasă. „Dacă nu jurați cum trebuie, nu vă mai arăt nimic”. Ne-am adunat în cerc în mijlocul bucătăriei și, cu ochii închiși, am rostit toate jurământul nostru comun: „Jur să nu mă mai sărute niciodată niciun băiat în vecii vecilor nici pe obraz, nici pe gură dacă am să spun cuiva acest secret”. Am pus creveții în castroane și ne-am dus în sufragerie. Crista deschisese un dulăpior de sub televizor și, băgată aproape cu totul înăuntru, căuta ceva. „Întotdeauna le ține în spate de tot, da’ Teo le-a găsit când a căutat el odată o casetă ca să înregistreze *Beverly Hills*”.

Emi era pregătită să-și acopere ochii, *în caz că*, Ana a zis că ea a mai văzut filme de groază și nu i-e frică, eu mai văzusem filme de groază și îmi era. Crista a tras perdelele ca să nu mai intre niciun pic de soare și a apăsă play. Înghițisem trei creveți deodată și mi-a venit să-i vomit pe toți înapoi în castron. Pe ecran apăruseră niște fete în chiloți și fără sutien care se făceau că spală o mașină roșie într-o benzinărie. Se udau cu furtunul și se stropeau cu spumă. Niciuna nu râdea, erau toate serioase”; ca și cum ar fi știut că ne uităm la ele. Probabil tot eu am țipă prima, după care Ana a zis: „Grețos!”, iar Crista i-a răspuns: „Știu, da’ tata și mama se uită cel puțin o dată pe săptămână și lor le place”. „Da’ nu că e grețos, e cel mai grețos”, a zis Emi, care ținea în continuare ochii închiși. Fetele dădeau cu buretele pe mașină și făceau „Ah, ah” din ce în ce mai tare, dar nu părea să le doară nimic, ba chiar dimpotrivă. Dintr-un colț al ecranului, au apărut mai mulți bărbați cu mustață și salopetă care au început să le mângâie de sus în jos. „Cred că le mângâie ca să le

adoarmă și dup-aia să fugă cu mașina”, a spus Ana, iar eu am fost de-acord. Bărbații totuși nu păreau așa de interesați de mașină, le mângâiau pe fete din ce în ce mai jos și le pupau trăgându-le un pic de părul lor blond. Chiloții nici nu știu când căzuseră singuri pe glezne. „Ce porcărie, eu nu pot să văd asta!”, „Mai ai răbdare, urmează ceva cașto”, a liniștit-o Crista pe Emi. Ce-a urmat a fost că bărbații s-au dezbrăcat aproape în același timp, ca la înot sincron, și din aglomerația de corpuri goale, furtunuri și spumă, au tășnit ascuțite patru, cinci sau șase puțe uriașe, cam cât un ventilator sau un frigider de voiaj. Ieșiseră din televizor și umblau pe picioarele lor înspre canapea. Adică drept înspre noi. Ana a răsturnat castronul cu creveți, eu am înghețat, Emi a început să plângă. „Nu credeam că sunteți șa de proaste”, a zis Crista și a apăsat pe stop. „Mai bine nu face mai arătam eu nimic”. Ana aduna creveții unul câte unul de pe covor, Emi își ștergea lacrimile: „E cel mai urât lucru pe care l-am văzut în viața mea. E mai urât ca filmul *Trenul groazei* în care e un monstru care n-are cap și umblă după oameni ca să-i omoare...” „Da, și rămâne el într-un vagon cu unii călători, ăia nu mai scapă, îi mănâncă pe toți”, am zis eu.

Mi se făcuse rău, nu mai voiam decât să plec acasă, să prind *Sailor Moon* pe Rai 1 și să nu-și dea seama mama cumva ce-am făcut. La cât de speriate erau Emi și Ana, cred că și ele voiau același lucru. Ne-am dus la baie să ne ștergem de ruj, ne-am încălțat, ne-am luat ghiozdanele, am zis „Pa, mersi de creveți” și-am ieșit. „Să mor dacă vă mai arăt eu vreodată ceva”, a zis Crista și a trântit ușa după noi. Pe drum, încurcate și rușinate, am hotărât să nu mai vorbim niciodată despre asta.

Peste trei zile, Emi dansa cu Andrei, Ana cu Ștefan, Crista tot cu Ștefan, iar eu cu Luca. Luca n-a prea știut ce să scrie în compunerea „Descrieți anotimpul preferat”, așa că a ajuns la o școală de cartier, iar eu am rămas tot la „Eminescu”. În vacanța de vară, îi trimiteam de la mare prima mea scrisoare de dragoste în care îi spuneam că-mi place de el, că Andrei e un točilar și că sunt foarte tristă că

dintr-a cincea n-o să mai fim colegi de clasă. Am pus în plic și niște nisip și jumătate de inimă de metal ca-n *Twin Peaks*. Nu mi-a răspuns niciodată.

I

Născut în 1983 într-un oraș industrial. Citesc și scriu. Lupt pentru pace pe internet. Nu cred în proprietatea intelectuală (dar semnez contracte pe drept de autor). Vreau libertate pentru roboți.

e ne unește pe mine și pe tine, adică pe noi doi care suntem acum în încăpere sau în metrou, în tren și în avioane, este dragostea pentru lectură. Citim cu plăcere, cu voluptate, citim mult sau ne place să luăm cărțile de la final spre început. Altfel nu am fi ajuns aici, la capătul cărții.

S-ar putea să nu intereseze, dar pentru mine pornografia nu are nimic special. Nu am aflat vag de la cineva că ar exista porno și că e imoral să privești acele reprezentări explicite ale sexualității noastre umane (uneori și animale). E o activitate care în zilele noastre a devenit evidentă doar pentru că avem într-un final tehnologia care s-o multiplice și, într-un fel, s-o democratizeze. (Promit că acest flux teoretic se termină curând și trecem la acțiune). Pornografia îmi pare împărțită în doi mari taxoni. Unul e *pop*: actrițe și actori cu contracte bune se împreunează în duble repetate, uneori și zece ore pe zi, în toate orificiile și pozițiile, combinând măiestrie, joc, aparate, lumini și substanțe pentru plăcerea noastră și, uneori, pentru plăcerea lor. Pe acest du-te-vino carnal s-a construit o industrie întreagă, așa cum și matematica pleacă de la câteva axiome. Cealaltă pornografie e *populară* și plină de imperfecțiuni: amatorii care cu un webcam și ceva fantezie merg mai departe decât industria. Corpuri comune, ca ale noastre, în toată splendoarea normalității lor, deloc pregătite, deloc transformate, deloc photoshopate, se dezmiardă uneori grotesc, alteori emoționant pentru privirile noastre. Cum zicea și poetul francez, sexul e lirismul popoarelor. Și, dacă oricine pe lume a scris o poezie la viața sa, de ce n-ar face

și-un porn?

Pe vremea când am văzut primul meu film porno, nu prea exista o pornografie de amatori la vedere. Să faci pornografie era treabă de elită, amatorii își păstrau casetele pentru ei în pornografia elitistă *de dinainte de net*, exista regula observată și de Umberto Eco: drumul din punctul A în punctul B într-un film porno durează fix cât în viața reală. Nimeni nu se grăbea direct spre organe, dialogul era la mare trecere, o muzică învăluia partenerii, o stare onirică îi toropea pe privitori. Filmul curgea încet, cadrele erau generoase cu tot corpul uman care se dezvăluia treptat, ca o apocalipsă duioasă. În această atmosferă de intimitate și huzur am nimerit eu.

Era până să existe acces la internet, așa, la supervitezele de acum. Internet vedeam la sală, unde oricum te duceai să joci să mai dai un mail, un MIRC. Cel mai porno lucru într-o astfel de sală era numele motorului de căutare *excite.com*, între timp depășit și inutilizabil. Pe vremea aceea, accesul la pornografie se făcea decent și regulamentar, prin intermediul televizorului și nu neapărat pe casete video, ci pe canale. Și nu erau doar canale TV străine; mai ales cele locale, de cablu, duceau o luptă acerbă în a difuza porn. Chiar mai devreme de miezul nopții. Cu toate că a intrat târziu în lumea celor care consumă televiziune, din primul moment România a trecut în avangardă.

Despre pornografie știam definiția de dicționar când am întâlnit-o, dar a fost cu totul altceva. Definiția nu spunea nimic relevant, dimpotrivă. Propun s-o scoatem din dicționar de tot pentru a nu mai păcăli și alți adolescenți. Am căutat obscenitatea până la epuizare în primul film porno văzut, și nu am găsit-o. A fost un film aproape educativ. Începea cu o grădină minunată în care cireșii erau înfloriți. Imagine puțin pală (poate era din cauza televizorului no-name la care priveam), adie vântul. Unde ne aflăm? Suntem în Japonia secolului XX, într-o grădină a unei biblioteci publice de provincie. Imediat ne îndreptăm spre interiorul bibliotecii alături de un tânăr drăguț. În

interior rafturile sunt pline de cărți aranjate frumos, domenii întregi ni se desfășoară privirii. Tânărul privește puțin agitat, poate că este pentru prima dată. La un birou stă o tânără bibliotecară, are ochelari, o bluză roșie, puțin decoltată, un trup frumos și citește intens o carte. Aici am remarcat instant intrarea în stereotip și fantasmă din simplul motiv că la biblioteca publică din viața reală nicio bibliotecară nu arăta și nu citea așa.

Tânărul se apropie timid și pune o întrebare. Ea îl privește puțin și îi spune să ia loc la o masă anume, îi va aduce cartea imediat. El se așază. Lumina angelică, cum numai în țări care dorm pe reactoare se poate, bate prin fereastră. Acum trecem puțin în unghi subiectiv. Sau, pentru amatorii de porn, POV.

La masa din fața lui se află o altă tânără cititoare. Se vede că studiază Sefio S, se joacă cu un creion între degete, aproape ca un tic nervos, în timp ce ochii îi alunecă de sus în jos pe pagină. El o privește în continuare, a uitat de carte, a uitat unde este, a uitat tot. Gândurile sale se scurg în aceeași direcție cu gândurile mele. Ea îl observă. Ochii lui spun tot, ceea ce reduce comunicarea în film, un lucru bun pentru că nu avea subtitrări.

Ea se întoarce la lectură, dar, de data aceasta, creionul începe și el să alunece de sus în jos pe bluza tinerei eleve de liceu care într-o după-amiază de primăvară se pregătea pentru o materie despre care noi, privitorii, nu știm nimic.

Creionul, la un moment dat, dispare sub masă, dar și camera video coboară cu el. Acum îl întâlnim jucându-se cu fusta elevei, apoi cu chiloții aproape transparenți, ca într-un final să atingă senzual clitorisul. O respirație intensă se auzea prin difuzoarele televizorului. El își atinge prohabul umflat dureros și ar vrea să înțeleagă cum să acționeze. E la fel de nedumerit ca la începutul filmului.

Intervenția bibliotecarei salvează situația, și basmul poate merge mai departe. Apariția ei detensionează tânărul cititor prin metode naturale: mâna ei deschide

prohabul și masează atent penisul erect. Cu cealaltă mână liberă începe să se dezbrace lasciv, urmată îndeaproape de eleva despre care deja știm foarte multe. El se ridică în picioare, eleva vine și se așază pe masa lui. Cărțile fac loc oamenilor în scenă. Mâinile bibliotecarei, obișnuite cu atingerea a mii de texturi, pentru că o carte nu seamănă cu alta, îi apropie pe cei doi prin mângâieri suave. Va rămâne în preajma lor până după momentul ejaculării, adică încă douăzeci de minute. Primele douăzeci au fost mai delicate, până s-a ajuns aici, de unde natura își face singură treaba. Acum camera îi urmărește iar pe cei doi tineri intelectuali care dovedesc cu tandrețe că și educația umanistă are rolul ei în viața sexuală.

A fost un film cu o fantasmă de nișă (caută pe net și n-o să prea găsești), personajele sunt construite stereotip, pozițiile asumate de la început. *Settingul* corect reprezentat, timpul desfășurării lent ca o zi în care nu ai nimic de făcut. Un exercițiu de zen porn pe care televiziunea prin cablu mi l-a oferit într-o seară de singurătate cu telecomanda în mână.

Pornoșaguri din copilărie / Prefață de Marius Chivu /

7

Matei Badea / *Playboy bate Pif* / 13

Lavinia Bălulescu / Cele 82 de călătorii imaginare în Insulele Antilele Mici / 19 *Aron Biro* / Goanga / 27 *Marius Chivu* / Secvențe / 37 *Adrian Cioroianu* / Erotikon 1985 / 47 *Silviu Dancu* / Tuți / 55 *Ionuț Dulămiță* / Scrue / 67 *Florin Dumitrescu* / Pornografia poligraf / 75 *Radu Pavel Gheo* / Adevărul despre șampanie / 93 V. Leac Z. 4.987 / 109 *Lubriq* / Paula și thailandezele / 117 *Cristiluca* / Revederea / 125 *Cosmin Manolache* / utecist / 131 *Maria Manolescu* / Și acum mi-e rușine / 147 *Dezdemonă Mihăescu* / Din ce în ce mai mișto / 153 *Roxana Moroșanu* / Lecția / 159 *Delia L. Panait* / „Me (a) t „Titus Steel / 167 *Matei Pleșu* / *Violul și prosopul* / 175

Alina Radu / Nu vreau porno! / 181

Antoaneta Ralian / Emoții, nu erecții / 187

Adina Rosetti / Gheară de tigru, picior de păun,

săritură de iepure / 193

Mădălina Roșca / Prima filmare: un Gonzo / 205
Bogdan-Alexandru Stănescu /

Săgeată a ieșit din grafic / 213 *Stoian G. Bogdan* /
Casting / 221 *Bogdan Șerban* / A fost sau n-a fost porno? /
231 *Robert Șerban* / De la steaua roșie la bulina roșie / 239
Lucian Dan Teodorovici / Știuleți, bostani, video / 247 *Alex*
Tocilescu / On tour / 253 *k*

Călin Torsan / Fetița cu chibriturile / 263 *Luiza*
Vasiliu / Porno și groază / 271 *Constantin Vică* / / 279

Grupul Editorial ART

Comenzi - Cartea prin poștă C.P. 22, O.P. 84, cod
062650, sector 6, București tel.: (021)
224.01.30,0744.300.870,0721.213.576; fax: (021)
224.32.87

Comenzi - online www.editura-art.ro